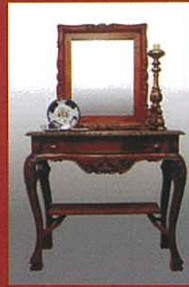

ÖZGÜN ANTIKA

antika ve takı tasarımı

- Eski-Antika ahşap mobilya, aksesuar ve objeler..
- Eski-Antika tarz yeni imal mobilya, aksesuar & objeler..
- Eski-Antika avize, porselen ve cam objeler..
- Osmanlı dönemi tarzı gümüş takılar..
- Seramik & gümüş birleşimli takılar..
- Yöresel gümüş Takılar..
- Dünya kültürlerinden çeşitli altın & Gümüş takılar..
- Değerli taşlar ve bunlardan tasarlanmış takılar..
- Ve dekorasyon fikirleri..

8. Cad. No.160/11 (Ünal Kuruyemiş Üstü) Çayyolu / ANKARA

Tel: 0312. 236 03 54

www.ozguntasarim.com

Mail: ozgun@ozgunantika.com

NİĞDEmiz

OCAK-ŞUBAT/MART-NİSAN 2010 SAYI: 71-72

Başkent NİĞDE VAKFI

Yayın Organı
(İki ayda bir yayımlanır)
Basım Tarihi: 16.06.2009

Sahibi
Başkent Niğde Vakfı Adına
Vakıf Başkanı
Musa BALABAN

Yazı İşleri Müdürü
Fahrettin ÖZALP

Yayın Danışma Kurulu
Hüseyin ÇELİK
Nadi ÖZDAMAR
Hilal ERDİNÇ
Üstün ESEN
Hüseyin KABAKSIZ

Editör
Kezban DALAK

Yazışma Adresi
Genel Merkez
G.M.K. Bulvarı No:55/1
Maltepe-ANKARA 06570
Tel-Faks:(0312) 231 79 91
nigdevakfi@windowslive.com
www.nigdevakfi.com

Kapak Resmi
Başkent Niğde TSMK

Yayın Türü: Yerel Süreli yayın
Yıllık dergi abone ücreti: 30.00 TL'dir.
Posta Çeki No: 108 000

Dergimize gönderilen yazılar yayımlansın veya yayımlanmasın iade edilmez. İçerikteki yazılardan Başkent Niğde vakfı sorumlu tutulamaz. Yayımlanan yazılardan yazarlar sorumludur. Dergimizde yayımlanan yazılar kaynak gösterilerek iktibas edilebilir. Yayımlanan yazılara telif ücreti ödenmez. Dergimiz, Basın-Ahlak yasasına uyar. Dergimiz "Millî Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığının 28 Temmuz 1996 gün ve 8412 sayılı yazılar" ile, ilköğretim ve ortaöğretim öğrencileri için tavsiyesi uygun bulunmuştur.

Yıllık dergi abone ücreti: 30.00TL'dir. Posta Çeki No: 108000

NİĞDE VAKFI BANKA HESABI
T.C. Ziraat Bankası Bulvar Şubesi
Hesap Numarası: 34537777 ANKARA
IBAN NO: TR25000100123534537775001
BURS EĞİTİM YARDIMI İÇİN BANKA HESABI
T.C. Ziraat Bankası Bulvar Şubesi
Hesap Numarası:34537804 ANKARA
IBAN NO: TR600001001235345378045001

Basım Yeri
AMES Matbaacılık
Tel : 0312-257 09 98

Sunuş

NİĞDE'DE BÜYÜK BULUŞMA

24 Nisan 2010 tarihinde Başkent Niğde Vakfı, Niğde Dernekler Federasyonunun işbirliğiyle vakıf Hatıra Ormanına Niğde Valisi ve Belediye Başkanının, ilçe belediye başkanlarının katılımıyla 500 fidan dikmiştir.

14 Mayıs 2010 saat 14'te Niğde Valiliğinin önderliğinde İl Kültür Merkezi salonunda yapılacak Niğdeliler Günüyle ilgili başta Niğde Valisi Sayın Alim Barut, Belediye Başkan Yardımcısı Cengiz Ecemiş, ilçe kaymakamları ile ilçe, belde belediye başkanları ve ilgili bürokratlarla yapılan istişare toplantısında Niğde'nin geleceği ve tanıtımı ile ilgili konuşulmuştur. Konuşmalarda her şeyin Niğde için ve Niğdeliler için olduğu vurgulanarak, başarılı bir toplantı yapılmıştır.

Vakıf bünyesinde kurulan Türk Sanat Müziği Korosu tarafından 22 Mayıs 2010 tarihinde Yenimahalle Belediyesi Dört Mevsim Tiyatro Salonunda coşkulu bir kalabalığa verilen konser başarılı olmuştur.

Başkent Niğde Vakfı olarak önümüzdeki günlerde de etkinliklere devam edip Niğde'mizi Türkiye genelinde tanıtmak amacındayız. Buradan Niğdelilere seslenerek vakıf, federasyon ve derneklere Niğde halkının, Niğdeli siyasetçilerin iş adamlarının sivil toplum örgütlerinin sahip çıkmalarını vakıf yönetimi olarak Niğdelilerden bekliyoruz. Birlik beraberlik içerisinde olduğumuz müddetçe aşamayacağımız hiçbir sorun olmayacağı kanısıyla Niğdelileri göreve çağırıyoruz.

Saygılarımla
Yönetim Kurulu Adına
Musa Balaban

İçindekiler

Neşe-İ Muhabbetli Nağmeler3-4-5

Fahrettin Özalp

Niğdeli Bestekarımız Cemil Derelioğlu.....6

Fahrettin Özalp

Dünya Kadınlar Günü.....8

Leyla Alkan

Şiirler9

Leman Günalp-Naile Yağmuroğlu

Vakfımıza Dair II1011

Yavuz Demirtaş

Kıssadan Hisseler12-13-14

Hüseyin Çelik

Dört Mevsim Niğde.....15

Refik Arslan Öztürk

Ziyaretçilerini Bekleyen Ev.....16-17-18

Gülay Kabaksız

Balkan Şehidi Defci

Dudu Oğlu Ömer.....19-20-21

Ömer Tutumlu

Şiir22

Mehmet Ürel

Çocuktan Al Haberi.....23

Dr. E. İlhan Olgay

Niğde'nin Acı Kaybı24-25

Alper Göncü

Tozlu Sokaklarda Mucuk Oyunu26

Mehmet Ecer

Koca Köy.....27-28-29

H. Naim Şenol

Burs Ve Fidan Bağışı Yapan

Hemşerilerimiz30

Niğde'nin Abideleri31-32

Aksaray'dan Niğde'ye33-34

Niğde'nin Heredotu35-36

Alper Göncü

Başsağlığı37

Ulukışlalı Zabit Ahmet38-39-40-41

Kemal Erdağ

Dernekler42

Eğitimde Atılım Yılları

Devam Ediyor43-44

A. İhsan Beyhan

Karikatür45

Uğur Cem Türker

Kısa Haberler46-47-48

NEŞE-İ MUHABBETLİ NAĞMELER

Başkent Niğde Vakfı çitayı giderek yükseltiyor. Vakfın Türk Sanat Müziği Korosu ilk konserini 22 Mayıs 2010 tarihinde Yenimahalle Belediyesi 4 Mevsim Tiyatro Salonun da coşkulu bir kalabalık karşısında verdi.

Türk musikisi ile ilk olarak İslamiyet öncesi dini törenlerde karşılaşılıyorz...

Hun Türklerinin, Uygur Türklerinin, Selçukluların büyük önem verdiğini görüyoruz...

Osmanlı Döneminde halk arasında da üst kültür çevresinde de sarayda da Türk musikisine çok değer veriliyordu...

Şehirlerde, saray çevresinde ve konaklar da; kar, beste, semai, şarkı olarak;

Camilerde; ezan, dua, sela, tekbir, temcit, münacat olarak;

Tekkelerde; naat, ayin, durak, ilahi, nefes, niyaz olarak;

Köylerde; türkü, bozlak, uzun hava, zeybek, oyun havası olarak;

Sınır boylarında; serhat türküsü...

Kışlalarda; mehter müziği olarak Türk Müziği yerini alıyordu.

Osmanlılar sadece musiki sanatına değil, ilmine de büyük önem vermiştir. İstanbul'un alınmasından sonra Topkapı Sarayı'nda kurulan Enderun Musiki Mektebinde ve özel meşkhanelerde eğitime geçilmesiyle Türk müziğimiz kurallaşmış ve klasik bir müzik niteliği kazanmıştır.

Klasik Türk Müziğinin temellerini kurarak kendi özgün kimliğini ortaya koyması böyle uzun bir dönemi

Hazırlayan: Fahrettin ÖZALP

kapsar. Esas olarak bir makam müziği olan Klasik Türk müziğinde yüzlerce makam bulunmaktadır. Başlangıçta

"Musiki Cemiyetleri" bünyesinde ustalardan feyz alarak yapılan çalışmalarla usta sanatkarlar yetişmiş, Cumhuriyet döneminde çeşitli şehirlerde kurulan devlet radyoları, Klasik Türk Müziğinin eğitim öğretimi yanında icrası bakımından önemli işlevler görmüştür.

Kültür Bakanlığı'na bağlı İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır, Elazığ, Bursa, Samsun Klasik Türk Müziği Koroları ile İstanbul Tarihi Türk Müziği Topluluğu, Edirne ve İstanbul Devlet Türk Müziği Toplulukları ve Konya Türk Tasavvuf Müziği Topluluğu günümüz Klasik Türk Müzik dünyasının bazı kurumlarıdır.

Klasik Türk Müziğinin Cumhuriyet dönemindeki önde gelen bestekar, icracı hoca ve bilginlerine örnek olarak; Rauf Yekta, Sadettin Arel, Suphi Ezgi, Münir Nurettin Selçuk, Safiye Ayla, Sadettin Kaynak, Selahattin Pınar, Emin Ongan, Nevzat Atlığ, Alâeddin Yavaşca, Niyazi Sayın, Necdet Yaşar, Süheyla Altımdört, Avni Anıl, İsmail Hakkı Özkan, Çinuçen Tanrıkorur, Meral Uğurlu, İnci Çayırılı ve İhsan Özgen gösterilebilir.

Başkent Niğde Vakfı Türk Sanat Müziği Korosu "Neşe-i Muhabbetli Nağmeler" ismiyle verdiği ilk konserinde ünlü bestecilerimizin Hicaz, Rast, Nihavend, Acem kürdi, Muhayyer Kürdi, Uşşak makamlarında nefis eserlerini başarı ile seslendirerek dinleyicilerine unutulmaz bir gece yaşattı. Koronun yanı sıra solo eserlerde büyük beğeni topladı.

Bu çerçevede

Nilüfer Ünal bestesi Sadettin Kaynak, güftesi Mustafa Nafız Irmak'a ait "Son Ümidim de Bitti Kuş Gibi Uçtu Gitti",

Beyhan Durukan beste: Sadettin Kaynak, güfte: Vecdi Bingöl'e ait "Yad Eller Aldı Beni",

Güngör Ulutekin bestesi ve güftesi Muzaffer İlkar'a ait "Gözlerimde Yüzün, Kulaklarımda Sesin";

Nurdan Günal bestesi ve güftesi Ziya Taşkent'e ait "Ne Gelen Ne Soran Var";

Gülşen Ulutekin beste: Dede Efendi güfte: Enderuni Vasıf'a ait "Ey Büt-i Nev-Eda Olmuşam Müptela";

Nurten Aydoğan beste: Erdoğan Berker, güfte Mehmet Erbulan'a ait "Şarkılardan Fal Tuttum";

Nuriye Ergin beste: Bilge Özgen güfte: İlder Yeşilay'a ait "Dediler Zamanla Hep Azalır mış Sevgiler";

Alev Temur bestesi Sadettin Öktenay'a ait "Taç Olsan Başıma Takmayacağım";

Esin Ünal bestesi ve güftesi Zeynettin Maraş'a ait "Gizli Aşk Bu Söyleyemem"

Semiha Özdemir bestesi ve güftesi Zeki Müren'e ait "Tekrar Bana Dönsen"

Ülgen Özalp beste: Cemil Derelioğlu güfte: Yasemin Balkan'a ait "Yıldızların Altında Bir Yaz Gecesi";

Necmettin Akınç beste: Cemil Derelioğlu güfte: Dr. Bekir Mutlu'ya ait "Kalbimde Alev Alev" adlı parçalarını büyük bir başarıyla seslendirdiler.

Cemil Derelioğlu - Ülgen Özalp düeti

İki bestesinin seslendirildiği konsere çalışmalar boyunca maddi ve manevi desteğini esirgemeyen Niğdeli Bestekarımız Sn. Cemil Derelioğlu da katıldı.

Bestekarımız ile Ülgen Özalp Alaaddin Yavaşca'nın "Çok Özledim Gitme Hemen" parçasını düet şeklinde söyleyerek geceye ayrı bir hava kattılar.

İlk bölümün sonunda Bestekarımız Sayın Cemil Derelioğlu'nun misafiri Halk ozanı Sn. Ayten Çınar saziyla bir Anne türküsü söyledi ve Niğde için yazdığı bir şiiri okudu. Çok beğenildi.

Koro çalışmamızdan

Sunucu ve Başkent Niğde Vakfı Türk Sanat Müziği Korosunun Kurucu Başkanı Ülgen Özalp sunuşa başlarken yaptığı ilk konuşmayla;

Şarkılar insan yüreğinin dilidir, beynidir,..

Şarkılar insan hayatına ışık tutan

Yaşanmış anılara...

Yaşanmasını beklediğimiz hayallere ümitlere...

Varolan özlemlere...

Kimi zaman hüznünlere götüren...

Her şarkı bir sitem... her şarkı bir ümittir.

Yaşamaya dair... sevmeye dair... sevgiliye ve sevene dair...

Aslında ayrı ayrı hayatların birleştiği mükemmel bir birlikteliktir şarkılar...

Kimi notalara döker hüznlerini, özlemlerini, sevgisini

Kimi dizilere...

Bu iki hayat şarkılarda vücut bulur...

Sonrasında da bizim duygularımızla hayatına devam eder gider... Yüzyıllar boyunca

Bu yüzden her şarkı kendisi için yazılmış hisseder dinleyenler...

Bizlerde şarkıların büyülü dünyasına kendimizi kaptırdık ve istedik ki bu dünyanın bir parçası olalım...

O mükemmel nota dizilimlerini çalarak içimizde, ... söyleyerek yüreğimizde hissedelim istedik...

Belki yüzlerce yıl öncesi yaşayan insanlarla, aynı duyguları hissedelim istedik...

Sizlerde bu büyülü dünyaya girmeye "Neşe-i Muhabbetli Nağmeler" yaşamaya hazırsanız diyerek konser başladı.

Tüm izleyenlere "büyülü saatlerde" birbirinden eşsiz eserlerle müzik ziyafeti sunan, duygu dolu bir paylaşım yaşatan başta Koro Şefimiz Sn. Yavuz Ahmet Demirden kurucu Başkan Ülgen Özalp'a ve ses - saz sanatçılarımızın tümüne olmak üzere bu konserin düzenlenmesinde emeği geçen herkesi içtenlikle kutluyoruz.

Türk Sanat Müziği Korumuzun Kurucu Başkanı Ülgen Özalp; Türk Sanat Müziğini seven herkesi korumuza davet ettiğini, Niğdeliler olarak bizim de Türk müziğini yaşatma ve yeni nesillere sevdirmeye çabasında yer almamız için elimizden gelen katkıyı yapmamız gerektiğini ve koro olarak bundan sonraki ilk konserlerinin memleketleri olan NİĞDE de olmasını hedeflediklerini söyledi.

“Bir çok defa bu musikin (Türk Musikisinin) tam haysiyetini bulamıyoruz. İşte bu dinlediğimiz musiki hakiki bir Türk Musikisidir ve hiç şüphesiz yüksek bir medeniyetin musikisidir.

Bu musikiyi dünyanın anlaması lazımdır. Onu bütün dünyaya anlatabilmek için, bizim milletçe bugünkü medeni dünyanın seviyesine yükselmemiz gerekir.”

K. ATATÜRK

Korumuza gönülden devam eden ancak elde olmayan çeşitli nedenlerle konserimize katılamayan Şahin Sevin ve eşi Mine Sevin'e, İsmail Özalpın ve eşi Nesrin Özalpın ve Tuğyan Soylu, Doğan Önen, Ayşegül Cavlaz, Uğur Erdem ve Günay Erdem'e şükranlarımızı sunarız.

Çok sevdiğimiz korist kardeşimiz Selçuk Altınay'ın ani vefatı bizleri de çok üzmüştür. Kendisine tekrar Allahaan Rahmet diler hanımı Aynur Altınay, oğulları İlker Altınay ve Caner Altınay'a uzun ömürler dileriz.

Şef: Yavuz Ahmet Demirden

Sunucu: Ülgen Özalp

SAZ SANATÇILARIMIZ

Keman: Okan Esen
Ud: Cüneyt Karataş
Ud: Erkan Yolseven
Ud: Alev Temur
Kanun: Serkan Günalçın
Klarnet: Turan Aşkın
Ritm: Tolga Ceyhan
Ritm: Ekrem Çelik

KORİSTLERİMİZ

- 1- Alev Temur
- 2- Asuman Uluiba
- 3- Ayşegül Cavlaz
- 4- Bengi Şahin
- 5- Beyhan Durukan
- 6- Bilal Aydudu
- 7- Doğan Önen
- 8- Elvan Özdemir
- 9- Esin Ünsal
- 10- Feride Toker
- 11- Füsün Balta
- 12- Gülşen Ulutekin
- 13- Günay Erdem
- 14- Güngör Ulutekin
- 15- Gürsel Akdağ
- 16- Halil Çoker
- 17- Hilal Erdinç
- 18- İlkan Dindar
- 19- İsmail Kibık
- 20- İsmail Özalpın
- 21- Kadir Tekin
- 22- Mediha Özdemir
- 23- Merve Aydın
- 24- Mustafa Ercan
- 25- Necmettin Akınç
- 26- Nesrin Özalpın
- 27- Nihat Bayramın
- 28- Nilüfer Ünal
- 29- Nuh Çetinkaya
- 30- Nurdan Günal
- 31- Nurettin Süslü
- 32- Nuriye Ergin
- 33- Nurten Aydoğan
- 34- Özlem Sağdaş
- 35- Recep Demirci
- 36- Samiye Demir
- 37- Savaş Altınay
- 38- Semiha Özdemir
- 39- Sevim Özalp
- 40- Sevin Seymener
- 41- Şeyda Doğançoğlu
- 42- Tuğyan Soylu
- 43- Uğur Erdem
- 44- Ülgen Özalp
- 45- Yusuf Ziya Ermiş
- 46- Zafer Atlan

NİĞDELİ BESTEKARIMIZ CEMİL DERELİOĞLU

2. Dünya Savaşı'nın başlarında 1939 yıllarında Niğde'nin Tepeviran mahallesindeki dede evinde dünyaya geldi. Annesi yıllarca Sakarya ilkokulunda öğretmenlik yapan Nadire Hanım, babası ise Konya eşrafından Mithat Hoca'nın oğlu Seyid Ali Bey'dir.

İlkokulu Niğde Sakarya ilkokulunda , ortaokulu Niğde lisesinde, lise öğrenimini Mersin lisesi ve Ankara Deneme lisesinde tamamladı. Yüksek öğrenimini Almanya München Hochschule Politische Wissenchten (Siyasal Bilgiler Fakültesi) ve Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde yaparak maliyeci oldu.

Çalışma hayatına T.C. Emekli Sandığı'nın bir kuruluşu olan Emek İnşaat ve İşletme Şirketine başladı. 13 yıl bu kuruluşta çalıştıktan sonra 1979 yılında istifa ederek özel sektöre geçti. Kısa bir süre Güneş Sigorta da teknik müşavirlik yapan Cemil Derelioğlu 1980-1985 yılları arasında serbest inşaat müteahhitlik hizmetlerinde çalıştı ve emekli oldu.

Müzik hayatına ortaokul 1. Sınıfta mandolin çalarak başladı. Almanya'daki tahsili esnasında Çekoslovak asıllı piyanist Chistinta Girag'dan piyano dersleri aldı. Merhum Kemani Bestekar Selahattin İnal'dan makam ve usul dersleri, halen İstanbul Radyosunda görevli Kanun Sanatçısı Şener Altınbaş'tan Kanun dersleri aldı. 1987 yılında beste çalışmalarına başladı. Şu anda 19 tanesi TRT repertuarında olmak üzere toplam 45 adet Türk Sanat Müziği dalında 2 tane de pop müzik dalında bestesi vardır. "Ömrümü ben sana nasıl bağladım", "Ben çobandım sen yıldızım", "Mevsimlerden bir ilkbahar", "Kalbimde alev alev", "Sen şimdi düşlerde aşkı arar gibisin", "Peteklerin balı sensin", "Aynada dün gece bir resim gibi", "Ateşimsin yakıyorsun bakınca", "Sevgi sensiz aşk sensiz", "Yıllardır özler gibi", "Ben bu canı kaç senedir senin için taşıyorum", "Sen ektin yüreğime en acı duyguları", "Süzülürsün gözlerimden her gece", "Maziye dalınca gözlerim dalar", "Bakma yeşil gözlerinle", "sen sevdim diyorsun aşkı sende bulmalıyım", "Aklımdan hiç çıkmıyorsun", "Yıldızların altında bir yaz gecesi", "Hayalimden gitmeyen anıların var" eserlerinin bir kısmıdır. Almanca ve İngilizce bilen Derelioğlu evli ve bir çocuk babasıdır.

YILDIZLARIN ALTINDA BİR YAZ GECESİ

*Yıldızların altında bir yaz gecesi
Sevgiyle bakışan gözler sıcaktır
Sıcağı anlatırken yanmak
gerekmez
Sevgiyle söylenen sözler sıcaktır.*

*Ellerin tutunacak bir yer ararken
Dostla paylaşılan sırlar sıcaktır
Sevda bülbülleri kalbe konarken
Aşığın elinde buzlar sıcaktır.*

*Güfte: Yasemin Balkan
Beste: Cemil Derelioğlu
(Acemkurdi)*

Hazırlayan: Fahrettin ÖZALP

NİĞDE'NİN

*Ekmeğini yedim suyunu içtim
Ta küçük yaşından beri Niğde'nin
İlk öğretmenimle ufku açtım
Işıttı dünyamı nuru Niğde'nin*

*Kollarında babam bacım uyuyor
Canım canlarına özlem duyuyor
Hasreti içinde her gün büyüyor
Başkadır gönlümde yeri Niğde'nin*

*İnsanı birleşip fabrika kurmuş
Koyunlu halısı çiçekler örmüş
Birko petek petek balını vermiş
Sanırsın insanı arı Niğde'nin*

*Çiftçinin toprakla meşgul olması
Ne güzeldir emek verip alması
Patates soğanı hele elması
Çalışana boldur karı Niğde'nin*

*Yurduma yayılmış okur yazarı
Dokunmasın kem gözlerin nazarı
Bu dünya döndükçe sürsün pazarı
Dillerden düşmesin boru Niğde'nin*

*Beslenmeli bilgi ile her akıl
Bilen bilemeye etmeli nakil
Halil kitapçılar yaptırmış okul
Günden güne artar varı Niğde'nin*

*Günü dünden güzel olur inşallah
Aman kem gözlerden korusun Allah
Üniverstesi de oldu maşallah
Kalır mı insanı geri Niğde'nin*

*Değeri biçilmez Niğde halısı
Azdır cevher versen etek dolusu
Bir beden oldukça bu Türk ulusu
Geçilmez kalesi suru Niğde'nin*

*Gülçınar atamın geldiği yerdir
Yurt ediniş huzur bulduğu yerdir
Toprağıyla harman olduğu yerdir
Yaradınım olsun yarı Niğde'nin*

Ayten Çınar

(Aşık Gülçınar)

HALKOZANI AYTEN ÇINAR KİMDİR?

Musa ve Nuriye'nin çocukları olarak 1960 tarihinde Sivas'ın Şarkışla ilçesi'nde doğdu. Şiirle babasının şiirlerini okuyarak tanıştı. 15 yaşında şiir yazmaya, saz çalmaya da 25 yaşında başladı.

Uzun süre, Niğde, Sivas ve kendi köyünde yaşadıkdan sonra 1984 yılında Ankara'ya geldi. 1993-2003-2009 yıllarında söz ve müziği kendine ait üç adet ses kaseti yayınlanan Ayten Çınar'ın 2002 yılında "Zaman Kara Gözlerinde Güvercin Olsun" ve 2008 yılında "Gözyaşından Kızılırmak Beslenir" adlı iki adet şiir kitabı okuyucularıyla buluştu.

Değişik antoloji ve dergilerde şiirleri yayınlanan ozan Ayten Çınar, TRT başta olmak üzere, özel TV ve radyolarda çeşitli programlarda konuk olarak yer aldı. Geçen yıllarla birlikte şiirlerinde görülen olgunluk, ozanımızın sanat ve edebiyat alanındaki aldığı mesafeyi de artırdı. Ankara'da türkü dalında birincilik aldı. Kars'ta Murat Çobanoğlu 2. Aşıklar Bayramında doğaçlama, atışma (güzelleme) dalında birincilik ödülü aldı. Sivas Aşıklar Bayramında hikayeli türkü dalında birincilik ödülü aldı. Bununla birlikte değişik illerimizde düzenlenen yarışmalarda ve aşık bayramında çeşitli derecelerde ödüller aldı. 2006-2007 yılında Aşıklık kültürünü yaşatmak amacıyla, Almanya, Hollanda, Belçika ve Avusturya'da gurbetçilerimize yönelik yapılan programlarda yer aldı. Aşıklar arasında en çok Hemşehrisi Aşık Veysel'den etkilendiğini söylemektedir. Fahrettin ve Gökhan adlı iki erkek çocuk annesi olan aşığımız Ayten Çınar (Gülçınar) Ankara'da yaşıyor.

DÜNYA KADINLAR GÜNÜ

Başkent Niğde Vakfı Kadınlar Kolu Etkinliklerinden:

(8 Mart 1857 tarihinde ABD'nin New York kentinde 40 bin dokuma işçisi daha iyi çalışma koşulları istemiyle bir tekstil fabrikasında greve başladı. Ancak polisin işçilere saldırması, fabrikaya kilitlenmesi ve arkasından çıkan yangında 192 işçinin ölümü ile gelişen olaylar sonunda "8 Mart Dünya Kadınlar Günü" olarak anılmaya başlandı.)

Türkiye'de ilk kez 1921 yılında "Emekçi Kadınlar Günü" olarak böyle bir etkinlik başlatıldı. 1984 yılından itibaren de "8 Mart Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlanmaya başlandı.

Vakfımızın Kadın Kolları teşkil edildikten sonra da bizler 8 Mart'ı daima "Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlamaya başladık.

Bu yıl tatil günü rahatlığından istifade ile 6 Mart Cumartesi günü "Polis Evi" salonlarında günümüzü çok büyük katılım ve coşkuyla kutladık.

Yönetim Kurulu kadın üyelerimizin yoğun çabaları ile bize salonlarını tahsis eden Emniyet teşkilatımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

Her etkinliğin kültürel ve mali bir kazanç getirmesi prensibimizdir. Turizm, endüstri, tarım ve ekonomik gücü fazla olmayan Niğde'mizin okuma aşkı için ihtiyaç sahibi gençlerimize burs imkanı yaratmak, birlikte vakit geçirdiğimiz zamanda da izler kalmasına azami dikkat ederek günümüzü kutladık.

Günümüzü kutlarken salonun gösterişli bir köşesinde Onursal Başkanımız Sayın Leman Günalp, Sayın Saadet Kabaksız, Sayın Ayten Özkan hanımların vakfımız kurs çalışmalarından örnek eserlerini

sergilédiler. Yetenekli misafirlerimiz, canlı müzik eşliğinde şarkı ve türkülerle günümüzü renklendirdiler. Günün önemi ile ilgili konuşmalar ve şiirler heyecanla dinlendi. İmkanlar ölçüsünde anı olması için kura ile halı armağanı da günümüzü daha anlamlı kıldı.

Vakıf Onursal Başkanımız Sayın Cafer Tayyar Sadıklar'ın eşi Gül Sadıklar ve Niğde Milletvekillerimizin eşleri birlikteliğimizi onurlandırdılar.

Günümüzün lezzetli yemek ve coşkusundan gençlerimize katkı payının kalması heyecanımızı artırdı.

Nazım Hikmet'in dizelerindeki:

*"Ve kadınlar
Bizim kadınlarımız;
Korkunç ve mübarek elleri,
İnce, küçük çeneleri, kocaman
Gözleriyle
Anamız, avradımız, yarımız
Ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen
Ve soframızdaki yeri
Öküzümüzden sonra gelen.
Kadınlarımız" yok artık.*

Artık memleket sorunlarına her zamankinden daha çok sahip çıkan, erkeğinin yanı başında, başarısında... Ülkenin her sorununu çözmeye gönülden talip, eğitilmiş, bilinçli bir kadın var günümüzde. Niğdeli kadınlarımız bu konuda daima öncü olmaya talip ve sonuna kadar da öyle devam edecek.

Bir başka "Kadınlar Günü"nü yine anlamlı bir şekilde paylaşmak üzere günümüzü noktaldık.

Hazırlayan: Leyla Alkan

KADIN

*Kadın sevginin gerçek adı
Hayatın tadı
Kadın kalbi gibi güzel,
Doğurur büyütür anadır adı.
Kadın dünyanın soluğu, nefesi
Barıştır sanki uzatır zeytin dalı*

*Sevince gerçek sever
Kadın sevince güzel, inanınca güçlüdür.
Ailenin temeli, evinin huzurudur
Sevgidir, sevendir, sevilendir.
Kadın eştir, anlayıştır
Bahar dallarında yaprak
Kadın bereketli toprak.*

*Tarlada okulda bankada
Çalışandır, üretendir, yapandır.
Kadın tatlı bakıştır, sınımsız
Yumuşacıktır, sevgiyle kucaklanacak.*

*Sessizdir, iyilikler meleği
Herkes mutlu olsun, odur dileği.
Kadın azimlidir, bükülmez bileği
Erlere yetiştirir, zaferler onundur.
Toplumun temel taşı, sofralarımızın aşısı
Analarımız, bacılarımız, kızlarımız
Başımızın tacı.
Kadın sevgilidir yardım
Kadın her zaman taze bahardır.*

Leman GÜNALP

GÜZELLER GÜZELİ

*Sabahın seherinde esen yeşil;
Yaprak misali kaptırdım kendimi!
Aşk pınarında yudum, yudum,
Aradım sordum her an seni*

Güzeller güzeli, güzeller güzeli.

*Ömrümün baharında yazında,
Mehtap gibi derin gözlerinde;
Okşasam saçlarını dizimde,
Güller, yasemenler, gonca misali.*

Güzeller güzeli, güzeller güzeli.

*Severim seni ezelden beri,
Kalbimde saklarım hep seni.
Gel artık, cananım, güzelim,
Yeter, yeter bekletme beni!*

Güzeller güzeli, güzeller güzeli.

Naile YAĞMURUĞLU

GÜZELSÖZLER

*Sessizlikte bir çeşit konuşma sanatıdır.
Evini her zaman temiz tut, misafir gelebilir, kalbini temiz tut, her an ölüm gelebilir.
İnsanlar ne kadar az düşünürse o kadar çok konuşur.
Öğüt vermek kolay, örnek olmak zordur.
Gözler kendisine, kulaklar başkalarına inanırlar.*

VAKFIMIZA DAİR (II)

Bu başlıkla geçen sayıdan itibaren okuyucularımızın dikkatine sunmaya başladığım bir seri açıklama yazısında Kurucu Başkan olduğum Başkent Niğde Vakfı Ana Sözleşmesinin (Vakıf Senedi) önemli maddelerinin metinleri yanında, zaman içinde değişen şartlara göre ortaya çıkan değişiklik ihtiyaçlarını vurgulamaya çalışacağım.

Bu hususta görüşlerini almak üzere Kurucu ve Mütevelli üyelere hitaben yazdığım 20.01.2010 tarihli yazıma bu güne kadar görüş bildiren ne yazık ki olmadı. Ellerinde yazılı metin olmadığı görüşüyle aşağıda dercettiğim önemli maddelerle ilgili gerekçeli görüşlerini yazılı notla adıma vakıf adresine veya ofisime (Ahmet Rasim Sk. 6/3 Çankaya- Ankara Tel: 0312 439 33 90- 0532 402 15 88 Faks: 0312 438 86 92 E-posta: yavuzdemirtas@superonline.com) göndermelerini dilerim.

Çok yer tutmaması için önem arz etmeyen maddelere burada yer verilmeyecektir. Ancak arzu eden kurucu ve mütevellilere komple metin takdim edilecektir. Yine arzu edenlerle konuyu birebir ofisimde veya vakıfta görüşmek isterim.

Hazırlayan: Yavuz DEMİRTAŞ

BAŞKENT – NİĞDE EĞİTİM, KÜLTÜR, SAĞLIK, SOSYAL DAYANIŞMA VE TANITMA VAKFI SENEDİ:

(Değişiklik konusu olmayacak veya bu yazıya konu olmayan önemsiz maddeler dercedilmemiştir.)

Madde 2-) Vakfın Adı: Başkent –Niğde Eğitim, Kültür Sağlık, Sosyal Dayanışma ve Tanıtma Vakfı olup; kısa adı "BAŞKENT NİĞDE VAKFI" dir.

AÇIKLAMA: Her ne kadar vakfımızın adından sadece Başkent Ankarada'ki Niğdelileri hedef aldığı neticesini çıkarılabilir de; vakfımız hem Başkent Ankara'daki ve Niğde'deki hemşerilerimize, hem de diğer illerdeki ve yurtdışındaki hemşerilerimize açıktır. Ayrıca sadece Niğde'de resmen kayıtlı hemşerilerimiz değil, başka yöredeki doğumlu veya kayıtlı hemşerilerimiz yanı sıra bir nedenle Niğde'de bulunmuş ve Niğde'yi seven herkese şüphesiz açıktır (öncelikle de vaktiyle Niğde vilayetinin bir parçası olan komşu il ve yöre mensuplarının).

MADDE 3-) VAKFIN MERKEZİ: Tunus Cad. No: 37 06680 Kavaklıdere – Ankara (değiştirdi)

Vakıf senedinde yer alan ilk merkez vakfımıza alınan binasına taşınmış olup, halihazırda geçerli adres

GMK Bulvarı 55/1 Maltepe – Ankara

Tel-Faks :0312 231 7991

E-mail :nigdevakfi@windowslive.com

Web :www.nigdevakfi.com

MADDE 4-) VAKFIN AMACI: Niğde ili ve Ankara'da, Niğde'de veya Niğde ili dışında yaşayan tüm Niğdelilerin eğitim, kültür, sağlık, sosyal, moral, turizm, tanıtma, spor, teknik, ekonomik ve diğer ihtiyaçlarını karşılamak üzere gerekli araştırma ve çalışmalar yapmak, yardımcı olmak, öneriler hazırlamak ve bunları her türlü mali kaynak ve imkanlarla da destekleyerek çözüme kavuşturmak.

AÇIKLAMA/ÖNERİ: Vakıf amacı oldukça geniş olarak ifade edilmekle birlikte belki ufak bazı ilaveler düşünülebilir.

MADDE 5-) VAKFIN FAALİYETLERİ:

MADDE 6-) VAKFIN MAL VARLIĞI VE GELİRLERİ:

MADDE 7-) VAKFIN MALLARININ İDARESİ:

AÇIKLAMA: Bu 3 madde yeterince detaylı olup, yeni düzenlemeye gerek olmadığı görüşümdedir.

MADDE 8-) VAKIF GELİRLERİNİN TAHSİS VE SARF ŞEKLİ:

a) Vakıf yönetimince yıl içinde elde edilen brüt gelirlerin %20'si idame masrafları ile ihtiyatlara ve Vakıf mal varlığını arttıracak yatırımlara, kalan %80'i ise Vakıf amaçlarına ayrılır ve harcanır.

a) Vakıf tarafından kurulacak eğitim tesislerinde kapasitenin en az %10'u yetenekli ancak maddi imkanı olmayan öğrencilere sağlık tesislerinde de hizmet ve yatak kapasitesinin yine en az %10'u maddi imkanı olmayan hastalara tahsis edilir.

AÇIKLAMA: Bu madde de yeterince açık olup, yeni bir düzenleme gerektirmediği kanaatindeyim.

MADDE 9-) MALİ İŞLERDE VAKFIN TEMSİLİ: Vakfı ilzam eden sözleşme ve akitler ile mali işlerde vakıf çift imza ile temsil edilir. İmzaya yetkili olanları yönetim kurulu tespit eder.

AÇIKLAMA: Bu maddeye genel kurul yetkileriyle bağlantılı yönetim kurulu yetkilendirmesi ve kademeli yetkilendirme açıklığı getirilebilir.

MADDE 10-) VAKFIN ORGANLARI:

- a) Kurucular Kurulu
- b) Mütevelliler Kurulu
- c) Yönetim Kurulu

- d) Genel Merkez
- e) Denetleme Kurulu
- f) Disiplin Kurulu
- g) Onur Kurulu

AÇIKLAMA/ÖNERİ: Kurucular, Mütevelliler ve Onur Kurulu üyeliklerinin, Vakfın dejenerasyonuna yol açmayacak şekilde, günün şartlarına göre yeniden tanzimi düşünülebilir. Ayrıca DANIŞMA Kurulu ve ÇALIŞMA KURULLARI (GRUPLARI) adıyla listeye 2 Kurul daha ilavesinin yararlı olacağını düşünüyorum.

(Devam Edecek...)

Yavuz Demirtaş

Licencié H.E.C. Lausanne

Import-Export İthalat-İhracat
Representation Mümessillik-Müşavirlik
Conseillers en Marketing Pazarlama, Finans ve
Finance et Immobilier Emlak Danışmanlığı

Ahmet Rasim Sokak No. 6/3 Çankaya - Ankara
 Tel : (0312) 439 3389 - 90 Fax : 438 86 92 Gsm : (0532) 402 1588
 E-Mail : yavuzdemirtas@superonline.com

İzobeton, Hafifbeton ve Hafifyapı Teknikleri

Yavuz Demirtaş

DEMİRTAŞ

Dekorasyon Yapı Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.

Ahmet Rasim Sokak No. 6/3 Çankaya - Ankara
 Tel : (0312) 439 3389 - 90 Fax : 438 86 92 Gsm : (0532) 402 1588
 E-Mail : yavuzdemirtas@superonline.com

KISSADAN HİSSELER

BAYRAK: Bir devleti, bir askeri birliği, resmi veya gayri resmi bir kuruluşu temsil eden alamet veya kumaş parçası. Dergimizde bayrak hakkında bir yazı yazmaya karar verip; araştırmalara başladığımda gördüm ki bu konu bir yazıyla değil de ancak bir seri yazıyla anlatılabilir. Bu konuyu size üç kısımda sunacağım.

a) Eski çağlarda, Türkler'in İslamiyeti kabulünden önce veya sonrası Türk devletlerindeki bayrağın kronolojik olarak sunulması.

b) Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye Cumhuriyeti döneminde bayrağımızın sunulması.

c) Dünyada bayraklarında ay yıldız bulunan devletler ve bayrakları sunulacaktır.

Eski çağ devletlerinde kumaş yerine genellikle madenden veya sert bir maddeden alemler kullanılırdı. Divan-i Lügat-it Türk'te batrak şeklinde yazılan bayrak kelimesi "Savaşta kullanılan ve ucuna ipek parçası takılan mızrak tarzında açıklanmaktadır. Aynı eserde bir manzume de bayrak olarak kullanılmakta ve Oğuzlar arasında böyle telaffuz edildiği yazılmaktadır. Oğuzlar arasında daima bayrak ve bayrah şekilleri kullanılmıştır. Selçuklular ve harizmşahlar devrinde yetişen İran şairlerince bayrak veya bayrah kullanılmıştır. Osmanlı döneminde Bulgarca'ya bayrak Arapçaya Baryak, Romence'ye bayrak (bairac) şeklinde girmiştir.

Bat-Mak kökünden gelen ve d/ y değişmesi neticesinde bayrak şeklini alan bat-ır-ak / batrak/ badrak / bayrak şematik bakımdan sancak kelimesiyle benzerliği açıktır. (Sanç-mak batırmak sanç-ak/ sancak) sancak eski Türklerde bayrak, mızrak, süngü gibi, batırılacak, saplanacak bir silahın adı olup ucunda kullanılan kahramanın veya kabilesinin alameti konuluyordu. Kaçkarlı Mahmut zamanında bu alamet kırmızı ipek kumaştan yapılıyordu. Yine bu devirde Karahanlılar sülalesine mensup Türk hükümdarların bayrakları al denilen turuncu ipektendi (Divan-ı Lügat-it Türk). İlhanlılar, Osmanlılar ve Safeviler de bayrak ile sancak birbirlerinden tamamıyla ayrılmıştır. Türk kabilelerinde ve devletlerinde bayrakları şöyle özetleyebiliriz: İslamiyetten önce Türklerin teşkil ettikleri siyasi topluluklarda buna dair kabile ve kabile reislerinin hususi alametlere, damgalara, kabileler birliğinin başında bulunan hükümdarların hakimiyeti temsil eden tuğlara sahip oldukları bilinmektedir. Hun İmparatorluğu'nda tuğ ve bayrak bulunduğu

bilinmektedir. Batı Hunların büyük hükümdarı Atilla'nın üzerinde efsanevi kuşun resmi bulunduğu Hıristiyan kaynaklarında zikredilmektedir.

Turanlıların kurt başlı bayrağından Firdevsi

Şehname'de iki yerde bahsetmektedir. X.yy. da Kırgızların yeşil renkli bayrakları olduğu belirtilmektedir. Peçeneklerin çeşitli renkli bayrakları olduğu da bilinmektedir. Ebu Dülef'de Dokuz Oğuzların siyah renkli bayraklarından bahsetmektedir. İslamiyetten önce bayrak kullanan Arap kabilelerinde bu adet Hz. Peygamber ve halifeler devrinde başlayarak daha da kuvvetlenmiştir. Hz. Peygamberin Medine'ye girerken bayrak (livâ) kullandığı bilinmektedir. Hayber savaşına kadar birliklerde livâ bulunurken bu savaşta hem livâ hem de râye taşındığı görülmüştür. Resulullahın râyesinin siyah livâsının beyaz olduğu da bilinmektedir. Bu dönemde kullanılan bayrakların beyaz, sarı, siyah, kırmızı vs. renklerde olduğu bilinmektedir. Emeviler ve Abbasiler zamanında da çeşitli renk ve şekilde bayraklar kullanılmıştır. Hükümdar, veliaht, kumandanlar ve donanma için ayrı ayrı bayraklar yanında seyitlerin esnaf kuruluşlarının, tarikatların ayrı ayrı bayrakları ortaya çıkmıştır. Valilere, kumandanlara, merasimle bayrak teslimi başlamıştır. Emevilerin beyaz bayraklarına karşılık Abbasi halifelerinin kendilerini halife olarak tanıyan İslam devletlerine diğer hakimiyet alametleri arasında siyah bayrak da gönderiliyordu. Bayrak kaldırmak cenke hazırlanma ve isyan manasına geldiği gibi, beyaz bayrak da teslim alameti olarak kullanılmaya başlandı.

Türkler İslamiyeti kabul ettikten sonra Abbasiler ve Sasaniler gibi düzenli teşkilatı olan hakimiyet sembolleri de bulunan devletlerle karşılaştılar ve bundan etkilendiler. Aşağıda kronolojik olarak Müslüman Türk devletlerindeki bayraklardan bahsedeceğiz:

Tolunoğulları ve Gazneliler: İlk Müslüman Türk sülalesi Tolunoğullarının türlü renklerde bayraklar kullandıkları Ya-kübi'den öğrenilmektedir. Gazneliler de bayrağın büyük önemi vardı. Hanedana mahsus resmi bayrak yanında prenlere, kumandanlara ve valilere hakimiyet alametleriyle bayrak da veriliyordu. Gaznelilerde siyah renk hanedana mahsus olduğu

Hazırlayan: Hüseyin ÇELİK
16.Dön.Niğde Mv.-İnş.Yük.Müh

görülmektedir. Kumandanlara ise kırmızı renkli kumaştan bayraklar verilmektedir. Bu devre ait kaynaklarda bayrak manasına gelen Türkçe kelimelerden muncuk da kullanılmıştır. Bayraklarda yer alan aslan, üma ve ay şekillerinin ise eski Türk geleneklerine dayanan motifler olduğu söylenebilir.

Karahanlılar: Sadece Türklerin oturduğu sahalar da kurulmuş ilk Müslüman Türk devleti olan Karahanlılar devletinde tuğ kullandıklarını ve bu tuğların sayısının sahibinin kudret ve önemine göre değişmekte birlikte Türklerin mukaddes sayısı olan 9'dan fazla olmayıp bu sayının da büyük hana mahsus olduğu bilinmektedir. Hükümdar bayraklarının al denilen turuncu kumaştan yapıldığı Divan-ı Lügat-it Türk'te kaydedilmektedir. Eski Tu-ku ve Uygur Devleti geleneklerini İslam Medeniyeti içinde muhafaza ettikleri görülmektedir.

Selçuklular: Büyük Selçuklu İmparatorluğu kurulmadan önce Buhara civarında ve Horasan'da yaşayan Oğuz kabilileri Karahanlılar ve Gazneliler gibi İslam devletleriyle sıkı münasebette bulunmasına rağmen Oğuz törelerine sadık kalarak eski kabile bayraklarını muhafaza etmişlerdir. Bayraklarda ok ve yay alametlerinin bulunması tabidir. Tuğrul Bey'den başlayarak Abbasilerden diğer hakimiyet alametleriyle birlikte siyah bayraklar da alan Selçuklular da çeşitli bayrak ve sancakların kullandığı bilinmektedir. Malazgir Muharebesinde Alparslanın üzerinde Kelime-i Şahadet yazılı büyük bir sancağı vardı. Büyük Selçuklu İmparatorluğunda da türlü renk ve şekilde bayraklar kullanılmıştır. Devrin şairlerinin manzumelerinden bayrakların üzerinde ay, ejderha, aslan, pelenk ve hüma gibi şekillerin bulunduğu anlaşılmaktadır. Bayraktarlık (Emir-i Alemlik) Selçuklu teşkilatında önemli bir memuriyetti.

Anadolu Selçukluları: Kaynaklardan hükümdarın resmi sancağından başka ordudaki bayrakların sarı ve kırmızı renkte olduğu anlaşılmaktadır. İbn-i Bibi Kahta'nın fethinden bahsederken buraya dikilen sancağın siyah olduğunu söylemekte ve eserinde muncuk, perçem ve bayrak kelimelerini sık sık kullanmaktadır. Hükümdarın resmi bayrağına Sancaklı Sultani tabirini kullanmıştır. Ölen sultanların cedr ve sancakları türbelerine konması hürmet alameti ve adettir. Anadolu Selçuklularında Abbasilere bağlılık alameti olarak siyah bayrağı kullandığı söylenmektedir.

Harizmşahlar: Büyük Selçukluların bir uzantısı olan Harizmşahlar da bayrağın büyük önemi vardı. Bunlarda da hükümdar, veliaht, hanedan azasından başka emir, reisler ve askeri kıtaların da özel bayrakları vardı. Bu bayraklar çeşitli renk ve şekillerde olmakla

beraber imparatorluğun bayrağı siyahtı. Bayraktarlık vazifesi bunlarda da önemli bir memuriyetti.

Atabegler: Kendilerini Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nun varisi sayarlardı. Büyük Selçuklu İmparatorluğunun parçalanmasından sonra ortaya çıkan ve Atabegler adını alan çeşitli Türk devletlerinde bayraklar hakkında az bilgi vardır. Sikkelerinde Salur (salgur) boyunun damgası bulunan Fars Atabeglerinde siyah bayrağından bahsedilmektedir.

Eyyubiler: Devrin tarihçileri ve şairleri tarafından Türk Devleti diye adlandırılan Eyyubiler devleti müesseseleri Fatimi ve Selçuklu geleneklerinin tesiri altında kalmıştır. Selahaddin-i Eyyubi'nin saltanat sancağı sarı olduğu gibi Eyyubi ordularında sarı ve kırmızı bayraklar olduğu bilinmektedir.

Memlük Devleti: Yıkılmaya yüz tutan Eyyubi Devleti'nin Türk Memlûkleri arasında yetişen kudretli şahsiyetler tarafından merkezi bir idareye kavuşturulmasından başka bir şey olmayan Mısır-suriye Memluk Devletinde diğer hakimiyet timsalleri arasında bayrağın önemli yeri vardı. Sultana ait resmi sancaklara Sancaklı Sultaniye, sultanın bulunduğu yere dikilen sarı ipek sancağa İsabe adı verilir. Bu bayrak elmas ve kıymetli taşlarla süslenirdi. Sultanın önünde onun özel sancağını taşıyana sancaktar denirdi. Resmi renk sarı idi. Şam şehrinin bayrağı olarak sarı zemin üzerine beyaz hilal nakşedilmiştir.

Anadolu Beylikleri: 13. Yı ikinci yarısında yavaş yavaş müstakil birer küçük devlet olmaya başlayan beyliklerin kendilerine ait bayrakları olması tabidir. Aydınoğullarından Gazi Umur Bey'in gemisinde yeşil sancak bulunmaktadır. Candaroğullarına ait kırmızı zemin üzerinde sola doğru açılmış altın sarısı ay taşımaktadır. Antalya'daki Tekeoğulları'na ait beyaz zemin üzerine zikzaklı koyuca çizgiler ve mührü bulunan Mührü Süleyman şeklini ihtiva etmektedir. Anadolu Beyliklerinin bayraklarının genellikle Memluklar, Anadolu Selçukluları ve İlhanlılarda tesadüf edilen bayraklardan farklı değildir.

Delhi Türk Sultanlığı: Gurlular'ın siyah ve parlak al (lâl) olan bayrakları ve çetrelere siyah ve lal renkleri kullanılmaktadır. Gurlulara tabi bir eyalet iken Kutbuttin Ayberk'ten başlayarak imparatorluk olan Delhi Türk Sultanlığı'nda bayrak Gazneliler ve Selçukluların etkisinde kalmışlardır.

Moğol Devletleri: Moğolistan'da daha ikinci asırda eski Türklerde olduğu yak kuyruğundan yapılmış bayrak (tuğ) kullanmak adeti vardı. Cengiz Han'ın sancağı dokuz kuyruklu beyaz tuğ idi. Bilindiği gibi dokuz sayısı hem Türkler'de hem de Moğollar'da kutsaldır. İlhanlılar devrinde kullanılan bayraklarda Cengiz geleneğini takip ederek hükümdara mahsus

sancaklar da beyaz rengi kullanılmaktadır. Orduda ise sarı, kırmızı ve diğer renklerde bayraklar bulunmaktadır. İlhanlılar bayraklar üzerinde ejderha, aslan, karakuş gibi çeşitli resimler kullanılmaktadır.

Timurlular: Kendisini Cengiz İmparatorluğu'nun meşru varisi sayan Timur hakimiyet alametlerinde tamamen Moğol geleneklerini tatbik etti. Hükümdara mahsus beyaz bayrağından başka ordusunda sarı, kırmızı ve mor bayraklar kullanıldığı tarihi kaynaklardan öğrenilmektedir. Timur devletinde bayraklar üzerinde bir takım damgaların işlenmiş olduğu tahmin edilmektedir.

Karakoyunlular: Baranlı Aşiretine mensup bir sülale tarafından kurulan bu devlet aşiret gelenekleri korumuş olan bu Türkmen devletinin bayrakları hakkında elde belge yoktur ancak hükümdar bayrağının beyaz zemin üzerine kara koyun resmiyle hükümdarın isim ve damgaları taşıdığı tahmin edilmektedir.

Akkoyunlular: Oğuzların bayındır boyuna mensup bir sülale tarafından kurulan bu devlet, kısmen aşiret geleneklerini korumakla beraber Timurların müesseselerini aynen aldıkları için bayraklarda da aynı tesir görülür. Tarihi kaynaklar hanedana ait bayrağın beyaz olduğu üzerinde

Akkoyun resmi bulunan bayraklar kullandıkları açıklanır. Akkoyunlularda Bayındır damgasını taşıyan türlü renklerde bayraklar vardı.

İran Türk Sülaleleri: Şah İsmail tarafından kurulan Safeviler Devleti bu Türk hükümdarlığında yeşil renkli bayraklardan bahsedilir... Peygamber sülalesinin şiarı sayılan bu rengi seçmesi tabidir. Safevilerde üzerinde Kuran ayetleri ve Şiiliğe ait yazılar bulunan ensiz bayraklar da şekil olarak yalnız Hz. Ali'nin kılıcı Zülfikar bulunmaktadır.

XVIII. yy başında Avşar devrinde sülalenin kurucusu Nadir Şah'ın meşru halefi Ali Şah'ın ordusunun beyaz bayrağın Avşar sülalesinin resmi bayrağı olduğu söylenebilir. Kaçar kabilesine mensup A. Muhammed Şah tarafından kullanılan Kaçar sülaleleri zamanında çok çeşitli bayraklar kullanılmıştır. Feth Ali Şah devrinde bayraklar üzerinde Zülfikar, aslan ve güneş kullanılmaya başlandı. XIX. Yy başlarında sarı zemin üzerine konulmuş üç hilalden oluşan İran bayrağı şahların özel bayrağı olmuştur.

Gelecek sayıda Osmanlı İmparatorluğu ve Türkiye Cumhuriyeti'nde Bayrağımız olacaktır.

ÖYKÜ

Bu öyküyü Portekiz'de bir sokak kahvesinde dinledik. Bizim çok hoşumuza gitti, sizlerle paylaşmak istedik.

Bankada bir hesap sahibi olduğumu düşün, hesabına her sabah 86400 dolar para yatırılıyor, fakat bu paranın hepsini akşama kadar harcamak zorundasın, ertesi güne transfer edilemez. Paranı kullansan da kullanmasan da hesap her akşam sıfırlanıyor. Ne yaparsın?

Tabi ki hepsini harcamaya çalışırsın; hepimiz, zaman adlı bu bankanın müşterileriyiz. Her sabah 86400 saniyeye sahip oluyoruz; yarına transfer edilemez. Her sabah hesabımız dolar, her akşam boşaltır. Geri dönüş yok, saniyelerini şu anı yaşayarak harca, en iyisi bunlarla iyi bir yatırım yap. Mutluluk, sağlık ve başarı için. Zaman kaçıyor. Her gün için en iyisini yap.

Bir senenin değerini anlamak için, sınıfta kalmış bir öğrenciye sor. Bir ayın değerini anlamak için 8 aylık bir bebek doğuran anneye sor. Bir haftanın değerini anlamak için, haftalık dergi çıkaran bir editöre sor. Bir saatin değerini anlamak için, kavuşmayı bekleyen sevgililere sor. Bir dakikanın değerini anlamak için, trenini kaçırın yolcuya sor. Bir saniyenin değerini anlamak için, bir kazayı önleyemeyen sürücüye sor. Bir saniyenin yüzde birini anlamak için olimpiyatlarda gümüş madalya kazanan sporcuya sor. Her anını değerlendir, her dakikayı çok özel biriyle paylaş. Zamanına ortak edebileceğin kadar özel biriyle. Unutma zaman hiç kimse için durmaz. Geçmiş zaman

tarih, gelecek zaman gizemli, şu an ise sana verilen gerçek bir armağandır.

Bu hafta dostluk haftası olsun. Arkadaşlar bulunmaz mücevherlerdir. Bizi üzerler, cesaretlendirirler ve zaman zaman avuturlar. Kalplerini bize açarlar. Arkadaşlarına, onları sevdiğini göster. Arkadaşlık mesajını herkese gönder, cevap alırsan bütün hayatın için bir dostun bulunduğunu anlarsın. Onlara ne kadar çok ihtiyacın olduğunu ve senin için ne kadar önemli olduklarını göster.

DÖRT MEVSİM NİĞDE

Yazının başlığı yeni yayın hayatına başlayan 3 aylık derginin adıdır. Niğde Belediyesi tarafından hazırlanmış çok güzel bir dergi. Gönül ehli insanların eline geçerse ziyadesiyle değer kazanır düşüncesindeyim. Sesine, sazına ve sözüne hürmetim olan Şinasi Yıldız üstat göndermiş ilk sayısını. Niğde'yi, Niğde'nin kadir-kıymet bilen insanlarını, orada yaşadığım güzel günleri yad ettim. Meğer ne kadar özlemişim. Şükür olsun bu özlemi verene dergi alışılmış resmi yayın organlarına hiç benzemiyor. Bir kurum veya kuruluşun dergi ve gazetelerini incelediğinizde kurumun başındaki kişi ile baştan sona kadar dolu olduğunu görürsünüz. Okunmadan atılır bir kenara veya depolara istiflenir. Dünya bir masraf edilir ancak okunmayınca 5 para bile etmez. Parası cebinden çıkmayınca kimin umruna. "Dört Mevsim Niğde" tam bir sanat ve kültür dergisi. Satır satır okuyor, yetinmiyor tekrar tekrar okuyorsunuz. Niğde'nin tarihini, kültür ve tabiat varlıklarını, sanatını, sanatçısını yaz yaz bitmez. O nedenle derginin ömrünün uzun olması icab eder. Dilerim ömrü uzun olur.

Ben hep Niğde'nin "farkına varılmamış" bir mücevher olduğunu düşünürüm. İnanılmaz değerleri bünyesinde bulunduğu inanırım. Uzun uzun anlatmaya hacet yok zaten. Sırf bu dergiye, bu dergideki fotoğraflara baksanız yeter diyorum. Kapağındaki resimleri incelediğinizde bile bu topraklarda muhteşem uygarlıkların izlerini ve hatıralarını taşıyan eserler karşısında hayretlere düşersiniz. Bu kentte üç yıl yaşamış olmayı şans olarak görüyor, bu şans bana veren devlete yüreğim dolusu şükran duyuyorum.

Oysa hemen herkes gibi ben de Niğde'yi uzaktan uzağa elması ve patatesi ile bildim. Geçim derdine düşüp ülkemizin birçok kasaba ve şehirlerine giderek yerleşen ve örnek esnaf olmayı başaran Koyunlu'yu da duyardık. İyi yetişmiş, okuyanı-yazanı bol olan Fertek'i de öyle. Niğde'ye tayinim çıkmadan kardeşim Saygı Öztürk'ün Niğde ile ilgili haberlerini okuduğumda inanamamıştım yazdıklarına. Benim gibi inanamayanın çok olduğunu bildiği için ömrünü ve kalemini Niğde uğruna feda eden Ömer Fethi Gürer üstadın ızdırabını anlamamak mümkün mü?

Hemen her Niğdeli şehrinin gönüllü tanıtım elemanı artık. Bunu milli görev bilmeli, Niğde'nin geleceğini bu açılımında görmeli. Şehri ile öğünmeli, şehrine katkı vermeli. Esnafı ve sivil toplum kuruluşları 10 günde bir bir araya gelerek şehrin geleceğini konuşmalı. Vali'ye, Belediye Başkanına, üniversiteye,

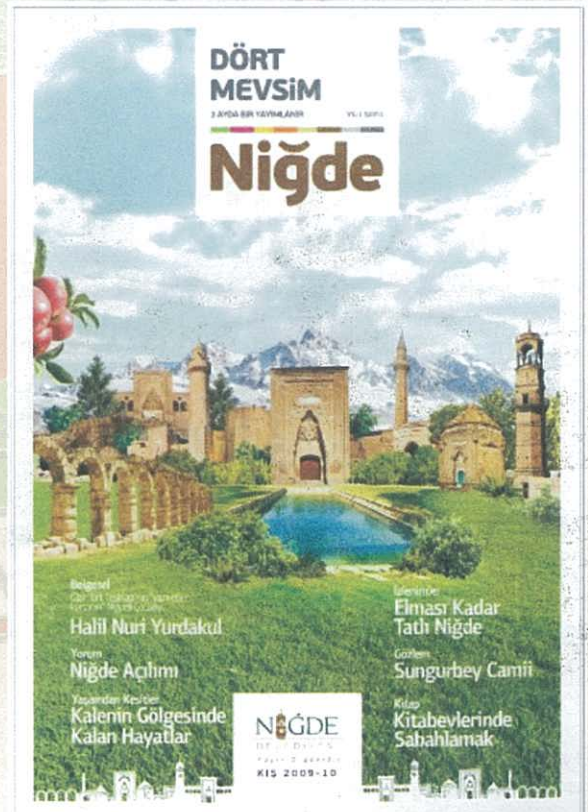
Ticaret Sanayi Odasına, Esnaf teşkilatına havale etmemeli. Onlar zaten yapabileceklerini yapıyorlar.

Hemen yanıbaşındaki Nevşehir'e yılda 1 milyona yakın turist geliyor. Nevşehir'de olandan kat kat fazla ve çeşitte gezilip görülecek yerleri var Niğde'nin. Hüdavent Hatun Türbesi'nin, Alaattin Cami kapısının üzerindeki taç başlı kızın görünümü, Sungur Bey Camisinin taş ve ahşap oymaları, Kemerhisar'daki su kemerleri, Roma Havuzu ve Köşk Höyük yerleşim alanı. Sayalım mı Gümüşler Manastırı'nı, Andaval Kilisesi'ni. Sayalım mı Aladağlar'daki endemik çiçekleri, Demirkazık'ın göklere erişen başını... Hergün bir taşı daha düşen muhteşem eski evlerini... Halılarını kilimlerini unutmayalım sakın. İmar edilmiş Cullaz Sokağını da.

Nevşehir'e gelen 1 milyon turistini iki günlüğüne Niğde'ye geldiğini bir düşünün hele. Hayalini kurun bakalım nasıl oluyor kalkınma. Elma ve patates para etmediği zaman eli koynunda kalan Niğdeliyi düşünürken "Hayali cihan değer" diyerek ben yazımı bitiriyorum.

Hazırlayan: Refik Arslan Öztürk

ZİYARETÇİLERİNİ BEKLEYEN EV!...

İstiklal Marşımızın yazıldığı yer; "Mehmet Akif Ersoy Müze Evi" Ankara-Hamamönü'nde ziyaretçilerini bekliyor...

Maalesef gençlerimiz, -ayda birkaç kez geçtikleri- Ankara'daki Necati bey Caddesi'nin isminin nereden geldiğini merak etmiyorlar! (*Mustafa Necati bey (Uğural) Atatürk'ün yakın düşünce ve mesai arkadaşı. Kuvva-i Milliye hareketinde yer aldı, çeşitli Bakanlıklarda bulundu. Özellikle Harf Devrimi esnasındaki Milli Eğitim Bakanı olarak hizmetleriyle anılır. Genç yaşta apandisit patlaması sonucu vefat etti.*)

Benzer şekilde gördüm ki; Mehmet Akif Ersoy Müze Evi'ni de bilmiyorlar! İstiklal Marşımızın T.B.M.M de kabul edilmesinin (12 Mart 1921) yıldönümünü nedeniyle hatırlayalım:

Burası; **Mehmet Akif Ersoy'un Kurtuluş Savaşı yıllarında Ankara'da ikamet ettiği ve İstiklal Marşımız başta olmak üzere çok sayıda şiirini yazdığı müzeye dönüştürülmüş Ankara evidir. Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampüsünün sınırları içinde yer alır.**

M. Akif Anıtı

Bina, Kanuni Sultan Süleyman tarafından Hacı Bayram Veli'nin kurduğu Bayramiye tarikatının bir kolu olan Celvetiler için yaptırılmıştır. 1826'da tamir edilmiş

ve Sultan Abdülmecit tarafından ilaveler yapılarak türbe, dergah evi, çeşme, hazine ve camiden oluşan bir külliye haline gelmiştir.

Mehmet Akif Ersoy, İstanbul'un işgalinden sonra aldığı davet üzerine milli mücadeleye katılmak üzere Ankara'ya gelmişti. Kendisine büyük hayranlık duyan Taceddin-i Veli Camisi imamı Tevfik Hoca (Tevfik Çiftdoğan) kendisini karşılamış; şehirde kiralık ev bulmanın çok zor olduğu o dönemde külliyenin selamlık bölümünü kendisine tahsis etmişti.

Hazırlayan: Gülay Kabaksız
Öğretmen
Tevfik İleri I.Ö. Okulu Hazırlık Sınıfları
Zümre Başkanı / Kurtuluş-Ankara

Mehmet Akif Parkı

Şair, 1. T.B.M.M. Burdur milletvekili olduğu yıllarda günlerini bu mütevazı evde geçirdi; dostlarıyla milli mücadele meselelerini tartıştı. Mehmet Akif, bir ulusal marş yazılması için açılan yarışmaya para ödüllü olduğu için başlangıçta katılmamıştı. Yarışmaya katılan şiirlerin hiç birisi uygun nitelikte bulunmayınca dönemin Milli Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi'nin ısrarı üzerine İstiklal Marş'ını bu evde yazmaya başladı. Gece gelen ilhamı kaçırmamak için bazı dörtlükleri mum ışığında dergahın duvarlarına kazıdığı anlatılır. Şair, meşhur "Bülbül" şiirini de bu evde yazmıştır.

Yapı 1949'da şehir meclisi kararı ile müze- eve dönüştürüldü ancak uzun yıllar harap durumda kaldı. 1982 yılında yeniden onarıldı ve 1984'te ziyarete açıldı. Müze-ev'de Mehmet Akif Ersoy'a ait bazı eşyalar sergilenmekte, yatağı abdest ibriği vb. eşyalarla ne kadar sade bir yaşam sürmüştüğü anlaşılmaktadır.

Ev, avlu duvarları ile çevrili olup bahçesine küçük avlu kapısından girilmektedir. Bahçenin ortasında yer alan bina iki katlı ahşap bir Ankara evidir. Üst kata çıkan tahta tırabzanlı merdiven boyunca Ersoy'a ait fotoğraflar bulunmaktadır. Üst katta dinlenme ve toplantı odası (salon) yer alıyor. Buranın tavanı, ortada kalem işleriyle süslü altıgen bir göbek bulunan süslü

Ankara tavanı. Burada ayrıca milli şairin ziyaretçilerini kabul ederken canlandırıldığı mum heykeller yer alıyor. Ayrıca , duvardaki geniş televizyon ekranında hayatı ve eserleri anlatılmakta. Altındağ Belediyesi evin çevresindeki kaçak yapıları yıkıp civar sokaklardaki eski Ankara Evlerinin aslına uygun olarak onarımını

sağlamış durumda. Yapılan havuzlu, kameryeli geniş parka şairimizin adı verilmiş ve Talatpaşa Bulvarı kenarına bir Anıt-Heykeli yapılmış. Müze ev -pazartesi günleri hariç- her gün, gün boyu sizleri bekliyor...

*Toprakta gezen gölgeme toprak çekilince
Günler şu heyulayı da ergeç silecektir
Rahmetle anılmak, ebediyet budur amma;
Sessiz yaşadım; kim beni nereden bilecektir.*

*Geçmişten adam hisse kaşarmış... Ne masal şey!
Beş bin senelik kıssa yarım hisse mi verdi?
Tarih'i 'tekerrür' diye tarif ediyorlar
Hiç ibret alınsaydı, tekerrür mü ederdi?*

*Yıkamak, yapmak gibi insanlara kıymet mi verir?
Onu en çolpa adamlar da emin ol becerir.
Sen sade gösteriver 'işte budur kubbe' diye
İki ırgatla iner şimdi Süleymaniye !...
Ama "gel kaldıralım" dendi mi heyhat o zaman
Bir Süleyman daha lazım yeniden bir de Sinan !...*

Mehmet Akif Ersoy (1873-1936)

1873te İstanbul'da doğdu. Emir Buhari mahalle mektebinden sonra Mülkiye Mektebine devam etti. Babasından Arapça dersleri aldı, ayrıca Fransızca ve Farsça öğrendi. Babasının vefatı ve evlerinin yanması üzerine Mülkiyeyi bırakıp Baytar Mektebine girdi, birincilikle bitirdi. Ziraat vekaletindeki veterinerlik görevi nedeniyle Anadolu, Rumeli ve Arabistan'da dolaştı, halkla yakın ilişkiler kurdu.(1893-1913) Ziraat Mektebinde ve Darül-fünun'da Edebiyat dersleri verdi. Tophane-i Amire veznedarı Emin bey'in kızı İsmet hanımla evlendi. Okuldaki çalışmalarıyla yetinmeyerek her bakımdan kendini yetiştirmeye devam etti. Berlin, Arabistan ve Lübnan'a gitti.İzmir'in işgalinden sonra Anadolu'daki Kurtuluş Hareketine destek oldu. Camilerdeki konuşmaları çoğaltılarak yurda dağıtılıyordu.

İstanbul hükümeti tarafından görevden alındı. 1920 de Birinci Büyük Millet Meclisinde Burdur mebusu olarak görev aldı.1921 yılında İstiklal Marşını yazdı. Ödül olarak kendisine verilen 500 lirayı Türk Ordusuna armağan etti. 1926 yılından itibaren Mısır Üniversitesinde dersler verdi, bu ülkede yaşadı. Kur'anı Kerimin Türkçe'ye tercümesiyle de meşgul oluyordu ancak bu sırada siroza yakalandı. İstanbul'a gelip hastanede tedavi gördü ise de iyileşemeyerek 27 Aralık 1936 da vefat etti. Kabri Edirnekapı Mezarlığındadır. Mehmet Âkif milletini ve dînini seven, insanlara karşı merhametli bir mizaca sâhip, şâir tabiatının heyecanlarıyla dalgalanan, edebî bakımdan kıymetli şiirlerin yazarı, meşhur bir Türk şâiridir. İstiklâl Marşı şâiri olması bakımından da "Millî Şâir" olarak anılır.

En büyük eseri 'Safahat' genel adı altında toplanan şiirleri 7 kitaptan oluşmuştur.

BALKAN ŞEHİDİ DEFCİ DUDU OĞLU ÖMER

Türk Silahlı Kuvvetleri'nde öğrencilik yıllarım da dahil görev yaptığım 28 yıl içinde şehitlik duygusunun yüceliğini hep hissettim. "Ölürsem şehit, kalırsam gazi" duygusu her görevde ruhumu huzurla doldurmuştur. Türkiye Cumhuriyeti'nin çağdaşlaşması yolunda her türlü yeniliğin öncülüğünü yapan TSK bugün de ulusal birlik ve bütünlüğümüzün teminatıdır. TSK milletinden aldığı güçle, ulu önder Atatürk'ün yolunda inanç ve azimle vatanı koruma görevini yerine getirmektedir. TSK erinden generaline kadar her bir üyesi vatan savunması için üzerine düşen görevleri bugüne kadar yapmış, bugünden sonra da yapmaya devam edecektir. TSK bağrından çıktığı milletin hizmetkarlığına devam edecektir.

TSK her rütbede vatan savunması için şehitler vermiş, bugün de vermekte, gelecekte de icabında verecektir. Büyük vatan şairi Mithat Cemal Kuntay'ın dediği gibi: "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandir, toprak eğer uğruna ölen varsa vatandır." Bu sözü yeryüzünde en çok hak eden milletin Türk Milleti, en çok hak eden ordunun da Türk ordusu olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Türk ordusunun, askerinin kahramanlığı tarih önünde defalarca onaylanmış ve bütün dünya milletleri Türk milletinin bu özelliğine hayran olmuştur. Türk milleti ve ordusunun ülkesi ve bağımsızlığı tehlikeye düştüğü zaman nasıl şahlandığının en güzel göstergesi Kurtuluş Savaşı'dır.

Hazırlayan: Ömer Tutumlu

Her yaz Bor'a ata topraklarına giderim. Birkaç gün bile olsa 2009 yılı yazında yine gittim. Bu kez yalnız, eşimi ve kızlarımı almadan. Bütün zamanımı Bor'a, Kemerhisar'a, Niğde'ye, arkadaşlarıma, akrabalarıma özellikle de ailemin seceresini –yerinde incelemeye vermek için. Şehit Nuri Pamir Kışlası. Bor'un kahraman evladı Albay Şehit Nuri Pamir'in adını taşıyan kışla. Bor'da TSK'nın bir eseri. Emeği geçen bütün personele buradan teşekkürü bir borç bilirim. TSK'nın bütün yurt köşelerinde yaptığı gibi. Ağaçlandırılmış tesisleriyle insana huzur veren bir kışla. Bugüne kadar bu kışlada görev yapan her personel bir şeyler katmış. Her yeni gelen "ben ne yapabilirim?" diye düşünmüş. Bu beni çok mutlu ediyor. Her gittiğim yeri geçmiş yıllarla karşılaştırdım, gelişme görmüşsem çok mutlu olurum, gerileme görmüşsem hüzünlenirim. Bor'a, Niğde'ye her gittiğimde de aynı şeyi yaparım. Hüzün ağır basmakta... Ama ümitsiz değilim. Güzel günler göreceğimiz ümidindeyim.

Asıl konuya halen gelemedim. Aklımdan geçenleri kağıda dökünce konudan konuya, daldan dala atlardım, hoşgörünüze sığınarak. Asıl konu şehitlikti. Şehitlik! Çocukluğumda rahmetli babaannem Şerife Tutumlu (1902-1976) beni, "babamın adısın, ağzımın tadısın" diye severdi. Hani "Osmanlı kadını" derler ya o tanıma uygun. Sert mizaçlı, erkek gibi, güçlü kuvvetli, yırtıcı, yeri geldi mi kavgacı. Gözleri görmediği halde kimseye minnet etmeyen. İnançlı, beş vakit namaz kılan, bütün dini vecibeleri yerine getiren, batıl inançları da biraz fazla olan. Hiç unutmam: Radyoya "içinde şeytan var bunun" derdi. Her daim ağızında ilahiler (Antalya'ya yerleşmiş karşı komşumuzun torunlarının bu ilahileri yazdıklarını görünce çok şaşırıyordum. Şimdi onları çok iyi anlıyorum...) Kızdığı zaman oğlunu, gelinini, torununu kimseyi tanımayan bir öfke seli. Şimdi onu çok iyi anlıyorum. 11 yaşındayken babasını Balkan Harbi'nde şehit vermiş, Kurtuluş Savaşı'ndan hasta dönen kocasını 1932 yılında kaybedip 30 yaşında dört çocukla dul kalmış. Bir kızını 1 yaşında, bir oğlunu 17 yaşında gencecik fidanken kaybetmiş. Amcam Ömer Tutumlu 1947 yılında ekmeğin parası için, Adana'ya pamuk tarlalarında çalışmaya gitmiş, orada hastalıktan ölmüş. Babaannem saldan – cenazenin bulunduğu, tahta ve ağaçtan yapılmış ilkel tabut- ayakları dışarı taşmıştı,

uzun boylu, aslan gibi oğlandı diye anlatır, ağlardı. Babamda amcamın ölümünü 1,5 sene sonra askerden terhis olup geldiğinde öğrendiğini söyler, ağlardı. Kendisi o dönemde Erzurum'da askermiş. Yine yokluk yılları. Şimdiki nesillere bunlar nasıl anlatılır? Hayat sadece hüznün vermiş. Üzüntüler, acılar. Mutlaka güzel anılar da vardır. Onları neşelendiren küçük mutluluklar. Yoksa hayat çekilmez olurdu herhalde.

Okumaya çok meraklı idim, yolda çamurlara bulanmış gazete görsem temizler, kaldırıma oturur, okurdum. Halil Nuri Bey kütüphanesine gider, ne bulursam okurdum. Bir tarihte evimize "Harp Malülü Gaziler, Şehit, Dul ve Yetimler Derneği dergisi" gelmeye başladı. O dönemde para vererek dergi almak bizim aile için çok lükstü. Okul kitabı alamıyorduk. Evde okumayı çok seven biri olarak derginin her yerini okurdum. Aklımda kaldığı kadariyle Kore Savaşı, Kunuri Muharebeleri, kahramanlık menkıbeleri vs. gibi içeriği uzardı. Çok sevmiştim. Paraya kıyarak biriktirdiğim bu dergileri ciltletmişim. Tabii korumam mümkün olmadı. Küçük baba ocağı buna elverişli değildi. 1974 yılı temmuzunda Kuleli Askeri Lisesi'ni kazanıp İstanbul'a yatılı gittim. Yaz aylarında tatile geldiğimde babaannem beni "subayım" diye severdi. Şehit yetimi maaşından bana harçlık verirdi. Gözleri görmediğinden onu ben götürürdüm zikir ayinleri için çukur mahallenin girişindeki eve. Tekke derdik. Normal bir evdi. Dış kapıdan içeri girildiğinde geniş bir avluya açılırdı. Sağda küçük bir kapı vardı. O kapı tekkeye açılırdı, küçük bir odaydı. Orada yaşlı kadınlar "hu" çekerek zikir yaparlardı. Onları huşu içinde öne eğilip, doğrulup, kendilerinden geçerek "hu... Allah hu..." şeklinde dua etmeleri bana çok ilginç gelirdi.

Askeri lise ile başlayan askerlik hayatım (1974-2002) kendi isteğim ile Kara Pilot Yarbay rütbesinde iken emekli olmamla sona erdi. Öğrencilik yıllarım 12 Eylül öncesi fırtınalı yıllarda askeri okullarda geçti. Subaylık hayatım Kıbrıs Hatay-Dörtüyol, Ankara, Elazığ, Diyarbakır, Ankara güzergâhında geçti. Acı tatlı anılarıyla... Dörtüyol'da eczacı eşim Nuriye ile evlendim. Kızım Bahar İskenderun'da, diğer kızım Hazal Ankara'da doğdu. Çok yoğun, yorucu, bir o kadar da güzel günler geçirdim. Tekrar dünyaya gelsem yine asker olurum. Her şeyimi bu millete borçluyum. "Şiringacı Rasim'in oğluyum." derim, bana onur verir. Bazı devre arkadaşlarım beni halen "Şiringacı Rasim'in oğlu" diye çağırırlar, yarı esprili bir ses tonuyla. Babamla, ailemle hep gurur duydum. Onların yoksulluğu, vericiliği, paylaşımcılıkları beni çok mutlu etmiştir. Annemin yoksul sofrasının katılımcıları hep çok olmuştur. Yarım ekmeğimizi komşularla paylaşırdık. Belki mahallemizin en fakiriydik. Ama

gönlümüz bir o kadar zengindi... Fehime'nin "çıplak, karnı bağırsağı açık, aç çocuklarıydık" çoğunun gözünde. Hayat kavgasında yoğrulduk, piştik, olgunlaştık, bugünlere geldik. Allah'ın sevgili kulu olduğuna inananlardanım. Bunları anlatmamın sebebi: Makalenin asıl konusu olan Balkan Harbi şehidi büyükdedem "Defci Dudu Oğlu Ömer"e olan vefa borcumun gecikmesidir. Neden bugüne kadar şehit dedeme vefa borcumu ödeyemediğimin savunmasıdır.

Bir gün telefon çaldı. Ablam... Ağlıyordu, "Ömer, şu an şehit dedemizin mezarı başındayım, Çanakkale şehitliğindeyim." diyordu. Ve ekledi, doğum yeri Bor, adı Ömer diye devam etti. Mutluluk ve hüznünle karışık konuştuk. Kafam karıştı. Ben dedemin Balkan harbinde şehit olduğunu hatırlıyordum, hayal meyal. Düşündüm, kendime şaşıtm. Hayat kavgası içinde şehit dedemi unutmuştum. Nerede, ne zaman, nasıl şehit olmuştu? Şehit olduysa bir yerlerde kaydı vardır. Bendeki bilgiler karmakarışık. O gün karar verdim. Bir asker olarak şehitlik mertebesinin ulviyetini, onurunu en iyi bilmesi gereken ben, ailemin şehidini unutmuştum. Çok utandım. Bu konuyu açıklığa kavuşturmalıyım. Bor'la ilgili kitaplardaki şehit listelerini inceledim, adı yoktu. Bor Askerlik Şubesinde kaydı yoktu. Benim babaannem 1965 yılından vefat ettiği 1976 yılına kadar şehit babasından dolayı yetim maaşı aldığı halde! Anladım ki, iş başa düşüyor. İlk iş olarak Bor Nüfus Müdürlüğü'nden vukuatlı nüfus kayıt örneğini aldım. Önce kendim konuyu çok iyi bilmeliydim. İnceledim, vefat tarihi 17 Teşrin evvel 1826 (30 Kasım 1912) idi. Ablamı arayıp ilk bilgileri verdim. İçim rahatlamıştı, yanılmamıştım, dedem Balkan Harbi Şehidi idi.

2009 yılının temmuz ayında Bor'a gittiğimden bahsetmişim. Nizamiye'de görevli Uzman Çavuş Çelebi Gürkan'la sohbet ettik. Kendisi Borlu şehidimiz Uzm. Çvş. Atif Gürkan'ın kardeşidir. Şehitlik konusunda sohbetimiz esnasında bana kışlada tören alanında Borlu şehitlerin isimlerinin bulunduğu bir bölüm olduğundan bahsetti. Ben heyecanlandım. Dedemin ismi de olabilirdi. Beraberce hızlı adımlarla gittik. Balkan Harbi şehitleri başlığı altında 7 şehidimiz vardı. Ama Ömer isminde bir şehit yoktu. Doğrusu olsaydı "o benim dedemdir" deyip bu konuyu kalbime gömecektim. Çok üzülüm, hüznümlendim. Gençecik kardeşini şehit veren hemşerimin yanında da utandım, bir şey söyleyemedim. Ben, şehit olalı neredeyse 100 yılı yaklaşan, yüzünü görmediğim babamın bile yüzünü görmediği dedemin şehitliğinden bahsediyordum. Yanımdaki hemşeri şehit kardeşinin geride bıraktıklarını her gün görüyordu. Kardeşikle pek

çok anısı- muhtemeldir ki her gün karşısına çıkıyordu. Tek sesinde şehit kardeşi olmanın onurunu ve gururunu hissediyordum. Beni o rahatlattı. Tören alanından ayrılırken karar vermiştim. Dedem şehittir, 100 yıl da geçse adı hak ettiği yerde olacaktır. Bu uğurda ne yapılması gerekiyorsa yapacağım. Nereye başvurulacaksa oraya başvuracağım. Dedemin adını şehitliğe yazdıracağım.

Bor Askerlik Şube Başkanına bir kez daha gittim. Bir dilekçeyle dedemin şehit olduğunu elimdeki belgeleri de ekleyerek kayda geçirilmesini talep ettim. Dilekçemin cevabını Ankara'ya döndüğümde aldım. Bor As. Şb. MSB. Arşiv Müdürüne (Ankara) dilekçemi iletti. MSB. Arşiv Md. De yaptığı incelemenin sonucunu ikamet adresimin bulunduğu Y. Mahalle As. Şb. aracılığıyla bana bildirdi. Kayıtlarında "Defci Dudu oğlu Ömer" isminde bir Balkan Harbi Şehidi yoktu. Bu sonucu bekliyordum. Çünkü bu dönemde MSB Arşiv Md. ile de temasa geçmiştim. Olayların gelişiminin şeklini öğrenmiştim. Onlar bu tür olaylarla çok karşılaştıkları için çok deneyimli idiler. Bana yol gösterdiler. Babaannem, eşini kaybedip dul kalınca şehit yetimi maaşı almıştı. O dönemde iktidarlar 1912 yılında şehit olanın, dul kalan kızına 53 yıl sonra maaş bağlayabiliyormuş. Doğrusu onları takdir ettim, şehitlerin geride kalanlarına sahip çıkmışlar. Bu maaşı emekli sandığı ödüyor. O zaman onların arşivinde bilgi vardır dediler. Sen bir de oraya git dediler, gittim. E.S Arşiv Md. de benim için altın kıymetinde olan evrakı gördüm. Pembeye yakın, soluk bir pellur kağıtta dedemin Pınarhisar Muharebelerinde 17 Tesrinievvel 1328 Rumi (30 Ekim 1912 Çarşamba günü miladi) de şehit olduğu yazıyordu. Dünyalar benim oldu. Nasıl sevindim anlatamam.

Henüz her şey bitmemişti. 3 Aralık 1965 tarihli Bor Nüfus Memurluğundan alınmış bu nüfus kayıt kütük belgesi ile M.S.B Arşiv Md. ne başvurudum. Bütün belgelerim ellerindeydi. Bu bölge onların incelemelerini çok kolaylaştırdı. İki yıla yakın araştırmalarımda, tecrübelerinden yararlandığım Osmanlıca Mütercim Ali Işık Bey son durumu belirten sonuç yazısını verdi. Çok mutluydum. Büyük dedemin şehitliği tescillenmişti. Gözlerime inanamıyordum. Resmi makamlarca kabul edilmişti. Babaannem 11 yıl şehit yetimi maaşı aldığı halde kaydı yoktu. Demek ki resmi kayıtlarda adı bilinmeyen nice şehitler vardı. Adı, sanı, yeri bilinmeyen nice kahramanlar. Onlar bizim kalplerimizde her zaman yaşayacaklardır. Mekanları cennet olsun.

Artık rahatlamıştım. Her şey hazır. Bütün belgeleri bir dilekçe ile Bor Kaymaklığına, Garnizon Komutanlığına, Askerlik Şb. Bşk.'na gönderdim.

Dilekçemde sadece bir tek talebim vardı: büyük dedem Başkan Harbi Şehitleri listesine eklensin. Adı geçen üç makamda gerekli hassasiyeti göstermişlerdir. Garnizon Komutanlığı yetkilileri telefon ile gereğinin yapıldığını, Bor kaymaklığı ve As. Şb. Bşk. da bir yazı ile gereğinin yapıldığını bildirmişlerdir.

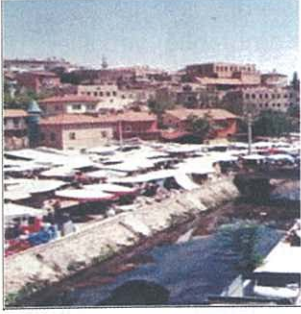
Son olarak Garnizon Komutanlığı yetkilileri 18 Mart 2010 tarihinde Çanakkale Zaferi ve Şehitler Haftası kutlamaları dolayısıyla Bor Şehitliğindeki Balkan Harbi Şehitleri Listesine "Defci Dudu Oğlu Ömer" ismini eklediklerini bildirmişlerdir. Bor şehitliğinde kayıtlara geçen Balkan Harbi şehidi sayısı 7 iken 8'e çıkarılmıştır. Bu haberi aldığım da çocuklar gibi sevindim. Kendisi de Balkan göçmeni olan askerim, arkadaşım, hemşerim Kadir Özdamar'ı aradım. Anıtın bir fotoğrafını çekip göndermesini istedim. Mutlaka kendi gözlerimle görmeliydim. İsmi yazılı olduğu anıtın resmini gördüm. Uzun uzun baktım, kalbim mutlulukla doldu. Üzerimden bir yük kalktı, hafifledim. Birkaç gün bilgisayarda açıp açıp baktım... İki yıllık emeğimin karşılığı, Tutumlu ailesinin iftihar kaynağı, şehidimiz...

Bu vatanın her karış toprağı atalarımızın kanları ile sulanmıştır. Yeni nesiller vatan sevgisini öğrenmelidir. Küreselleşen dünyada ulusal bilinçten-bilinçli olarak- yoksun bırakılan uluslar, emperyalist ülkeler tarafından daha kolay kontrol edilecektir. Kitleler küresel sömürüye duyarsız hale getirilecektir. Bunları bilelim.

BALKAN ŞEHİTLERİMİZ

- 1- Mustafa oğlu Tahsin
- 2- İbrahim oğlu Hüseyin
- 3- İbrahim oğlu Mehmet Ali
- 4- Ali oğlu Muharrem
- 5- Hasan oğlu Muharrem
- 6- Ali oğlu Mustafa
- 7- Hacı Halil oğlu Süleyman
- 8- Defci Dudoğlu Ömer

ŞİİRLER

GEÇTİ BOR'UN PAZARI

Başta kavak yelleri estiği günler hani?
Beklediğin nişanlar, şerefli günler hani?
Aradığın sevgili şanlı düğünler hani?
Selvi gibi ümitler döndü birer iğdeye
Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye

Sende varsa bir cevher onu herkes ne bilsin?
Kimler böyle züğürdün huzurunda eğilsin?
Süslü bir dairede müdür bile değilsin
Ne çıkar öğrenmişsin mesahayı pi diye
Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye

Bilmem ki ne olmağın senin gayen maksadın?
Fare gibi kitaplar arasında yaşadın
Ne dans ettin, eğledin, ne de sevdin kız kadın
Kim dedi hey serseri gençliğine kıy diye?
Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye

Gönül ne çalgı ister, ne eğlence ne de dans
Ne de güzel kadınlar önlerinde reverans
Kapandıkça kapandı bunca yıldır kahpe şans
İhtiyarlık gölgesi perde çekti dideye
Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye

Fırsatı iyi kolla, olma sakın dangalak;
Keyfine bak! Dünyaya gülerek oynayarak
Sonra iç şampanyalar, viskiler bardak bardak
Dokunuyor üç kadeh şimdi bizim mideye
Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye

Fırsat uçan bir kuştur vaktinde yetişmeli
Hiç durmadan gövdeye atıştırıp şişmeli
Yanmadan kavrulmadan mükemmelen pişmeli
Sonra seni almazlar hiçbir yere çiğ diye
Geçti Bor'un pazarı sür eşeği Niğde'ye

Namdar Rahmi Karatay

GÜN EKİLMESİN PENCEREMDEN

Ne doğan güne hükmüm geçer,
Ne halden anlayan bulunur;
Ah aklımdan ölümüm geçer;
Sonra bu kuş, bu bahçe, bu nur.

Ve gönül Tanrısına der ki:
- Pervam yok verdiğin elemden;
Her mihnet kabulüm, yeter ki
Gün eksilmesin pencereden!

Cahit Sıtkı Tarancı

OTUZ BEŞ YAŞ ŞİİRİ

Yaş otuz beş! yolun yarısı eder.
Dante gibi ortasındayız ömrün.
Delikanlı çağımızdaki cevher,
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün,
Gözünün yaşına bakmadan gider.
Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?
Benim mi Allahım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görünürsünüz,
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?
Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim.
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim;
Yalandır kaygısız olduğum yalan.
Hayal meyal şeylerden ilk aşkıımız;
Hatırası bile yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız,
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.
Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç farkettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.
Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar?
Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kimbilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misali o musalla taşında.

Cahit Sıtkı Tarancı

Hazırlayan: Mehmet ÜREL
Özket Akbilek İlköğretim Okulu Müdürü
Mamak- ANKARA

ÇOCUKTAN AL HABERİ

Dünyayı Dize Getirdiğimiz Çağlarda Çocuk Eğitimimiz:

Geleceğin Yavuz Sultan Selim'i henüz 5-6 yaşlarında idi. Amasya'daki sarayın bahçesinde tek başına ok atma talimi yapıyordu, son okunu da hedefin tam ortasına saplayınca sevinçle el çırpıtı, "Yak Hak" diye bağırdı (Oley diye değil). Babası Sultan II. Beyazıt, ağacın arkasına saklanmış onu gözetliyordu. Dayanamayıp çıkıp oğluna sarıldı: "Allah gücüne güç katsın oğlum, ama niçin yalnızsın?" Küçük Selim gözlerini hayretle açtı: "Yalnız değilim ki Sultan babam, Allah her yerdedir!"

Beyazıt hayli şaşırıldı: "Ok talimi için, küçük sayılmaz mısın?" diye sordu. "Hayır" dedi Selim. "İnsan ömrü her şeyi öğrenmeye yetecek kadar uzun değildir. Bir şeyler öğrenmek isteyen, işe küçük yaşta başlamalıdır. Hele şehzadeler herkesten fazla bilgiye sahip bulunmazlarsa nasıl serdar olabilirler?"

Sultanın şaşkınlığı devam ediyordu: "Bunları sana kim öğretiyor?" dedi. Selim cevap verdi: "Hocam Muhyittin Efendi ile anam Gülbahar Hatun."

Sarayın bahçesi ulu ağaçlarla süslü idi. Devlet düşmanları bir yerlere saklanıp zarar verebilirlerdi.

"Oğulcuğum; düşmanlarımız var, sana kötülük etmek isteyebilirler."

Selim şaşırırcasına babasına baktı, iki yaşından beri belinden eksik etmediği küçük kılıcını babasına gösterdi: "Pederim bu kılıcı belimize süs için bağlamadık, icap ederse kendimizi korumasını biliriz."

İşte o günün şartlarında bir ulu dava aşkıyla düşmanlar galip gelmenin heyecanını, yiğitliğini iki yaşından itibaren yüreklere aşıl原因an, Gülbahar Hatun anaların, Muhyittin hocafendilerin eğitimi, bir ulusun parlak geleceği için en değerli hazinelerdi. Bugün de o günlerden daha ziyade devletimizin düşmanları ile kuşatılmış olduğumuzu, onların her türlü hile ve desiseleriyle yok edilmek istendiğimizi bilelim.

"Bir Şarkısın Sen" TV programında ufaklık çocuklarımızın ne yeteneklere sahip olduğunu görüyor, yeteneklerin ufaklıkken geliştirilebildiğine şahit oluyoruz. "Ağaç yaş iken eğilir." O halde Yavuzlar gibi, çocuklarımıza iki yaşından itibaren; gayret, ideal, fazilet kılıcını kuşatalım ki, Yavuzlar, Yıldırımlar, Fatihler yetiştirerek bu cihanı da huzura kavuşturacak fetihleriyle, keşifleriyle milletimizi layık olduğu en üst seviyelere taşıyalım.

"Bir Şarkısın Sen"deki gayretin çok fazlasını "bir cihansın sen" parolasıyla, heyecanıyla yüreklere sunalım. Ama bugün madde peşinde bir eğitim ve her şey para için diyen eğitici kasırgası, materyalist kafaların hakimiyetinde öğretimde bu nasıl olacak diye yakınıyorsak da "İnsan hayal ettiği müddetçe yaşar."

"Nerede o Gülbahar Hatun Analar?"

Saygılarımla. ***

Hazırlayan: Dr. E. İlhan OLGAY

YALNIZLIK ÜZERİNE SÖYLENİMİŞ ÖZLÜ SÖZLER

Birlikte olduğum insanlardan yalnızlığı öğrendim.

Bütün insanlığı dövsen havanda zerre zerre, herkes gine yalnız. / Necip Fazıl

Ne kadar insansanız o kadar yalnızsınız.

Esas ve acınası yalnızlık, yalnızlığın farkına varamamaktır belki de.

En büyük yalnızlık bazı kişilerle bir arada bulunmaktır. / Verlaine

Asıl yalnızken yalnız değilim. / Schiller

Kendimi yalnız bırakmamak için aynanın karşısında bütün gece oturdum. Çesare Pavese

Yalnızlık aklın perhizidir. / Vauvenargue

Yalnızlıktan da kurtulup yalnız kalmak isterim. / Atilla İlhan

Benim yurdum yalnızlıktır. / Nietzsche

Tek başına kalmaktan korkanlar hiçbir zaman kendileri kalamazlar. / A. Gide

Yalnızlık kadar samimi bir dostluğa rastlamadım. /

David Thoreau

NIĞDE'mizin ACI KAYBI

NEZİHE SOYDAN (1931-2010)

Sabah erken saatte bir mesaj düştü telefonuma... "Annemi kaybettik" diyordu Firdevs Abla... Kansere karşı 22 sene mücadele vermiş, sonunda kalbine yenik düşmüştü Nezihe Teyze...

1988 yılında kansere yakalanmış ama moralini hiçbir zaman bozmamış, menfur hastalığı kapıdan kovalamıştı... Birkaç operasyon geçirmiş olmasına rağmen hastalığa teslim olmamış, neşesinden hiç bir şey kaybetmemişti... Pozitif enerjisi ile geldiği gibi geri göndermişti hastalığını... Öyle ki doktorlarını da şaşırtacak kadar olumlu cevap vermişti bünyesi tedaviye... Kemoterapi süresince Marmara Üniversitesi Hastanesi personelinin, doktorlarının sevimli Nezihe Teyzesi olmuştu... Herkesle ilgilenir, şakalaşır, hatta onlara yemekler hazırlar, dolmalar sarar, çocuklarıyla ilgilenir, dertlerini dinlerdi... Onun bu hali, diğer kanser hastalarına da umut olmuştu... O yıllarda dünyaya gelen ilk torunu Alara, ardından da dünya tatlısı Alkım, yaşama sevinciydi Nezihe Teyze'nin... Torun sevgisi, hayata

Hazırlayan: Alper Göncü

tutunmasında önemli rol oynadı... Ufak tefek rahatsızlıklara, bünyesindeki tahribata ve ilaçların yan etkilerine aldırılmadan uzun yıllar mutlu bir hayat yaşadı...

Günlük basit problemleri kafasına takmaz, güler geçerdi çoğu zaman... Beklenmedik durumlar ve çoğu insanın uzun yıllar etkisinde kalacağı olaylar karşısında soğukkanlılığını korumayı her nasılsa başarırdı. 1999'daki depreme, eşi Vedat Soydan ile Yalova'da yakalandılar... Çevredeki siteler, apartmanlar yıkılmış, komşularını, sevdiklerini kaybetmişlerdi... Bu olayın etkisini üzerlerinden atmaları mutlaka zor olmuştu onlar için ama yakınlarına depremin vahametini aksettirmemeye gayret edip moral verdiler... O dönem tüm ülkeyi derinden etkilemişti bu doğal afet... Olanları kısa zamanda unutup çok sevdikleri Yalova'daki yaşamlarına devam ettiler...

Nezihe Teyzeden öğreneceklerimiz vardı hayata dair... Küçük şeylerden mutlu olmayı, hayatı olduğu gibi kabul etmeyi, dert, tasa, sıkıntı ve olumsuzlukları kafaya takmamayı, yardımseverliği, muhabbeti, yaşamı bütünüyle kucaklamayı ve karşılıksız sevmeyi...

Yaşamı boyunca Azrail ile hep köşe kapmaca oynadı Nezihe Teyze... Gençlik yıllarında Kayardı'daki bağ evinde kardeşleriyle birlikte sobadan zehirlendiklerinde son bir gayret ve can havliyle yardım istemiş, amcaları İstiklal Göncü yardımlarına koşmuş ve ölümün kıyısından dönmüşlerdi... 40'lı yılların sonlarında, Babası Ali Göncü'ye musallat olan ve takma isimle tehdit mektupları yazan zorbaya karşı ailenin güçlü durmasında, toparlanıp moral kazanmasında önemli rol oynadı, babasının o zor günleri geçirmesinde en yakın destekçisi oldu... Ailenin fırtınalı günlerinde, küslüklerin giderilmesinde hep önplandaydı.

Hikmet Göncü, 4 Kızı ve Torunları

Bir başka olay da yıllar sonra İstanbul'da yaşanmıştı... Niğde'den İstanbul'a taşındıkları 15 Kasım 1979 sabahı Harem Otogarında otobüsten indiklerinde müthiş bir patlama ile sarsıldılar... Patlamanın şiddeti ile çevredeki yazıhanelerin tüm camları inmiş, o karmaşa arasında üzerlerine düşmek üzere olan cam bloktan kıl payı kurtulmuşlardı... Boğaz'dan geçerken başka bir gemiyle çarpışan ve günlerce yanan Independenta tankeri idi infilak eden... O gün İstanbul'daki yaşamları başlıyordu ve bu talihsiz patlama olmuştu... Bu olay onları hiç etkilemedi... Normal yaşantılarına devam edip Şaşkınbakkal'daki evlerine taşındılar... Patlamadan nasıl kurtulduklarını da dost meclislerinde gülere anlattılar...

Nezihe Soydan (Göncü) Hikmet ve Ali Göncü çiftinin 4 kız evladından en büyüğü olarak 1931 yılında Niğde'de doğdu. Babası, Niğde'nin tanınmış tüccarlarındandı. 1959 yılında Soydan ailesinin

değerli evladı Vedat Bey ile hayatını birleştirdi...1979 yılına kadar Niğde'de yaşadılar. 60'lı ve 70'li yıllar hareketliydi onlar için... Sosyal hayatın hep içinde oldular... Nezihe Teyze, Kadın Kollarında ve Yardım Sevenler Derneğinde uzun yıllar aktif olarak çalıştı. Kabul günlerinin, eş dost toplantılarının vazgeçilmez neşe kaynağı ve herkesin sevdiği Nezihe ablasıydı... Çevresindeki insanların zor günlerinde de neşeli günlerinde de hep yanlarında olurdu. İstanbul'a taşındıklarında ve Yalova'da yazlık aldıklarında ise konu komşuyla hemen tanışıp ahabap oldu, yardımlarına koştu, hüzünlerine sevinçlerine ortaklık etti... Sempatik tavırları ile çevresine daima neşe saçtı...

Nezihe Soydan, Başkent Niğde Vakfı mütevelli üyesi Saadet Kabaksız'ın ve Gülten Kubalı'nın, merhum Seniha Kayışoğlu'nun ablaları, Firdevs Öztürk'ün sevgili annesi , Sevinç Kayış, RTÜK eski başkanı Nuri Kayış,Avukat Ö.Mukadder Narin, Vakfımız mütevelli üyesi Hüseyin Kabaksız ve Nihal Ürel ile Zehra Kubalı ve Fazilet Şahin'in teyzeleridir.

Bir bahar günü veda etti hayata Nezihe Teyze...Erenköy Galip Paşa Camindeki geniş katımlı cenaze namazının ardından Yalova'daki Akşit Sitesinde yapılan dualar eşliğinde komşularından helallik alındı ve ardından Yalova Şehir Mezarlığına defnedildi. Işıklar içinde uyu Nezihe Teyzem...

TOZLU SOKAKLARDA MUCUK OYUNU

Tarih babanın zaman çarkını geri döndürebilsek ve çocukluğumuza, Kemerhisar'a Han mahallesine ve de oranın tozlu, dar sokakları, kerpiç damlarına dönebilsek...

Ne mümkün. Zamanın acımasız dişlileri yılları öğüttüğü gibi, mahallenin, kasabanın o eski yollarını da, evlerini de birer birer yok ediyor.

Yine de biraz nostalji yapıp, o eski günlerin hayaline dalalım. Bunu biraz da yitip giden çocukluğumuz ve o güzelim oyunlarımız adına yapalım.

Biz küçükken mahallede ne güzel oyunlar oynardık. Bir domulüs oyunumuz vardı ki internetin verdiği zevk onun yanında hiç kalır. Sürahi kırıklarını üst üste koy, yırtık topun içini halı döküntüsüyle (kırpıntı) doldur, ipe dik ve üst üste konan çanak kırıklarını bu topla uzaktan devir.

Ya mucuk, ısık vermedi, haral, met (çelik-çomak) oyunları vs.

Gece, ebe olan gruptan biraz uzaklaş ve ısıkla seni bulmalarını bekle. Ebe grup sizi bulabilirse aşk olsun.

Hele, en güzel oyunlarımızdan biri de, çocuk diliyle kışk kışk dediğimiz artistlik oyunu idi. Kimimiz Yılmaz Güney, Cüneyt Arkın, İrfan Atasoy vs olurduk. Ya su tabancası, ya mantar ya da çöpten tabanca ile ev köşelerinden birbirimizi vurmaya çalışırdık.

Hele cami kuytusunda toplanıp izlediğimiz filmleri birbirimize anlatmamız. Kemerhisar'ın tek sinemasına gitme şansına sahip olanımız, diğer arkadaşlarını bu zevkten hiç mahrum etmezdi. Soğuk, sıcak, karlı gün hiç fark etmez, toplanılır ve film yeniden adeta yaşayarak birebir katılarak anlatılır, dinleyenler de sanki gitmiş gibi olurdu.

Ahh, parasız ama mutlu çocukluğumuz! Oyunağı taş, toprak ve değnek olan günlerimiz. 25 kuruşa aldığımız cıncık şekeri paylaştığımız günler.

Bu günden geriye baktığımızda, mutlu, içten arkadaşlıklarımız vardı. Çeyrek çöreğimizi bölerken, gözlerimizin içi gülerdi. Oyunağımız yoktu ama sınımsız dostluklarımız vardı. Sokakta çok üşüsek de tek göz yuvamız, tezek kokan sac sobamız vardı.

Aynı tas çorbaya kaşık salladığımız, bulgur pilavını yufka ekmekle yediğimiz günler. Cebimize bir parça tuz alıp bahçelerden çağa çaldığımız zamanlar.

Velhasıl, o günler geçti; ama adeta dilimizde zihnimizde tortusu kaldı. Ve bu günün çocukları, çocuklarımız; teknolojinin esir aldığı, eğitim sisteminin yarış atına çevirdiği çocuklarımız, geleceğimiz.

Yitip giden çocukluğumuza, mahallemize, sokağımıza, hele yok olan oyunlarımıza mı üzülsek, yoksa bu günün çocuklarının durumuna mı?

Bir bilebilsem, hele de bir çözüm bulabilsem, bulabilsek... Ama nerdeee?

Hazırlayan: Mehmet Ecer
Sosyal Bilg. Öğrt

KOCA KÖY'DE BAHAR

Geçen sayıdan devam...

ÖZEL YETKİ

Doğup büyüdüğüm NİĞDE için yazdığım "Koca Köy" adlı yazının, kelime ve cümlelerinde değişiklik yapılmamak, çıkarma ve ek yapmamak şartı ile, dilediği basım birimlerinde bastırılması ve bu konuda anlaşma yapılmasında sevgili yeğenim Prof. Dr. Ahmet Muhittin Özenç'i yetkili kişi tayin ettim.

25 Temmuz 2008 - Karşıyaka / İZMİR

H. Naim ŞENOL

Hazırlayan: H. Naim ŞENOL

Niğde İli Şehir Halkı Tarafından Kullanılmış, Bir Kısmı Halen Kullanılan Kelime ve Tabirler

A

Anaval: Su bendi
Anbasten: Şakadan
Ahraz: Dilsiz
Abaruu:!? Şaşma
Ayakyolu: Tuvalet
Alıcı: Bir kuş
Azdırma: Kedileri terk etme

B

Bandırma: Cevizli köfter
Başaklama: Arta kalanı toplama
Benek: Dügünde verilen para
Bişirgeç: Saç çubuğu
Büzeyden: Koyu pekmez
Buhayrı: Baca
Bört: Kayısıda, güneşte renkleşme
Borana: Üzüm yemeği
Bağrı Geçme: Uyuklama
Boravaz: Üzüm dalı
Botlak: Deve yavrusu

C

Cılbah: Çorapsız ayak
Cıbra: Üzüm posası
Cılta: Çimende ince yol
Cebik: Çok küçük taş
Cınnahlama: Tırnaklama
Cırkıp: Suya batmış
Cabındırak: Zayıf at
Caa Deliği: Mutfak deliği, gideri
Cingi: Granit taş
Cırtlak: Şımarık
Cööz: Ceviz
Cıvdırmak: Çaldırmak

Ç

Çömük: Kaplıca
Çinedir: Büyük kalbur
Çogur: Çalı diken
Çıkırık: Yuvak demiri
Çörten: Dam oluğu
Çalma: Kibrit

Çerik: Zahire tenekesi
Çimmek: Derede yıkanmak
Çelen: Ev saçağı
Çipki: İnce dal
Çömçe: Kepçe
Çilli Çukur: Hindiba otu
Çenet: İkiz
Çenilemek: Köpek ünlemesi
Çödürme: İşeme
Çingilli: Kuş, kerkenez kuşu
Çigin: Omuz
Çuluk: Piliç

D

Dönüm: Dekar
Devramber: Ayçiçeği
Demirdelen: Kuş
Dulda: Rüzgar tutmayan
Divlek: Kavun
Dal: Sirt
Dücük: Bulgurun tazesini
Ditme: Yaprak yemeği
Damızlık: Maya
Daylının Dibi: Zıkkımın kökü
Dölenmek: Dadanma, etrafında dolanmak
Dilli düdük: Söğütten yapılan düdük
Damdı: Aklına gelme
Dölek: Düz
Dongaylı: Kuş

E

Eyri Doma: Dam kenarı
Emete: Hala
Esikli: Kadın
Emzikli: Bebekli kadın
Eğle: Yavaşla
Erinme: Zorlanma

F

Fallah: Alevli ateş
Ferfene: Ortaklık
Firengi: Kapı kilidi
Fişgene: Salyangoz
Fırış:

G

Guşane: Küçük kazan
 Gullap: Kapı mandallı
 Gelveri: Soba demiri
 Gedele: Saldırma
 Galaça: İri
 Gıı: Kız
 Gadamane: Tuvalet
 Gölük: Yük hayvanı at
 Gubat: Kaba
 Guççe: Bebek, oyuncak
 Gopmak: Koşmak
 Gönene: Tarla sulama
 Göpcümeç: İsteklenme
 Gavurga: Buğday kavurma
 Gözemek: Yün çorap dikme

H

Halapa: El kadar taş
 Harım: Sulu tarla
 Harar: Çuvalın büyüğü
 Hazal: Kuru yaprak
 Honnuk: Duvar altı, su deliği
 Halka: Bir tür ekmeç
 Helik: Taş
 Hira: Küçük çelimsiz
 Havu: Yemek (un)
 Herise: Buğday yemeği
 Hassomun: Francala
 Heyye: Evet
 Hey: Üzüm taşıyıcı
 Hırışma: Güvenme, ebe
 Harın: Tembel
 Hayat: Avlu

İ

İşlik: Yakasız gömleç
 İkilik: Sarı dört köşe taş
 İşkembe: İçinde mangal olan masa
 İtimiş: Acımış peynir
 İteęe: Büyük sergi
 İdare: Küçük lamba
 İçinme: vurma

I

Ihdı: Deve çöktü
 Irılma: ayrılma
 Irgat: işçi

K

Kadarak: Su çağlayanı
 Kayanak: Yassı taş
 Karık: üzüm tarlası bölümü
 Keli: sebze tarlası bölümü (pirasırt)
 Küllü: Toprak küp
 Külle: Tandır hava deliği
 Karamanlı: Yassı ekmeç

Kürüme: Kar atma
 Karkatması: Kar pekmez karışımı
 Kırı: Sıpa
 Kişniş: Kuşüzümü
 Kıtırma: Aşık oyunu
 Kerme: Kuru inek pisliği
 Kelik: eski ayakkabı
 Karsamba: İvır-zıvır eşya
 Kabara: Ayakkabı çivisi
 Kınalı Boncuk: Saka kuşu
 Körsek: Yarım
 Kıllı: Son oyuncu
 Ebe: İlk oyuncu
 Külük: Demir taş delici

L

Lapçın: Ayakkabı

M

Mazak: Küçük yeşilelma
 Mayıs: Yaş inek gübresi
 Mumbar: Barsak yemeği
 Marda: Bozuk et
 Mabiin: Koridor
 Meliz: Arı
 Metlemek: Atlamak
 Mısırga: Hindi
 Mandal: Kapı sürgüsü
 Mihla: Çılbır
 Mezellenme: Alay etme

N

Natır: Hamamda kadın yıkayıcı
 Nalça: Ökçe demir
 Nöörün gı: Taabir (ne yapıyorsun kız?)

O-Ö

Okuyucu: Canlı davetiye
 Omuzluk: Teneke sopası
 Otlayıcı: Hazal atan
 Örtme: Teras
 Öğese: Keklik ve ördek avında saklanılan kapalı yer

P

Parç: Madeni su içme kabı, maşlapa
 Pul: Düğme
 Pür: Taze dal
 Pırasıt: Sebze tarlası bölümü

R

Reze: Kapıda demir açacak (menteşe)
 Rahmet: yağmur

S

Savat: Kapının iki yanı
 Soku: buğday dövülen taş
 Sokundurma: Homurdanma
 Suur: Uğur, sihir, şans
 Sacaltı: Kalın sac ekmeği

Söörme: Pirzola
 Samah: düğün çalgıları
 Sındı: makas
 Sağdıç: Güvey arkadaşı
 Seve: Kapı taşı
 Susak: Hayvan suluğu
 Soğla: Sulu yer
 Sazak: Sulu yer
 Sumdük: Herşeyi isteyen
 Sıdali: Olmaya başlamış, sinameki, pimpirik
 Singil: Uyuşuk
 Sıçırgan: Çişini tutamayan kedi yavrusu

Ş

Şepe: 1-2 cm kalınlığında sac ekmeği
 Şalak: Küçük kavun
 Şarapana: Üzüm ezilen tahta tekne
 Şelek: Ot yükü
 Şınanay: Küçük lamba
 Şeppek: Alkış

T

Teltik: Kapı açacağı
 Tahne: Tenha
 Taslama: Gizli bakma
 Tor: Acemi
 Tavana: Mutfak
 Tokmak: Bulgur döven alet
 Tokuç: Çamaşır döven alet
 Topak: Hamur
 Taka: Kapaksız dolap
 Tahtalı: Tahta balkon
 Teberik: Hatıra
 Tapıklama: Tapışlama
 Tatlık: Yamalıklı örtü
 Tuturuk: Ekşi

V-Y

Yuvak: Toprak dam taşı, log
 Yürük: Kan çıbanı
 Yüklük: Yatak-Yorgan dolabı
 Yelpik: Öksürük, yilpik
 Yapma: İnek pisliği kurutması, tezек
 Yufka: İnce ekmek

Z

Zerzemi: zeminaltı kiler

Zıypma: Kayma
 Zıkkımın kökü: Zakkumun kökü (zehir anlamında)

ÇOCUK OYUNLARI VE DEYİMLER

1- Aşşık Oyunu Terimleri (*)

Saka: Büyük aşık
 Dınık: Belirsiz duruş
 Çik: Çukur duruş
 Tok: Dolgulu duruş
 Çullu: Çukur dik duruş
 Talak: Dolgulu dik duruş
 Kıtırmak: Kıvrarak atmak
 Zümbürzümba: Duvara dik durma
 Enek: Aşık malzemesi
 Eneem enek sakam su: (kar-zarar yok)

2- Mucuk: Yuvarlak taş

3- Met değnek: Çelik-çomak

4-Harar: Gece saklanbacı

5-Cazur cumbaz: (Dalav) delik sopa (Tahtaravalli)

6- Kayanak: Yassı taş (el kadar)

7- Sekgeldeme: Sek-sek oyunu

8- Güççe: Bez bebek

9-Beştaş: Beş adet 1 cm çaplı taş oyunu

10- El-el epelek: El tutulan oyun

11-Bezirganbaşı: Ayakta oynanır

12- Göde çeerdek oyunu: Zerdali çekirdeği oyunu (göde; çift çekirdekli zerdali)

13-Saklanbaç

KOLAYLAŞTIRILMIŞ VE KISALTILMIŞ İSİMLER

Üssüün: Hüseyin'e verilen ad; Ağanın oğluna Hüseyin, uşağına ve gariplere Üssüün denir.

Akgandeeze: Ak kadın teyze

Hacelaa: Hacı Ali Ağa

Mullabla: Molla Abla

Hassüünaa: Hacı Hüseyin Ağa

Hasmaal: Hacı İsmail

Möbaadin: Mevhibe Hanım

*Aşşık: Koyun veya ineğin dizkapağından çıkan parça kemik.

Sayın Üyelerimiz;

Dergi abone bedelini ve üyelik aidatını, Başkent Niğde Vakfı **108000 nolu posta çeki hesabına** yatırabilirsiniz.

Ayrıca üyelik aidatları ve dergi abone bedellerini ödemek için sekreterimiz Kezban Dalak ile 0312 231 79 91 nolu telefondan irtibata geçilmesini önemle rica ederiz.

YÖNETİM KURULU

2009-2010 BURS VEREN DİĞER HEMŞERİLERİMİZ

YAVUZ DEMİRTAŞ	1120 TL
ZUHAL ÖNEŞ	280 TL
YAMAN ÖNEŞ	280 TL

BURS İSTİYORUZ

EĞİTİMİMİZİ DEVAM ETTİREBİLMEK İÇİN SİZLERDEN BURS İSTİYORUZ. SİZ DE ÖĞRENCİLİK YILLARINIZI HATIRLAYIN. O YILLARIN ZORLUKLARININ BİLİNCİYLE BİZLERİ ANLAYACAĞINIZI UMUT EDİYORUZ. EĞİTİME DESTEKLERİNİZ İÇİN

BAŞKENT NİĞDE VAKFI
T.C. ZİRAAT BANKASI BULVAR ŞUBESİ HESAP NUMARALARI:
34537777 / 5001 IBAN NO: TR25000100123534537775001
VE 34537804 / 5001 IBAN NO: TR600001001235345378045001
POSTA ÇEKİ HESAP NO: 108000

HATIRA ORMANINA KATKIDA BULUNAN HEMŞERİLERİMİZ

ÖZCAN ALTUNCU	100 TL
AVŞAR ARISOY	100 TL
MEHMET KILINÇ	65 TL
MUSA BALABAN	50 TL
ŞENER GÜNGÖR	50 TL
BOR-DER	50 TL
ULUKIŞLA DERNEĞİ	50 TL
KİTRELİLER DERNEĞİ	50 TL
ÇUKURKUYU DERNEĞİ	50 TL
NİĞDEMİZ DERNEĞİ	50 TL
KEMERHİSARLILAR D.	50 TL
DİĞER	75 TL
TOPLAM	610 TL

Sayın üyemiz

Dergi abone bedelini ve üyelik aidatını Başkent Niğde Vakfı 108000 nolu posta çeki hesabına yatırabilirsiniz.

Vakfımızın devamlılığını sürdürebilmesi için aidat ve dergi borçlarını ödemeyenler sekreterimiz Kezban Dalak'tan 0312 231 79 91 nolu telefondan öğrenerek ödemelerini önemle arz ederiz.

NİĞDE'NİN ABİDELERİ

**Kaynak: Rahmetli Yazar İsmail Habib Sevük
Tarafından kaleme alınan ve Kültür Bakanlığı
Tarafından "Yurttan Yazılar" adlı kitaptan alınmıştır.**

- "Cumhuriyet" 29 Mayıs 1936

Tarih sırasıyla birincisi, Alaaddin Camii, kendi adını taşıyan tepenin üzerinde; dıştan bakınca bir şeye benzetemezsin, henüz gövdeye havada tabaka tabaka kabaran bir tecessüm veremiyoruz; on üçüncü asır başlarında kurulmuş bir Selçuk yapısı; mabet yerden kalkıyor gibi değil yere bağdaşmış gibi.

Minare bile hiç boysuz olmadığı halde uzun görünmüyor; fazla kalınlık boydaki payı yemiş. bir minareden ziyade kayalıklı ve kaleli tepe üstünden ovaların boz ve yeşilli ummanına bakan tunç endamlı bir deniz fenerini andırmaktadır; sağlam, fakat tıknaz; uzun, fakat narin değil; belli, sağlamlık henüz incenin yükselişle birleşememiş.

Kırk adım boyunda, otuz adım enindeki caminin içi sütunlar ve kemerler mahşeridir. Sekiz kalın direk üzerinde uzayan üç saf; her safta dörder kemer; on iki tanesi caminin enliliğine, on tanesi uzunluğuna sıralanmış yirmi iki kemerli mabedin içini sanki üç misli kemerle dolu gibi görüyorsun. Belli, henüz kubbeyi duvarlara yükleyip, kemerleri yanlara alarak, boşluğu fethedememişiz. Burada boşluk henüz doludur.

Fakat (1) methaldeki büyük kapı; oh, bu camii bu kapı için yapılmış. Kapının yüksekliği camiden bir misli fazla, Mihrap şeklinde, istilaktitli, heybetli ve süslü bir kapı, Caminin gövdesi niye öyle büsbütün sade bırakılmış, kapının süsü daha göze çarpsın diye ve camiye niye fazla boy verilmemiş, kapı daha yüksek görünsün diye. Burada caminin kapısı değil, kapının camisi var!

Kapıda Selçuk (2) sülüsüyle üç satırlık bir (3) kitabe: Caminin tarihini öğreniyoruz, 620 (1223); kimin yaptığını öğreniyoruz, İdris Gazioğlu Sıddık ve kitabenin iki yanında değirmi sarı taş üzerine işlenmiş kabartma iki tasvir; sonraki taassub bu tasvirlerin çehrelerini kazımış, fakat örgülü saçları hâlâ duruyor. Bunlar iki kadın başı mıydı, yoksa arkeologların ihtimal verdiği gibi kadın şeklinde "stylise" edilmiş iki aslan kafası mıydı? Ne çıkar, onlarla öğreniyoruz ki eski Türk'ün Müslümanlığı çok genişmiş; Medresenin en keskin yasağını camide bile dinlememişiz.

Niğde abidelerinin ikincisi, o camiden 90 yıl sonra yapılan Hüdavend Hatun türbesi, aşağıda, İmaret Tarlası denen yerdedir. Selçuk hükümdarlarından Dördüncü Kılıç Aslan'ın kızı. Prenses bu türbeyi ölümünden yirmi yıl önce yaptırmıştı. Mimarlık gözün san'atıdır; fakat mimari bir yapı ruha bir şey söyleyen bir mâna taşımayı da bilir. Camiden (4) huşu, kaleden emniyet, köşkten ferahlık, türbeden de hüzün duyarız. Halbuki bu türbe tunçlaşmış altın bir kafese benziyor. Sanıyorsun ki içinde bir ölü değil, bir kuş yatmaktadır. Ölümün mahfazası bu kadar dilber olduktan sonra ölüm korkunç olmaktan çıkar. Buradaki ölü, mezara değil, mermerin dantelli şi'rine gömülü.

Yalnız son bir asır içinde bir düzine arkeolog tarafından yüzlerle etüdüleri yapıp Texsier'den Gabriel'e kadar her selâhiyetli gözü kendine hayran bırakan bu türbe sahiden bir harika. Türbenin asıl gövdesi sekiz (5) dil'li bir (6) menşur biçiminde yapılmış, onun üstünde, alttakinin her cephesine iki dil'li düşecek şekilde ve alttakinden daha kısa on altılı bir menşur; onun üstünde de çatı vazifesini yapan sekizli bir eham. Üç ayrı (7) hendesenin cümbüşlü istifinden tek bir kafes ahenginin vahdetini çıkarmak, belli, mimar Mahmud bini Gazi, hendeseyle sihirbaz gibi oynamayı bilen bir adammış.

Binanın yalnız umumi manası değil tezyinatı da harika içinde harika. İşte cenup cephesindeki methal. Cephe baştan başa ikinci menşurun ortasından aşağıya kadar kabartma ve oymayla bir (8) mustatil levha halinde işlenmiş. Mustalilin ortasında iki taraflı ince sütunlu ve üstü beyzi kemerli gergin bir açıklık; açıklığın içinde müsellesi bir istilaktile derinleşen ahenkli bir mihrap oyukluğu ve mihrabın dibinde,

yerden biraz aşağıda görülen etrafı beyaz mermerle çevrili asıl kapı. Hani antika (9) Mushafların binbir nakışlı kapları vardır. Nakkaşın kitapta yaptığını burada (10) hakkak taşa yapmış. Bütün cephe bir mücellid elinden çıkmış gibi duruyor.

Sarımtırak kalkerden yapıma binanın renk monotonluğunu gidermek için pervazlarda süt gibi beyaz mermerler; şurada nadir bir taşın çelikleme görünüşü, ötede pembe bir mermerin taze taze gülüştü. Türbeyi ahret kokusundan kurtarmak için de bazı pencere kornişlerini fantezimsi resim kabartmalarıyla süslemişler. Bir pencerede kadınlaştırılmış bir aslan kafasının alt tarafı kuş kuyruğu yelpazelemesiyle nihayetlendirilmiş benziyor. Diğer bir pencerede kanatlarını koltuk kabartır gibi tutmuş ve insan başı taşıyan karşılıklı iki kuş. İnsana benziyor diye olacak, ikisinin de başlarını kazımışlar. Zevkli ellerin yarattığı başları başsız ellerin tırnaklayışı.

Üçüncü abide, türbeden çeyrek asır sonra yapılan Sungur camii; bunu görmek için tekrar Alaeddin tepesine çıkacağız. Önce bedestene girdik, şimdi (11) metrük fakat gövdesi hâlâ haşmetli bir çarşı Niğde'nin tarihten kalma tek sivil mimarisi. Yarım daireli kavisten üstü vanelerini gererek sıralanan sekiz kemer ve her kemerde karşılıklı üçer dükkan: Yedi sekiz metre genişliğinde bir bedesten ki cenuba düşen öteki ağzı biraz eğri yapılmış. Dışarı çıkılınca sebebini, anladık, içi alaca ziyalı bir tünel gibi uzayıp gelen çarşı o eğrilişi yapmasa Sungur camiine çarpacak: Öyle bir camiye çarpmaktansa çarpık olmak daha iyi demiş ve kıvrılıvermiş; aferin bedestene!

Biraz açıktan toplu olarak bakılınca caminin gövdesi, demir çubuklu camekan yerine soluk kiremitli bir çatı geçirilmiş üstüyle eski bir istasyon hangarını andırıyor. Belli bu cami kazaya uğradı. Bir iki asır önce yakınındaki büyük bir yangından sonra çatlamış taşlar yüzünden tehlikeli bir vaziyet alan kubbeler kaldırılarak bu biçimsiz çatı yapılmış. Onun şimdi dillere destan şerefi şarktaki methal kapısıdır. Karşında bir kapı değil beş altı metre genişliğinde, dört beş metre derinliğinde onların bir misli yüksekliğinde her tarafı çeşit çeşit kabartmalar ve oymalarla işlemeli bir takızafer yükseliyor.

Arkeologlar bu haşmetli kapının süslerinde Arap, Bizans, İran ve Suriye tesirlerini görüyorlar. Muhterem Gabriel bunlara gotik tesirini de ilave etmektedir. Anadolu o zamanlar Kıbrıs'la sıkı münasebetteymiş; oradan gelen Hristiyan işçilerle

buraya gotik tesiri de girmiş, Ne yapalım, ayrı işçilerin ayrı süsleri; fakat hepsi bir araya toplanınca? Bu takızaferli kapı yabancı "tahlil"leri yuğuran bir Türk "terkip"idir.

Caminin içi elli adım uzunluğu ve otuz adım enliliğiyle selâtin camileri gibi bir füşat hissi veriyor. Fakat bu hafif direklerle bu hafif çatı... Mimaride her yapının bir vazifesi ve her vazifenin kendine mahsus eb'adi var. Kışlaya konak, konağa köşk ve camiye meşcit ifadesi veremeyiz. Halbuki burada iç, camidir; üst, meşcid. O yangından sonra bu üstü yapanlar camiye kurtardık sandılar. Halbuki eklemelerle cami kurtulmadı, meşcit şişirildi!

O yangın yüzünden kubbeler gitti, içerdeki sütunlar gitti ve takızaferli kapının iki yanındaki çifte minareler gitti. Şimdi cami içinde eski ihtişamından hatıra olarak yan cephelerde duvara bitişik üç sütun var. Onlar da kopuk başları ve kırık endamlarıyla sağ kaldıklarına pişman gibi duruyorlar. Cami içinde yalnız sapasağlam kalan mihraptır. Haşmetli, ağır tezyinatlı, harikulade bir mihrap... Ne dileyim, kubbe gittiyse mihrap yerinde!

Dışarda sağlam olarak, o takızaferden başka iki şey kalmış. Biri poyraz kapısı, öteki şark tarafından cami gövdesine bitişik duran türbe. Poyraz kapısı öteki gibi takızafer şeklinde mücessem değil, yalnız satihda bir kabartma. Lakin bu da baştanbaşa işlenmiş bir gerginlikle öyle kibar kibar duruyor ki... Bu kapının ehemmiyetli bir hususiyeti de çifte kartal resmiyle süslü olmasıdır. Çifte kartal o zaman bizim armamızmış. İyi ki kör taassup o kartalları da kuşa benzetmeye kalkmamış. İkisi de sapasağlam duruyor.

- 1- Methal: giriş.
- 2- Sülüs: yazı şekli.
- 3- Kitabe: mezartaşı yazısı, kabartılarak veya oyularak sert taş ve levhalara yazılan yazı.
- 4- Huşu: korku ile karışık sevgiden gelen terbiyeli bir hal.
- 5- Dil: dikkenar, dilim.
- 6- Menşur: neşrolunmuş, dağıtılmış.
- 7- Hendese: geometri.
- 8- Mustatil: dikedörtgen.
- 9- Mushaf: sayfa halinde yazılı kitap. Kur'an-ı Kerim'in bir ismi.
- 10- Hakkak: mühür vesair kazıyan. Hakkacı, kutucu.
- 11- Metrük: terk edilmiş, bırakılmış.

AKSARAY'DAN NİĞDE'YE

Kaynak: Rahmetli Yazar İsmail Habib Sevük Tarafından kaleme alınan ve Kültür Bakanlığı Tarafından "Yurttan Yazılar" adlı kitaptan alınmıştır.

7-10 Ağustos

7 Ağustos sabahı saat 7'de harekete hazırız. Bize Niğde'ye kadar eşlik etmesi gereken yeni jandarmanın gelmesini bekliyoruz. Erken saatlerde geleceği bildirildiği halde jandarma henüz ortalıkta yok.

Dün karakolda jandarma komutanının yerine bakan onbaşı bize garanti vermişti;

-Saat 11'de orada olacak, yeni Türk saatiyle 11'de!

Türklerin zaman ölçümü de son derece ilginç ve kendine özgü. Günün saatlerini saymaya güneşin battığı andan itibaren başlıyorlar. Güneş batarken saat 12 kabul ediliyor ve bir gün önce güneş batarken başlayan gün o an sona eriyor. Yeni güne, Doğu insanları kendilerine özgü felsefeleriyle, dinlenerek başlıyorlar. Güneş batarken başlayıp, ertesi gün güneş batıncaya kadar süren zaman dilimi iki defa 12 saate ayrılıyor. Ama mevsimlere bağlı olarak güneşin batış anı devamlı değiştiğinden, öğlen 12 ve akşam 12 de sürekli değişiyor; bazen ileri, bazen geri gidiyor. Örneğin 21 Aralık'ta sabah ve öğleden sonra 4.30'da saat 12 kabul ediliyor. 21 Haziran'da ise sabah ve öğleden sonra 12 saat 7.30'a denk düşüyor. Güneşin batışı her gün değiştiğinden saat ayarını da aslında her gün yapmak gerekiyor, ama bunu 5 günde bir gerçekleştiriyorlar. Şehirlerde en büyük camide bulunan saati temel kabul edip, ona uyuyorlar. Camilerdeki saatin ayarlanması konusunda bir derviş veya bir imam görevlendiriliyor ve bu şahıs İstanbul'daki Yeni Cami'de iki farklı saat işliyor. Bunlardan biri zamanı Doğu Avrupa saat ayarına göre gösteriyor (alafranga). Diğer saat ise Türkiye saatinin gösteriyor ve saat sorumlusu derviş her gün bu zamanları birbirine kıyaslayan göstergeler doğrultusunda her beş günde bir Türkiye saatini bazen ileri, bazen de geri alarak yeniden ayarlıyor.

Bunların dışında ülkede yayımlanan her gazete her gün, günün başlangıç ve bitiş saatlerini alafranga ve alaturka olarak veriyor. Yani örneğin, 25 Ocak'ta sabah ve akşam 5'te, 25 Mart'ta sabah ve akşam 9.09'da, 25 Haziran'da sabah ve akşam 7.35'te ve 25 Kasım'da sabah ve akşam 4.36'da saat 12 kabul ediliyor.

Biz sonuç olarak bekliyor, bekliyor ve bekliyoruz. Nihayet saat 8 civarında (alafranga) ikinci müracaatımızın ardından jandarma geliyor.

-Onbaşı tahriratı (yol belgelerini) bitiremedi, diye açıklama getirmeye çalışıyor.

Bir şey diyemiyoruz. Çünkü dakik olarak zamana uymayı ne yazık ki Doğu insanının erdemleri arasında sıralamak pek mümkün değil. Herkesin zamanı son derece bol ve kaldı ki, "acele işe şeytan karıştır" diye bir atasözleri bile var.

Ardından, dorukları bulutların ardında kaybolan Hasan Dağı'nın kuzeyinden dolanıp Niğde'ye ulaşmak üzere yola koyuluyoruz. Ünlü Viranşehir de yolumuzun üzerinde. Uzunca bir süre son derece sarsıcı, taşlı bir yolu izliyoruz. Ama yol giderek bozuluyor, bütün zemini kaplayan kaya parçaları, yukarılardan yuvarlanan taşlar aramızda dans ettiriyor, sonunda dingili ortasından çatlıyor. Yol giderek son derece dik, taşlık ve iki kişinin yan yana yürüebileceği genişlikte bir patikaya dönüşüyor. Bir iki saat daha çile çekiyor, ilerlemeye çalışıyoruz, ama geri dönmekten başka çare kalmadığını kavrayıp Karataş kasabası yakınlarındaki çeşme başında mola veriyoruz.

Çeşme de Türklere özgü bir olgu. Ne anlama geldiğini başka dillerden başka kelimelerle ifade etmek kolay değil. Bu topraklarda su ve kaynak az. Bu nedenle değerini iyi biliyorlar. Eğer bir yerde bir kaynak fıskırıyorsa, oraya göğüs yüksekliğinde duvar çekip, sağa ve sola hayvanlar için yalak yapıyor, suyu da bir boruyla duvarın ortasından akıtıyorlar. İşte bu küçük yapının adı çeşme. Yerleşim merkezlerinde veya yollarda bu tür çeşmeler inşa ettirenlerin tanrı katında hayırlı bir iş yaptığına inanıldığından çeşmeler bir anlamda dinin de koruması altında bulunuyorlar.

Karataş kasabasının adını aldığı siyah renkli taşlar bütün yöreye damgasını vuruyor. Hasan Dağı'ndan bir zamanlar fıskıran lavlardan kapkara kesilen ve kilometrelerce büyük bir alana yayılan insan başı büyüklüğündeki kara taş parçaları bazı yöreleri yürünemez kılıyor.

Arabamızı tamir etmemiz uzun zamanımıza mal oluyor. Aksaray'dan Hasan Dağı'nı güneyden dolaşarak Niğde'ye giden normal sayılabilecek bir yola bizi bağlayan Ağasar'a ulaştığımızda güneş artık dağlara doğru inişe geçmiş oluyor. Bütün bir günü bu yörede kaybettiğimiz üzülmüyoruz. Akşama kadar ancak Hasan Dağı'nın güneyindeki Taşpınar adlı küçük bir köye kadar ilerleyebiliyoruz. Ama bu köyde bize sundukları rahat yatak günün bütün yorgunluklarını unutturuyor.

Köy derin bir vadinin iki yakasında kurulmuş. Evlerin bittiği yerden biraz yukarda kayalık yamaçlarda bir dizi mağara girişi görüyoruz. Buraların artık hayvan ahır olarak kullanıldığını söylüyorlar. İnsan elinden çıkma olduğu belli olan bu mağaraların kim tarafından yapıldığını bilip bilmediklerini soruyoruz köylülerden.

-Çok vakit evvel yapılmış, diyorlar. Ama kimbilir kim yaptı?

Kapadokya'nın mağaralar ülkesi olarak tanınması tesadüf değil. Bu yörede mağaralarla gerçekten de inanılmaz bir sıklıkla karşılaşılıyorsunuz. Bir zamanlar herhalde buralar keşişlerin çok organize bir toplum hayatı yaşadıkları bölgelerdi.

Sabah köylülerin, Hasan Dağı'nın en kolay geçilebileceği yer diye tavsiye ettikleri Güneydoğudaki Karakapı'ya doğru ilerlerken, gece konuk olduğumuz ev sahibimizin sevecen "uğurlar olsun" dilekleri hâlâ kulaklarımızda çınlıyor. Hafif engebelili ve tamamen çıplak bu topraklarda güneş öylesine yakıcı ve parlak ki, sarı gözlüklerimiz olmasa yola devam edemeyebilirdik diye düşünüyoruz. Saatler boyunca at sırtında ilerliyor ve çorak topraklarda en ufak bir insan izine rastlamıyoruz. Artık harabelerle, eski şehir kalıntılarıyla da karşılaşmıyoruz. Antik dönemlerde de bu yörede yerleşim birimleri olmadığını biliyoruz.

Öğleye doğru, yokuş yukarı bir dönemeçte güneyde ama çok uzaklarda zirveleri karla kaplı Bulgar Dağı'nı (Torosları) görüyoruz. Buralar cehennem sıcaklığı ve o dağın tepeleri kar altında! Bu yörede demiryolunu Toros Dağlarından Kilikya geçidi (1160 metredeki, yüksekliği en az olan inanılmaz zorlukların üstesinden gelmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu geçidin MÖ 401'de Kyrus'un Artaxerxes'e karşı onbinlerin seferini düzenlediği güzergah olduğunu hatırlıyoruz.

Başı sonu belli olmayan yolu yine kaybediyoruz. Jandarmaya bu nedenle sitem ettiğimizde kendini "Biz bu yolları hiç kullanmayız ki" diye savunuyor.

Öğleden sonra nihayet Karakapı adındaki yoksul dağ köyüne ulaşıyoruz. Bu köy yolculuğumuz sırasında bugüne kadar karşılaştığımız en fakir köy. Köyün taş parçalarından inşa edilen dağınık evlerinin arka taraflarında binbir şekil alan kara kayalıklardan başka hiçbir şey yok. Süngerimsi kara lav kalıntılarından tarım yapılmasının imkansızlığını hemen anlıyoruz. Köyün ön tarafı ise üzerinde ot bile bitmeyen taşlık bir düzlükle çevrilmiş. Bu insanlar en temel gıdaları olan bazlamaya bile inanılmaz zorluklar altında sahip olabiliyorlar. Bu köyde yük hayvanı ve at da yok. Köyün tek kuyusundan kadınlar sürekli su çekiyor, insanların, koyun ve keçilerin su ihtiyacı buradan karşılanıyor. Sabah karanlığından itibaren 7-8 kadın ipin ucuna asılıp gece vaktine kadar sürekli su çekiyor, birbirlerine destek veriyorlar:

-Çek, çek, sağa çek, asıl!

Akşama doğru bir yerlerden sağır ve yaşlı bir adamcağız gelip köyde ayva satıyor. Birbirine ipe bağlanmış iki tahta kaseden oluşan terazisinde ağırlık birimi olarak koca bir taş kullanıyor. Onun tatsız tuzsuz ayvası bu köy için bulunmaz bir nimet.

Burada insanlar yokluğun ve sefaletin akıllara sığmayacak boyutlarını yaşıyorlar. Lüks, rahat ve konforlu yaşam hakkında ne bilebilirler? Her şeye rağmen kaderlerinde olanı çekmeye razılar; burayı, yani yurtlarını terk edip, kendilerine başka bir hayat aramıyorlar. Bu kurak toprakları, cehennem ateşiyle yakıp kavuran güneşin yakınlığını bırakıp gitmiyorlar. Doğup büyüdükları topraklarına ihanet etmiyorlar. Türkiye'yi Müslüman olan halklardan hiçbirini terk etmiyor.

Ah, sen her zaman elindekiyle yetinebilen, Türk insanı! Bir ülkenin senden daha sadık vatandaşı olabilir mi? Böyle bir halk ne kadar büyük sevgiye, saygıya layıktır!

9 Ağustos'ta sabah erken saatlerde Hasan Dağı'nın 2400 metre yükseklikteki zirvesine tırmanmak için hazırız. Bildiğimiz kadarıyla bu dağın zirvesine daha hiçbir Avrupalı tırmanmadı. Sadece dağın kuzey yamaçlarındaki Viranşehir harabelerini dolaşıp bu konuda kitap yazan İngiliz Miss Bell bu dağa tırmanmış, ama zirveye kadar ulaşamamış. Bu dağa çıkmak oldukça güç: Önce yüksek kayalıkları geçmek, sonra sürekli kayan taşlardan oluşan yamaçları tırmanmak, ardından da buzul yataklarını aşmak gerekiyor.

Aslında bu dağ, batıdaki Büyük ve doğudaki Küçük Hasan Dağı olmak üzere zirvede ikiye ayrılıyor. Önce bu ikisi arasında 1800 metre yüksekliğindeki derin vadiye ulaşmak gerekiyor. Eğimli arazi doğal teraslar oluşturmuş. Bunlardan bazılarının tarım alanı, bazılarının ise meyve ağaçları yetiştirilen bahçeler olarak kullanıldığı anlaşılıyor. Sonra giderek azalan ağaçların yerine kalın yapraklı çalılıklar alıyor. Ardından çalılıklar da sona eriyor, otlaklar başlıyor ve bu bitki örtüsü zirveye kadar sürüyor.

İki dağın arasındaki vadide bataklık haline gelmiş bir gölün kıyısında biraz dinleniyoruz. Daha sonra da küçük tepeleri aşa aşa, kayalardan kayalara tırmanarak batıdaki Büyük Hasan Dağı'nın zirvesine ulaşıyoruz.

Zirveye az kala birinin avaz avaz bağırdığını duyuyor, irkiliyoruz. Sonra bunun koyunlarını ve keçilerini toplamaya çalışan bir çoban olduğunu anlaşıyor.

- Haho, hoyyo!

2200 metre yükseklikte otlayan bir sürü görmek ilginç oluyor.

Daha güneş batmadan zirveye ulaşıyoruz. Tam önümüzde dağın tepesindeki krater gölü uzanıyor ve çevresinde de dört yükselti yer alıyor. Bunların arasında en görkemlisi bizim tırmandığımız 2400 metrelik doruk.

Çevremizde göz alabildiğine uzanan manzaranın ihtişamını anlatabilmek çok zor: 4 bin yıldır Asurluların, Kapadokyalıların, İranlıların, Greklerin, Romalıların, Arapların, Tatarların, Türklerin, Mısırlıların hakim olabilmek için kıyasıya savaştıkları, Müslümanlara karşı savaşa çıkan haçlıların uğruna öldükleri antik Kapadokya ve Likaoına toprakları işte şimdi ayaklarımızın altında uzanıyor.

Ama şimdi Batı Avrupa'nın sanayi çağının insanı burada dağlardan, tepelerden vadilere ve düzlüklere kilometreler ve kilometreler boyunca uzanan çoraklığının sonsuzluğunu gördüğümüzde, tarihin derinliklerinde bu topraklar için neden bu kadar çok kan döküldüğünü anlamakta zorluk çekiyor.

Yan yana yaşayan kavimler, bu yoksulluğu ele geçirmek için neden komşularıyla savaşa girdiler? Bu yörenin Xenophon'dan bu yana çok değiştiğini sanmıyoruz, çünkü o da bu bölgeyi, kurak, verimsiz ve az insanın yaşadığı topraklar olarak tasvir ediyordu.

Bu savaşların tek nedeni olabilir; o da; Doğu halklarının ele geçirme intikam arzularıydı. Yok etme tutkusu ve daha sonra da İslam dininin aldırmaçlığı burada zaten az olan uygarlık kalıntılarını tamamen ortadan kaldırdı.

Birbirinden oldukça uzak olan Diocaesarea, Mamoassum, Carbala, Salambria gibi Roma yerleşim birimleri de zamanla yok oldu gitti. Şimdi yerlerini saptayabilmek bile olanaksız.

Bu toprakların üzerinde yok oluşun ve yıkılışın ruhu egemenlik sürüyor!

Güneş batarken biz de dağdan inmeye başlıyoruz, ama geldiğimiz yoldan değil, onun tam karşısından kendimize iniş için yol arıyoruz. Kayalıklardan ve zaman zaman kayan taş parçalarından oluşan eğimli zeminlerden inmek hiç de kolay olmuyor. Gökyüzünde artık beliren Ay, ışıklarını saçmaya başladığında biz daha yarı yoldayız. Dağın ortalarında bir yerde, çok sık, ama oldukça kısa boylu bitkilerle çevrimsiz bir düzlük, inişte tekrar kayalığa bağlanıyor. Garip şekiller alan kaya parçaları uzaktan birçok şeye benziyor. Bir keresinde şehir enkazıyla karşılaştığımızı sanıyoruz, ama yaklaştığımızda onun da kayalık olduğunu anlıyoruz. Ayın gümüş ışığı çevreyi aydınlatıyor. Biz saatlerdir yürüyoruz, ama artık ne tarafa gittiğimizden de habermiz yok.

Susadığımızı hissediyoruz, ama mataralarımızdaki kar suyu da artık bitti. Ayaklarımız yara içinde, titreyen dizlerimizle yürümeyi çalışıyoruz. Başka çaremiz yok.

Sonunda artık ay da ortadan kaybolmak üzereyken, yani kör karanlıkta kalma dehşetini hissetmeye başlarken uzaklardan köpek sesi duyuyoruz. Köpeğin olduğu yerde insan da mutlaka vardır! Sesi takip

ederek yine uzun bir zaman yürüyor ve sonunda bacasından duman tüten bir kulubeye ulaşıyoruz. Geldiğimizi duyan birkaç insan dışarı çıkıyor. 10-12 haneden oluşan Çukurköy'deyiz.

- Su, su verin! diye inliyoruz.

Bir testiyle derhal su getiriyorlar, ama su öylesine acı ki çok içemiyoruz.

Köylüler Karakapı'ya yürüyerek yarım saatlik mesafede olduğumuzu söylüyorlar.

- Aslında eski köy burasıdır, diyorlar. Zenginler 50-60 yıl önce aşığıya taşınıp Karakapı köyünü kurdular.

Şaşıyorum. Karakapı köyünün sefaletini "zenginlik" olarak görenler var demek!

Karapı'daki kamp yerimize döndüğümüzde, evin damına kurduğumuz portatif yataкта uzun bir süre uyuyamıyorum. Kayan yıldızları seyrediyorum. Birden parlayıp, uzun bir ışık bırakarak sonsuza dek karanlıklara bürünen göktaşları muhteşem bir gece resitali sunuyor. Acaba bu yoksulluk denizinde doğan, yaşayan ve ölen insanların hayatında sarılabilecekleri bir ümit ışığı var mı?

Sabah bizi kötü bir sürpriz bekliyor. Yol arkadaşım Milleker ateşleniyor. Onu at arabamıza koyup Niğde'ye götürmeye karar veriyor. Doktor bulabileceğimiz tek yer orası. Kağnı taş ve kaya parçalarıyla dolu engebeli arazide çok zor ilerliyor. Sarsıntı içinde yürümeye çalışan araba ve güneşin dayanılmaz sıcaklığı işimizi çok zorlaştırıyor. Atlar artık dayanamıyor, ama yapacak bir şey yok. Gerekirse kırbaçla, ite kaka, atlar çatlayıp ölse de şehre varılacak!

Güneydoğu istikametinde ilerliyoruz. Solumuzda, 2-3 km uzaklıkta Hasan Dağı'nın ve Yeşildağ'ın yamaçları uzanıyor. Sağ taraf ise giderek düzleşen bir araziyle kaplı. Dağların eteklerinde çok uzaklarda birkaç ağacın da olduğu köyler beliyor. Ulukışla, Obsar, Yakacık vb. köylerin Kiepert'in hazırladığı haritada yanlış yerlere konulduğunu anlıyoruz. Yolun 2 km sağındaki Bayat kasabasının haritadaki yeri de doğru değil.

Öğleye doğru Ortaköy adındaki oldukça büyük bir yerleşim merkezini de geçiyoruz. Köyün yakınlarında bir dere akıyor. Dere kıyısında ise çok sayıda leylek görüyoruz. Solda ise sırayla Asmaz, Kerlik, Kirmanaz, Cücü köyleri sıralanıyor.

Öğleden sonra Bor kasabasını geçtikten sonra nihayet deniz kıyısındaki Adana şehrinden Kayseri'ye giden ana yola bağlanıyoruz.

Yolumuz Melendiz Dağı ve Üçkapı Dağı arasındaki nehir (Niğde Suyu) kıyısından ilerliyor. Burada da tepeler daha önce gördüklerimizden hiç farklı değil; çıplak ve çorak.

Bu kadar çıplak dağların umutsuz görüntüsü hepimizi hayrete düşürüyor. Acaba gerçekten bu yöre hep böyle miydi? Bu dağların daha önce ağaçlarla kaplı olduğu, daha sonra antik halklar ve Türkler tarafından çoraklaştırıldığı yolunda tezler de var.

Ama bu görüşlerin doğru olmadığını düşünüyorum. Aynen Balkan Yarımadası'nın ormanlarının Romalılar ve Venedikliler tarafından yok edildiği tezi gibi, bu tez de yanlış. Tam tersine, bu yöredeki çıplaklığın "doğal bir nedeni" var. Eskiden bu bölgelerde korular olmuş olabilir, bu koruların insanlar tarafından yok edildiği de doğru olabilir. Ama bu koruların o zaman da yörenin çusuz bucaksız çıplaklığı içinde adacıklar olması muhtemeldir.

Antik dönemlerin Xenophon, Strabon, Gregor, Basilius vb. yazarları bu toprakları ağaçsız ve ormansız bölge olarak anlatıyorlar. Haçlı ordularının bu yörede karşılaştığı sefaletinde nedeni bu. Türk egemenliği döneminde insanların büyük arazileri kaplayan ormanları yok etmek için herhangi bir mantiki nedenleri de olmamıştır. Ormanların olması halinde, kesilen ağaçların yerine yenisi çıkabilir, ya da humuslu orman toprağı tarım için elverişlidir. Burada her ikisi de yok.

Geniş bölgede yayılan ormanlar yanmış olabilir mi? Bu tezin de doğru olma ihtimali yok. Çünkü tarih kayıtlarında hiçbir kaynak böyleleri büyük bir faciayı kaydetmiyor. Oysa Efes'teki Artemis tapınağının MÖ 365'te yangına kurban gitmesi bile kayıtlara geçmiştir.

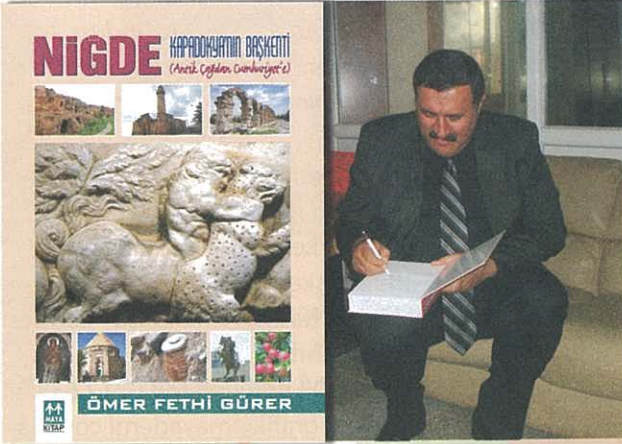
Eski Grek şehirlerinin kalıntılarında çok uzak mesafelere uzanan su şebekeleriyle karşılaşıyoruz. Buradan o dönemlerde su sıkıntısı çekildiği anlaşılıyor. Suyun azlığı ise doğrudan ormanların yokluğuyla bağlantılı bir olay.

Burada doğa, ilk insanların ortaya çıkışından bu yana fazla değişmiş olsa gerek.

“NİĞDE’NİN HEREDOTU” - ÖMER FETHİ GÜRER

1974' ten beri herhangi bir karşılık beklemeden,büyük bir özveriyle yazıyor Ömer Fethi Gürer..Yüreğinde Niğde sevgisi, Bor sevgisi, sürekli araştırıyor, duyduklarını not ediyor, birçok zorluğa ve fedakarlığa katlanıyor. Gün oluyor Osmanlı arşivlerini tarıyor, eski yazıları deşifre ediyor, gün oluyor kütüphanelerin kuytu raflarında toz yutmamak için nefesini tutarak çalışıyor. Küflenmiş gazete sayfalarında, sararmış fotoğraflarda Niğde'yi, Niğde tarihini arıyor...

“Kapadokya'nın Başkenti Niğde” adlı dev eserinde Gürer, Niğde ile ilgili olarak tarihin derinliklerinden Cumhuriyet'e kadar olan dönemi mercek altına alıyor, memleketimizin bilinmeyenlerini gün ışığına çıkarırken olaylara, insanlara ve mekanlara da ışık tutuyor.

Kitabın hazırlık sürecinde Ömer Fethi Gürer beni arayıp “Niğde'miz” ve “Niğde Gelişim” dergilerinde çıkan yazılarımdan alıntı yapmak istediğini, hatta bazılarını kitabında aynen yayınlamak arzusunda olduğunu söyledi. Böyle bir eserde katkımın olması, çorbada tuzumun bulunması fikri onur vericiydi benim için...vakit kaybetmeksizin arşivimdeki tüm eski yazıları,evrak ,doküman, fotoğraf vs. materyali Gürer'e ilettim, böylelikle çalışmasının son bir yıllık bölümünde karınca kararınca destek olmaya çalıştım...Hazırlık aşamasında Üstadın türlü zorluklara katlandığını,çoğu zaman sabahlara kadar çalıştığını biliyorum..Öyle ki; evindeki bilgisayar çöküp yıllardır topladığı arşiv zarar gördüğünde bile pes etmeyip, kurtarabildiği malzemeyle yoluna devam etti ve kitabın ilk baskısına

Hazırlayan: Alper Göncü

yetecek kadar veriyi yeniden oluşturdu.

Niğde Kitabı projesi, Ömer Fethi Gürer'in aklında şekillendiği andan itibaren ,yoğun bir araştırma süreci başladı yazarımız için... Niğde ve civarındaki ilçe, kasaba ve köyleri karış karış dolaşmış, toz toprak içinde yüzlerce kilometre yol kat etti, en ücra yaylalara, mezarlara gitti, Melendiz'e, Aladağlar'a, İtulutmaz'a, Göbeklidağ'a tırmandı, talan edilmiş tarihi eserlerin gün ışığına çıkmasını sağladı. Kimi zaman da tarih yağmacılarına teslim olan ören yeri, kale, kilise yıkıntılarında yüreği daralarak dolaştı, yaz kış demeden, yazının yüzünde; kuş uçmaz kervan geçmez topraklarda araştırmalar yaptı, yetkililerin kayıtsız kaldığı konuları gazete sayfalarına taşıdı, çağrılar yaptı. Böylelikle ilimiz sınırlarındaki bir çok tarihi mekanın ilk kez gün ışığına çıkarılmasını sağladı.

Bu aşamada eski zaman insanların tanıklığından da yararlanmaya çalıştı Ömer Fethi Gürer... Gittiği yerlerde yöreyi en iyi bildiği söylenen kaynak kişileri buldu, köy muhtarları ile görüştü, dedelerle, ninelerle konuştu, o yörenin tarihi dokusu, folkloru, sosyal yapısı hakkında bilgiler almaya çalıştı, her duyduğunu ajandasına kaydetti. Keşke bu çalışma, 15-20 yıl önce yapılabilseddi...geçmiş zamanın Niğdeli kanaat önderleri, İstiklal Savaşı gazileri, siyaset ve bilim adamları ve yüksek bürokratların yıllar boyu itina ile sakladıkları evrak-ı mesturesi, fotoğrafları ve mektupları da dahil edilebilseydi daha renkli,daha can alıcı bir eser ortaya çıkabilirdi. Bu kaynak kişilerin artık aramızda olmamasına rağmen Gürer'in böylesine kapsamlı bir çalışmayı hazırlayıp kitap olarak yayımlaması karşısında şapka çıkarmak gerekiyor.

Ömer Fethi Gürer'in karşılaştığı handikap, bu kişilerin evlatları, torunları veya onları tanıyanlardan dinlediği bazı önemli olayların farklı şekilde aktarılması idi. Bu yüzden doğruluğu şüpheli konular doğal olarak kitaba yansımada. Öyle ki, Atatürk'ün Niğde'ye kaç kez geldiği bile tartışmalıydı. Gürer bu konuda çok titiz bir araştırma yürüterek bizlere doğru versiyonu aktarmaya gayret etti..

Bu kitabı merak edip okuyan yeni kuşak Niğdeliler veya kendini bu topraklara ait hissedenler mutlaka sayfa aralarında atasını, dedesini, mahallesini,

evini,yolunu, tarla terekesini,sokağındaki kiliseyi, mahalle camisindeki şadırvanı bulacaktır.

“Kapadokya'nın Başkenti Niğde” adlı eser Ömer Fethi Gürer Külliyyatının ilk kitabıdır.Toplam dört kitaptan oluşacak serinin bundan sonra yayınlanacak kısımları; **“Cumhuriyet'ten Günümüze Niğde'de Sosyal Hayat”, “Niğde'de Spor”, “Yöremizden Şakalar ve Fıkralar”** dır.

Ancak akademik bir kurulun altından kalkabileceği böylesi kapsamlı bir çalışmayı tek başına vücuda getirirken elbette ki Gürer'in gözünden kaçan bazı noktalar, eksiklikler ve baskı hataları oldu. Kitabın ikinci baskısının ön hazırlığı sırasında, değerli hemşerilerimizin, tarih meraklılarının ve kendisinin kitapta tespit ettiği hatalar düzeltilip ikinci baskıya hazır hale getirildi.

Niğde Valiliğinin, Belediyemizin, Sivil Toplum Örgütlerinin, Ticaret ve Sanayi Odası'nın, Meslek Odalarının ve Niğde Üniversitesi'nin bu kitaba sahip çıkarak kurumlarında bulundurmalarını ve en azından her okulda bir adet olmasını sağlayacaklarını ümit ediyorum.

“Niğde'nin **Heredotu**” ünvanını fazlasıyla hak eden değerli dost Ömer Fethi ağabeyimi tebrik ediyor, diğer kitaplarının yayınlanmasını da heyecanla bekliyorum... Eline yüreğine sağlık hocam...

MÜCADELE DOLU BİRYAŞAM

Ömer Fethi Gürer 20 Eylül 1957'de doğdu. Niğde Meslek Yüksekokulu ve Çukurova Üniversitesi Endüstri Mühendisliği bölümünden mezun oldu ve çalışma hayatına atıldı.

1978 yılında iş yerinde Tekstil İşçileri Sendikası Şube Başkanı seçildi. Tekstil iş kolunda imzalanan en kapsamlı sözleşmeye imza attı. 1985 yılında Inter Araçları Pazarlama Şirketi Servis ve Tesis Müdürü olarak Motorlu Araçlar Ticaret A.Ş.'de çalışmaya başladı. 1993 yılında Meysan Yağ Fabrika Müdürü, 1995 yılında Kaynak Şirketler grubu Pazarlama ve Satış Müdürü oldu. Bilahare Safir Tuz, Sultan Makarna, Divan Kahve, Nıksar Ayvaz su fabrikaları Genel Müdür Yardımcılığı ve Genel Müdürlüğü görevlerinde bulundu. Son olarak Taşdelen A.Ş Genel Müdür'ü iken kendi isteği ile emekliye ayrıldı. İstanbul Niğde Derneğinde 2. başkan ve Yönetim Kurulu üyesi olarak iki ayrı dönem görev aldı.

1974 yılında Yeşil Bor gazetesinde köşe yazıları ve şiirleri yayınlanmaya başladı. Niğde'nin Sesi, Niğde Hamle, Niğde Hasret, Yeni Bor, Niğde Anadolu, Niğde

51, Bor'un Sesi gazetelerinde köşe yazıları ve haberler yazdı. Kent haber, Turizm forumu, Niğde haberci Onurlu Hamle sitelerinde yazıları yayınlanan Gürer'in Niğde ile ilgili yayınlanmış beş bini aşkın makalesi bulunmaktadır. Antalya Baro Dergisi, Özyönetim Dergisi, Bildirge Dergisi ve Niğdemiz Dergisindeki yazılarının yanında, çok sayıda meslek dergisinde makalesi yayınlandı. Hürriyet, Cumhuriyet, Güneş ,Günaydın gazeteleri Niğde ve Bor Muhabirliği yaptı. Kumar, Kader, Bizim Ramazan adlı hikaye denemeleri ve Bor Şehri kitabı yayınlandı.

Turizm Yazarları Derneği ve FİJET üyesidir. Tülin Gürer ile evli olup Övgü ve Lütfi Övünç adı ile iki çocuk babasıdır.

**** Heredot (Halikarnassoslu Herodotus)** (Yunanca: *Ηροδοτος Herodotos*) (M.Ö. 484, *Halikarnas - M.Ö. 425*), M.Ö. 5. yüzyılda yaşamış olan Yunanlı tarihçi ve antik yazar. Tarihin babası olarak anılır. Gezilerinde gördüğü yerleri ve insanları anlattığı, *Heredot Tarihi* olarak bilinen eseriyle tanınır. Eserinin esas konusu, *Persler ve Yunanlar arasında yapılan Pers Savaşları*'dır (M.Ö. 492-449).

Ünlü *Cicero (De leg. 1,5)* tarafından tarih yazarların babası veya ilk tarih yazarı olarak tanımlandı. *Latince pater historiae (tarihin babası) ünvanına sahiptir*

Kitap Temin adresleri

Niğde: Okyanus Market (Niğde Bor arasında)
Ankara'da Niğde Başkent Vakfı
İstanbul'da Maya Basın -İshakpaşa Caddesi
Kutlugün sk no 9/1 Sultanahmet-İstanbul
kitap 0212 638 64 08 nolu telefon 0212 638 64 09 nolu faks ve e posta grafik@mayadergi.com'dan temin edilebilir.

BAŞSAĞLIĞI

Astsubay Cihangir Bekiř

Şehidimizi uğurladık

Cihangir Bekiř, PKK ile yapılan mücadelede görevi sırasında uzak menzilden yapılan ateş sonucu yaşamını yitirdi. Doğum yeri olan Niğde'nin Bor ilçesinde baba ocağına getirilen şehit Astsubay Kıdemli Üst Çavuş Cihangir Bekiř için Paşa camii önünde cenaze töreni düzenlendi. Tören sırasında PKK'yı lanetleyen sloganlar atılırken binlerce kişi de gözyaşlarına boğuldu.

Şehit Cihangir Bekiř bir evin en küçüğü ve tek erkek çocuğuydu. 8 yıldır bu görevi sürdüren Cihangir Bekiř evliydi. Şehit töreninde PKKya lanet yağdı. Gözyaşı sel oldu. Şehit törenine yaklaşık 25 bin kişinin üzerinde katılım oldu. Hemşerimize Allah'tan rahmet, ailesine başsağlığı dileriz.

Erol Bedirhan İZGİ

Niğde'mizin şirin ilçesi Bor'da Türk milleti için önemli bir gün olan 29 Ekim'de (1937) doğdu.

Mutlu bir çocukluk ve gençlik döneminden sonra 01.07.1967'de akrabası Sevinç Hanım ile evlendi. Çocukları Emrah ve Elif, babalarını çok sevdiler.

Renkli bir kişiliğe sahip olan Erol Bedirhan İZGİ, müzik, okuma ve hareketli bir yaşam severdi. Dost canlısı, çok okuyan ve yazan Bedirhan, uzun yıllar TRT'de çalıştı. Bütün dostları ve ailesi onu çok sevdi.

Vakfımızın kuruluş aşamasında ve gelişmesinde daha sonraki çeşitli organizasyonlarda büyük katkıları ve yardımları olmuştur. Arkadaş canlısı, yardımsever, memleket aşığı hemşerimize Allaktan rahmet, ailesine başsağlığı ve sabır dileriz.

Latife Tuncer: 01.07.1927 tarihinde Niğde'de doğan Latife Tuncer, Faik Tuncer'in eşidir. Mustafa, Nusret, Mesut ve Zehra Tuncer'in anneleri olup 07.03.2010 tarihinde hakkın rahmetine kavuşmuştur.

ULUKIŞLALI ZABİT AHMET

Kurtuluş Savaşı yıllarında çeşitli cephelerde üstün başarılar gösteren ULUKIŞLALI:

Niğde Askeri Eğitim Merkezi'ne kur'a erleri gelmişti. Bunların arasında 20 yaşlarında çelimsiz, zayıf, tüy sıklet Ahmet Uyar isminde Ulukışlalı bir asker vardı. Bu eğitim yerine gelenler iki-üç ay talim gördükten sonra cepheye gönderilirdi. Yeni gelenlere silah verilmiş ve talime başlanmıştı. Bir gün talim anında Ahmet Uyar, yüzbaşının odasına girdi ve:

-Yüzbaşım ben burada talim yapmayacağım, dedi. Bölük komutanı Ahmet'in bu sözüne kızdı, hiddetlendi. Onun üzerine yürüdü, dövmek istedi, Ahmet hemen tepki gösterdi ve;

Efendim, ben daha sözümü bitirmedim. Eğer haksızsam beni cezalandırın, dedi. Komutan ona;

-Bak hala konuşuyorsun. Senin ruhunda yurt sevgisi yok mudur? Burada herkes vatan için can atıyor, sen ise 'ben talim yapmam' deme küstahlığında bulunuyorsun.

-Efendim sözümü yanlış anlıyor ve beni incitiyorsunuz. Hele beni bir dinleyiniz.

-Peki, söyle ne demek istiyorsun?

-Efendim, düşman bu cennet vatani canice çiğnerken, ben burada üç ay kalıp eğitim görüp vakit geçiremem diyorum. Yurdumuza göz diken hainlerden bir çoğunu öldürmeden ben rahat edemem. Beni hemen cepheye yollarsanız mutlu olurum. Ne olur size yalvarıyorum, dedi.

Komutan Ahmet'in ruhundaki engin vatan sevgisini gördü. Ona yaptıklarına pişman oldu. O, Ulukışlalı'nın yoksul, kıraç toprağında yetişen bodur ağaçlar gibi gelişmemiş, cılız, zayıf kalmıştı. Fakat gözü pek, inancı güçlü bir askerde.

Yüzbaşının içine garip bir his doğdu. Ahmet hakkındaki düşüncesi birden değişti. Onu Çanakkale'ye göndermeye karar verdi. Ahmet bu habere çok sevindi. Mutluluktan adeta uçtu. Ahmet bütün hazırlıklarını yaptı. Gerekli evrakları ve yolluğunu çantasına koydu ve Niğde'den trene bindi. İki gün sonra Afyon'da indi. Doğruca birliğine katıldı. Aradan birkaç gün geçti. Ahmet'in birliği Çanakkale'ye, oradan da Romanya'ya sevk edildi.

Bu bölgede huzursuzluk hat safhadaydı. Türk keşif timleri gittiği yerlerden geri dönmüyordu. Belli ki düşman tuzağına düşüyordu. Ortalıkta çeteler kol

geziyordu. Azınlıklar iyice azıtmışlar, sanki sırtlan kesilmişler, düşmanla işbirliği yapıyorlardı.

Ahmet, birlik komutanına rica etti, giden keşif timinde görev almak istedi. Fakat yeni geldiği için ona izin verilmedi. Fakat Ahmet kararlıydı. Bir gece keşfe çıkan timin arkasından gizlice o da gitti. Bir gölge gibi onları takip etti. Az ilerde Türk askerleri tuzağa düştü. Kurşun yağmurundan kurtulan olmadı. Ahmet kendisini bir çukura attı, etrafını kontrol etti. Düşman askerlerinin çekildiğini görünce sürünerek şehitlerin yanına vardı. Onların bombalarını aldı. Bazen yürüdü, bazen de sürünerek yoluna devam etti. Şafak sökmek üzereydi., İlerde bir karartı gördü ve hemen kendini bir çukura attı. Üzerini de otlarla kapattı. Buradan çevreyi gözetledi. Biraz sonra ortalık aydınlanmaya başladı. Az ilerde düşman askerlerinin acele acele gidip geldiklerini, sandıklarla malzeme taşıdıklarını gördü.

Burası düşman bataryası olmalıydı. Ahmet, bu ana kadar zarar görmeden geldiği için Allah'ına hamdetti. Yerinden sürünerek çıktı, hedefe biraz daha yaklaştı. Hemen önünde çalılarla örtülü on kadar top namlusunu gördü. Hiç vakit kaybetmeden yanında getirdiği el bombalarını birbiri ardına hızla topların üzerine attı. Tam bu anda müthiş bir patlama oldu. Çelik parçaları, kol ve bacaklar havada uçuşmaya başladı. Ahmet hemen oradan uzaklaştı. Doğruca birliğine geldi. Olanları komutanına anlattı. Bölük komutanı Fahri, olay yerine birliği ile birlikte intikal etti. Söylenenler doğruduydu. Bir şer yuvası Ahmet'in sayesinde yok olmuştu. Komutan Ahmet'in gözlerinden öptü, onu tebrik etti. Ödül olarak da onbaşıliğe terfi ettirdi. Şimdi Ahmet onbaşiydi ve ona bir tim verildi. Onbaşı Ahmet birliği ile birlikte Ali Fuat Paşanın emrine girdi ve Mankalya, Köstence, Karaömer bölgelerinde düşmana temasta bulunduktan sonra, Toprak hisar'da Alman topçu Komutanı Fonliman'ın toplarını esir aldı.

Onbaşı Ahmet gözünü budaktan esirgemedi düşmanın üzerine saldırdıyordu. Şimdi o, Ali Fuat Paşa'nın birliğinde görevliydi. Bu birlik Dobrica Ovası'na sonra da Sukca'ya geldi. Mecidiye'den geçti, Tuna'ya ulaştı. Oradan da Bükreş'e vardı. İbrahim,

Hazırlayan: Kemal Erdağ

Osmail, Silistre'de düşman askerleriyle temas ettiler. Yıl 1332'de (1913) on beşinci fırkanın Karadeniz'den Kafkasya'ya geçmesinden sonra Ahmet de kıtasıyla birlikte İstanbul'a geldi. Oradan da Bandırma'ya hareket etti. Bir müddet sonra buradan Balıkesir Jandarma Komutanlığı emrine verildi. Daha sonra da nizam teşkilatına katıldı.

Bu sıralarda Atatürk Samsun'a çıkmıştı. Onbaşı Ahmet'in birliği 61. fırka komutanı Köprülü Musa Kazım Paşa'nın birliğine katıldı. Burada Müdafa-i Hukuk Cemiyeti kuruldu. 8 Temmuz 1335 tarihinde Balıkesir, Soma ve Bergama bölgesinden Türklere işkence yapıldığı haberi geldi. Özellikle Onbaşı Ahmet bu bölgeye gönderildi. Ahmet kısa sürede bölgeye intikal etti. Seri baskınlar düzenledi. Bergama'daki eli kanlı düşman askerlerini tuzağa düşürdü ve imha etti. Oradan Kınık ilçesine geçti. Burada çete sürüleri vardı. Tüyleri ürperten cinayetler işliyorlardı. Bunların sayıları 40 civarındaydı. Bir hakimi kazığa oturtmuşlar, 17-18 yaşlarında bir kız çocuğunun gözlerini oymuşlar, bir kişiyi de avret yerine kazık çakıp hunharca öldürmüşlerdi. Somalı Nuri isimli zabiti de şehit etmişlerdi. Onbaşı Ahmet bu çeteyi Tomak ve Gök köylerinde tuzağa düşürdü ve imha etti.

İzzet ve Kazım Paşaların, Fuat Paşa hükümeti tarafından İstanbul'a çağırılması üzerine Onbaşı Ahmet de İstanbul hükümetiyle irtibatı kesip, Akhisar'a geldi. Orada Süleyman Sabri Bey'in birliğine katıldı.

Ülkede bir başı bozukluk vardı. Her yerde çeteler kol geziyordu. Osmanlı Ordusu terhis edilmiş, silahları alınmıştı. Azınlıklar bu milletin başına bela olmuştu.

Birlikte Onbaşı Ahmet'in yaptıklarını bilmeyen yoktu. Herkes onu yanına almak istiyordu. Burada Onbaşı Ahmet'e bir tim verildi ve Akhisar, Saruhanlı, Hacı rahman bölgelerindeki düşman askerlerinin keşfine gönderildi. Ahmet Onbaşı burada olağanüstü gayret sarfetti. Vur-kaç taktiği ile düşmanı şaşkına çevirdi. Bu başarılarından dolayı kendisine Çavuşluk rütbesi verildi. O şimdi Çavuştu. İlk kez ona başarılarından dolayı 5 lira ödül verildi.

Tam bu anda Anzavur Ahmet Çetesi gündeme geldi. Bu çete ortalığı kasıp kavuruyordu.

Ahmet Çavuş'un birliği Manyas Ovası'nda Anzavur çetesini tuzağa düşürdü. Onları analarından doğduğuna bin pişman etti. Çete perişan oldu ve dağıldı. Her biri bir yere kaçtı. Bu bozgunun kalanlar bir müddet sonra başka çetelerle birleştiler. İstanbul, Biga yolu üzerinde yeniden eşkiyalığa başladılar. Bunun üzerine Ahmet Çavuş'un birliği, 54 kişilik müfrezesiyle Lapseki civarında yeni kurulan çete ile

temas etti. Gerilla savaşını çok iyi bilen, düşmanı yakinen tanıyan Ahmet Çavuş iyi bir taktikle çete elemanlarını perişan etti. Elebaşlarını imha etti. Başsız kalan çapulcular, deli dana gibi sağa sola kaçtılar. Canlarını kurtaranlar şanslıydılar. Böylece çeteler tehlikesi kısmen ortadan kalkmış oldu.

Bu arada Yunan orduları Bursa istikametine doğru ilerliyordu. Mustafa Kemal Paşa ise Eskişehir bölgesindeydi. Ahmet Çavuş, birliği ile birlikte Eskişehir'e hareket etti. Ertesi günü Paşa'nın karargahına vardı. Mustafa Kemal burada başarılı komutanları tebrik etti. Kimisini de terfi ettirdi. Ahmet Çavuş'un yaptıklarını yakinen bildiği için onu da kutladı ve ona Bursa civarında Türk insanına kan kusturan Yunan süvarilerini imha etme görevini verdi. Ahmet Çavuş, Paşa'nın elini öptü, mutluluktan adeta uçuyordu. Verilen emri en güzel bir şekilde yerine getirecekti. Ekibini hazırladı, kendisiyle ölüme gidecek olanları biliyordu.

O gece sabaha kadar gözüne uyku girmedi. Çünkü Başkomutan ona ulvi bir görev vermişti. Onu eksiksiz yerine getirmek önemli bir hizmetti. Sabahın erken saatinde yola çıkan Ahmet Çavuş 16 atlı ile hızla Bursa bölgesine intikal etti. Ani olarak hücum kararı verdi. Ne yazık ki atlardan 14'ü vuruldu, saf dışı kaldı. Altı asker de yaralandı. Bir erde şehit düştü. Sonuçta Ahmet Çavuş başarıya imza attı. Bu anda kendisine acı haber ulaştı. Alay Komutanı Kazım Bey şehit düşmüştü. O, komutanının şehit olmasına çok üzüldü. Kendisinin başarısına fazla sevinemedi. Mustafa Kemal Paşa, Ahmet Çavuş'un başarısından dolayı tebrik etti ve onu Zabıt Vekillğine terfi ettirdi. Şimdi Ahmet Çavuş, Zabıt Ahmet olarak hizmet verecekti. Paşa'nın iltifatına nail olmak her insana nasip olmazdı. Sanki Zabıt Ahmet mutluluktan havalara uçuyordu. Tam bu esnada Çerkez Ethem isyanı gündeme geldi. Rafet Paşa'nın emriyle Zabıt Ahmet'e görev verildi. Bu ihanet çetesi düşmandan beterdı. Bir yanda düşman askerleriyle boğuşurken, bir taraftan da iç isyanlarla oyalanmak kolay değildi. Zabıt Ahmet birliğiyle birlikte 4. ve 5. süvari bölüğüne intikal etti. Çete savaşı gerilla savaşıydı. Bunun yöntemini en iyi bilen de Zabıt Ahmet'ti. Bu konuda tecrübeliydi. Keşif kolu vasıtasıyla çetelerin yeri tespit edildi. Onları Gebze'ye kadar takip ettiler. Bu arada Yunan birlikleri de İnönü'ye doğru hareket halindeydi. Zabıt Ahmet Kütahya'ya döndü. Orada 7. fırkadan takviye kuvvet aldı. Düşman üzerine planları kurdu., siperler hazırlandı ve geçit yerleri kontrol altına alındı. Gece baskınları ve vur-kaç taktiği ile düşman askerlerini tedirgin etti. Zaman zamanda

onları geri püskürtmede başarılı oldu. Düşmanı Kütahya'ya kadar takip etti. Bir taraftan çeteler, diğer taraftan Yunan orduları Türk birliklerine sıkıntılı anlar yaşatmaktaydı. Demirci, Gediz, Simav ve Gördes bölgesinde etkili olan Çerkez Ethem'i sıkıştıran Zabit Ahmet'in birliği bu konuda da başarıya ulaştı. Çerkez Ethem çetesi düşman saflarına kaçarak kurtuldu. Bundan sonra Zabit Ahmet ve takımı 4. grup komutanlığı emrine verildi.

Diğer taraftan Sakarya Savaşı'nın başladığı haberi duyuldu. Zabit Ahmet'e bu defa 61, 24 ve 5. Firkalarda görev verildi. Deve İstasyonu'nda 5. Kafkas Firkasında ve 10. alaydan bir taburla birleşti. Düşmanın ulaşım yollarında bulunan önemli iskele ve köprülerin tahribinde önemli görevler üstlendi ve bunda da başarılı oldu. Daha sonra Kütahya Mazine deresinden geçerek İnegöl, Cerrah Köyü'nde bulunan bir alay düşman kuvvetini, Kazancı Bayırı'na dökmeye hizmet büyük oldu. İki ordu arasında yolunu şaşıran 13 deve yüklü cihaz ve mühimmatla bazı düşman askerlerini Pınar Mesi bölgesinde ele geçiren Zabit Ahmet'in mutluluğuna diyecek yoktu.

Bu arada düşman İnönü civarında durduruldu ve geri püskürtüldü. Zabit Ahmet, Süleyman Paşa ve taburunun Bey Pınarı mevkiinde düşman baskınına uğradığını duyunca İsmet İnönü'nün baş yaveri Fikri Beyle birlikte Derbent'e intikal etti. Düşman kıtasını arkasından çevirip zor duruma soktular ve İznik Gölü sınırlarından onları geri çekilmeye mecbur ettiler. Daha sonra Kaba çınar ve Mudanya sırtlarında akınlar düzenleyip, Koyun hisar ve Aksı köylerine baskın yaptılar. Burada beş ermeni, birkaç Rum Palikaryasının kellesini koparıp, Bursa Yenişehir'e getirdiler. Toklu sivri , Hırka köyü, Akça köy bölgelerindeki düşmanları püskürttüler. Buradan bir makineli tüfekle sekiz askeri esir aldılar. Düşmanın bütün irtibat yollarını kestiler. Burada Mülazım Yıldırım Bey şehit düştü (Mezarı Akça köy'dedir). Gazi köyü civarında bulunan düşman askerlerine gece baskını yaptılar. Ne yazık ki Zabit Ahmet'in birliği sabaha doğru burada bozguna uğradı ve Altınbaş Ovası'na çekildi. Fitka bataryası esir düştü. 13. alay epey zarar gördü ve birçok şehit verildi. 20. Alay komutan yardımcısı şehit düştü. Zabit Ahmet ise 14. süvari birliğine katıldı. Onlarla birlikte Kanışler Köyü'ne geldiler ve Nurettin Paşa'nın emrine girdiler. Paşa, Zabit Ahmet'in kahramanlığını biliyordu ve ona düşman askerlerini oyalayıp vur-kaç görevini verdi. O bu işi çok iyi biliyordu. Deneyimliydi. Hazırlığını yaptı, güvendiği timini yanına aldı ve yola çıktı. Önce düşman birliğinin hassas noktalarını tespit etti. Gece kanlığından

yararlandı. Çeşitli yönlerden vur-kaç taktiğini uyguladı. Düşman birliği tedirgindi. Bu fırsattan yararlanan 2. fırka harekete geçti. Tam 8 saat çarpışmadan sonra Afyon'a girdi. Düşman askeri bu şehri terk etmek zorunda kaldı.

Mustafa Kemal Paşa bu birliğin komutanlarına takdir ve şükranlarını bildirdi ve onları kutladı.

Afyon'un alınmasından dolayı Mustafa Kemal Paşa bu konuda emeği geçen komutanlara kutlama mesajı gönderdi. 61. fırkanın Erkan-ı Harp Başkanı Derviş Paşa bütün hazırlıklarını tamamladı. Topyekün savaş kaçınılmaz duruma geldi. Anadolu'dan akın akın askeri birlikler bu bölgeye sevk ediliyordu. Bu bir noktada var olma, yok olma savaşıydı. Zabit Ahmet'in takımı da buradaydı. Gece saat 8'de 61. fırkanın ilk piyade birliği de geldi ve Derviş Paşa'nın emrine girdi. Savaş planları hazırlandı. Ertesi gün şafakla birlikte düşmanla temas sağlandı. Burada şiddetli vuruş başladı. Bel ova Boğazı kontrol altına alındı. Türk birlikleri, düşmanın geçiş noktalarını ele geçirdi. Bu bölgede öncü birlik komutanlığını Zabit Ahmet yapıyordu.

Düşman kuvvetleri sayıca çoktu. Hem de onların son model silahları vardı. O, düşman bölgesine sızma planını gözetleme görevini yürütüyordu ve Yalova'ya geldiğinde ise bir top bataryası imha oldu, üç de şehit verdi. Cerrah Köyü'nde geceyi geçirdi. Ertesi gün, Gediz'in batısında Gürsel Paşa tarafından yapılan savaşa katıldı ve ona destek oldu. Düşman sıkıştı geri çekilmeye başladı. Buradan Simav- Hamam yönünde ilerlediler. Kaçan Yunan askerlerini Kula civarına kadar takip ettiler. Sabahleyin Kula kurtarıldı. Başka bir tabur ise kuzeybatı istikametine doğru hareket etti. Geceyi de Alaşehir-Salihli arasında geçirdiler. Zabit Ahmet alayın önünde keşif takımının başında, tim görevini sürdürüyordu. Ona özel bir görev verildi. Düşmanı adeta gölge gibi takip ediyordu. Gelişmeleri alaya anında haber veriyordu. Bu arada Salihli-Ahmetli arasındaki 5 kilometrelik alanda hareket halinde giden düşman birliğini gördü. Birden onlarla yüz yüze geldi. Takriben üç bölük olan düşman birliğini gerilla taktiği ve vur-kaç planıyla şaşkına çevirdi. Arkadan gelen Türk alayına ortam hazırladı. Durumu hemen bir raporla alay komutanına bildirdi. Bu arada düşman çözüldü ve kaçmaya başladı. Geriden gelen Türk birliklerinin desteği gittikçe arttı. Düşman takibe alındı.

Zabit Ahmet yürüyüş kolunda bulunan bir düşman otomobilinin arıza yapıp ayrıldığını görünce, onun üzerine pusu kurdu. Onu ateş çemberine aldı. Fakat bu arada atı yaralandı ve yere düştü. Kendisinin

vücudundan da kan akıyordu. Yunan arabası tarandı, tehlike geçtikten sonra, askerleri Zabıt Ahmet'in yanına geldiler. Bu arada doktor da getirdiler. Onu hastaneye götürmek istediler, fakat takımını terk etmek niyetinde değildi ve gitmeyi reddetti. Yarası sarıldı. Kalktı takımının başına geçti. Buradan Salihli'ye doğru hızla yol aldılar. Yolda gördükleri, dağınık düşman birliklerini etkisiz hale getirdiler. Zabıt Ahmet bir Yunan subayına nişan aldı. Onu kalbinden vurdu. Atını aldı ve yoluna devam etti. Salihli'ye geldiklerinde düşmanın burayı terk ettiğini gördüler. Arkadan Türk fırkasının gelmesini beklediler. Bir müddet sonra onlarda geldi. Sonra Bebek tepe ve müteveli bölgesine geçtiler ve düşmanla temas sağladılar. Ne yapacağını bilmeyen Yunanlılar deli dana gibi dağıldılar. Bu arada kaçarken de birçok zayıat verdiler.

Türk askeri Manisa'ya doğru hareket etti. Düşman burada da tutunamayacağını anlayınca, kurtuluşu kaçmakta buldu. Türk birliği Manisa'ya girdiğinde adeta bayram havası yaşandı. Askerin morali yükseldi.

Manisa'da Zabıt Ahmet'in künyesi alındı. Arkadan gelen Türk birlikleriyle ordu güçlendi. Sonra coşkulu bir şekilde İzmir'e doğru akın yapıldı. Düşmanın bir kısmı yolda, şaşkın vaziyette yakalandı ve esir edildi. Diğerleri de İzmir'e kendilerini dar attılar. Gemilere binip kaçanlar şanslıydılar. Binemeyenler, aceleyle denize düşenler ise boğuldular. Kalanlar bir kısmı da beyaz bayrak çekip teslim oldular.

İzmir'deki düşman kalıntılarının temizlenmesi üç gün sürdü.

Zabıt Ahmet, İzmir'de Paşa'nın emriyle Birinci Mülazımlığa terfi ettirildi. Bu arada bir kısım Yunanlı askerin Buca istikametinde olduğu haberi geldi. Mülazım Ahmet ve birliği o istikamete sevk edildi. Artık Mülazım Ahmet bölük komutan vekiliydi. Düşmanın bulunduğu bölgeyi tespit etti. Onları çember içine aldı. Başlarında "MÜRETTEP ZENGEN" isimli komutanı ile tam 18.000 Yunanlı askeri esir aldı. Mülazım Ahmet alayına bu üstün başarıdan dolayı Mareşal Fevzi Paşa İzmir'in Torbalı beldesinde ona resmi merasimle sancak ve mızrak hediye etti.

Bunun üzerine Alay komutanı Mülazım Ahmet'e Antalya, Afyon, Uşak, Denizli bölgelerinde eşkiyalık yapan Koca Mustafa'nın yakalanması emrini verdi. Mülazım Ahmet takımını aldı, Denizli, Acıbadem, Tefenni yöresine hareket etti. Yolda 10-15 civarında çapulcu eşkiyayı etkisiz hale getirdi. Dağ başlarında pusu kurdu. Gerilla savaşını çok iyi bildiği için eşkiyayı inlerinden çıkardı. Tek tek temizledi.

Umumi takip müfrezeler komutanlığının emri ile başarılı olan Mülazım Ahmet, Ödemiş'e çağrıldı. Orada ona ödül verildi, terfi takıldı.

Artık Anadolu düşman tehlikesinden arınmış, savaş bitmişti. Tam 6 yıldır memleketi Ulukışla'dan uzaktı. Askere giderken beş yaşındaki kızı Fatma'yı, bir yaşındaki Hatic'e'yi ve çok sevdiği eşi çok özlemişti. Trenle Ulukışla'ya geldiğinde yüreği yerinden çıkacak gibiydi. Evine geldi, kapıyı vurdu. Karşısında eşi vardı. İşte o anı, o mutluluğu, o heyecanı ifade etmek çok zordu. Artık ayrılık bitmiş, kötü günler geride kalmıştı. Şimdi sivil hayata alışmak zorundaydı. Terhis olduğunda emekli maaşı almayı kabul etmedi. Çünkü devlet sıkıntı içindeydi. Kıtlık vardı. O bu kutsal görevi vatan için, devlet için, Allah için yapmıştı. O şimdi mutluydu. Zabıt Ahmet namıyla çevresinde çok sevilen biriydi. Örnek bir insandı.

Sene 1341'da (1926) kısmi seferberlik ilan edildi. Mülazım Ahmet yeniden silah altına çağrıldı. O seve seve göreve gitti. Önce Cumhuriyet alayında göreve başladı. Sonra Kırıkkale'deki 39. alaya gönderildi. Buradan terhis oldu. Yeniden Ulukışla'ya döndü.

İkinci Cihan Savaşı nedeniyle üçüncü kez askere çağrıldı. Burada nokta ambar amiri olarak hizmet verdi. Dokuz ay sonra tekrar terhis oldu. Evine döndüğünde Edevi isminde şirin, tatlı bir kızının dünyaya geldiğini görünce mutluluktan adeta uçtu. O vatanını, ülkesini çok seviyordu, bu hizmetleri de zevkle, heyecanla, mutlu bir şekilde yerine getirdi.

Yeniden sivil hayata alışmaya çalıştı. Aradan yıllar geçti, yaşlandı, muhtaç duruma düştü. İlaç parası bulamaz konuma geldi. Devlete dilekçe yazdı, durumunun kötü olduğunu anlatmak istedi, sonra vazgeçti. Parasızlıktan ilaç alamıyordu. ve doktora gidemiyordu. Yine de halinden şikayetçi değildi. Devletini, milletini çok seviyordu.

Son günlerinde dostlarına, savaş anılarını adeta yeniden, yaşayarak anlatırken gözlerini yumdu. Allah rahmet eylesin, ruhu şad olsun..

OLAĞAN GENEL KURULLARINI YAPAN DERNEKLERİMİZ

NİĞDE DERNEKLER FEDERASYONU

29.04.2010 tarihinde 2. Olağan Genel kurulunu gerçekleştiren Niğde Dernekler Federasyonunun yönetim listesi aşağıdaki gibidir.

Başkan Hafize Şahiner

Bşk.Yrd. Musa Balaban

Bşk. Yrd. Ahmet Çimen

Gn.Sekreter Yasin Kahramaner

Muhasip Üye Nuri Işık

Üye Emin Özer

Üye Zafer Demir

NİĞDEMİZ DERNEĞİ

20 Mart 2010 tarihinde 2. Olağan Genel Kurulu yapılmıştır. Yeni yönetim listesi aşağıdaki gibidir.

Başkan Erdoğan Ünsal

Bşk. Yrd. Muzaffer Tuna

Sekreter Üye Menekşe Koçbay

Yönt. Kur. Üyesi Bilal Yüksel

Yönt. Kur. Üyesi İnyet Arslansoy

EĞİTİMDE ATILIM YILLARI DEVAM EDİYOR (II)

ATATÜRK'ümüz 1922 yılında Bursa'da öğretmenlerle konuşmasında "Ordularımız sizlere zafer ortamını sağlamıştır. Şimdi sıra siz öğretmenlerde. Ben ve arkadaşlarım sizin karşılaşacağınız engelleri kıracağız" demiştir.

1923'te Türkiye'de okuma - yazma oranı % 10'dur.

ATATÜRK'ümüz görüşlerini almak, düşüncelerini sormak için 1924'te Amerikada'dan ünlü pedegok Prof. JOHN DEWEY'yi,

1925'te Almanya'dan Prof. KERSCHENSTEINER'in yerine Prof. KÜHNEYi Türkiye'ye davet etmiştir. Eğitimimiz üzerine rapor hazırlamalarını söylemiştir.

Bundan sonra:

1924'te EĞİTİM BİRLİĞİ YASASI çıkarılmıştır. Laikliğe aykırı kurum ve okullar kapatılmıştır.

1927'de okullarda Arabi ve Farişi dersler kaldırılmıştır. Ardı sıra:

1928'de Arapça yazı bırakılıp HARF DEVRİMİ yapılmıştır. Aynı yıl:

KÖY ÖĞRETMEN OKULLARI pilot denemesine başlanmış ve tüm yurttaşlara okuma - yazma öğretmek için HALK MEKTEPLERİ seferberliğine girilmiştir.

1932'de HALKEVLERİ DERSANELERİ açılmış; okur - yazarlık yaygın duruma getirilmiştir. Kısa zamanda 2,5 milyon vatandaşa kursu BİTİRME BELGESİ verilmiştir.

ATATÜRK bütçe konuşmasında:

"Efendiler!...Bu ülkenin asıl sahibi ve toplumsal yapımızın temeli gerçek üretici olan köylüdür. İşte onlar bugüne kadar eğitimin nurundan yoksun bırakılmıştır. Bu nedenle bizim izleyeceğimiz eğitim politikasının temeli öncelikle bu bilgisizliği yok etmektir..." Onun bu direktifi üzerine,

1936 yılında askerliğini çavuş ve onbaşı olarak yapanlardan EĞİTMENLER seçilmiş, kurslardan geçirilerek 10 lira maaş ve Tarım Bakanlığınca sağlanan toprağı ekip dikerek köylere (24 Nisan 1937 gün ve 3238 yasa ile) 1. 2. 3. sınıfı okutacak öğretmen olarak gönderilmişlerdir. Bu durum KÖY

ENSTİTÜLERİ'ine geçişi hazırlamıştır.

17 nisan 1940'ta 3803 sayılı yasa ile KÖY ENSTİTÜLERİ kurulmaya başlanmıştır. İki yıl sonrada enstitülerin 4724 sayılı teşkilat yasası çıkarılmıştır. Böylece köylerden başlayan atılımla milli eğitimde Rönesans devri başlamıştır. Dönemin Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali YÜCEL "Türk vatanının dağlarında, bayırlarında ve kırlarında, hatta en ücra yerlerinde kendi kendine açıp solan çiçek bırakmayacağız" demiştir.

Beş yıl içinde sayıları 21 ulaşan bu okullardan mezun olanların sayısı 16 bine varmış, kısa zamanda Türkiye'de okuma - yazma oranı %50'ye yükselmiştir.

İlköğretim Genel Müdürü İsmail Hakkı TONGUÇ (öğrencilerin TONGUÇ BABASI) 1945'te Isparta Gönen Köy Enstitüsü'ne geldiğinde öğretmen toplantısında dediği gibi (BU toplantıda ben de vardım) "Bu hızla 1960 yılına gelebilirsek % 50 oranı %95 yükselecek, tüm dünyada benzeri görülmemiş bir durum yaratılmış olacaktır."

Eğitimle yakından ilgilenen Cumhurbaşkanı İNÖNÜ de her yıl üç bin köye yeni okul, bu okullara üç bin öğretmen atanacağını bildirmiştir.

Ama bunlar olmadı...Gerçekleşmedi...

Kent merkezleri içinde değil kırsalda kurulan çadırlarda yatıp kalkarak, çuhadan tek tip giysileriyle 600-700 yeni yetme genç öğrenci gece gündüz enstitünün müdürü ve öğretmenleriyle omuz omuza çalışmış, açık mutfakta hazırlanan yemekleri aynı masada birlikte yemiş, önce suyu getirip çeşmeler, yemekhane sonra tuvaletler yapmışlar. Ardından yataklıklar, derslikler, hayvanlar için ahır, öğretmenler için lojmanları yapıp bitirmişler. İşliklerde (atölye) usta öğreticilerle birlikte arılar gibi hiç durmaksızın hamam, çamaşırhane gibi gereksinim duyulan her çeşit yapıyı, (diğer enstitülerden gelen imece öğrencilerle) hızla tamamlamışlar. Bir yandan fidanlar dikmiş, bir yanda tarım alanlarında üretimi sağlamışlardır.

Örneğin İvriz Köy Enstitüsü'nde 43 ayrı yapının

Hazırlayan: Ali İhsan BEYHAN

yanı sıra 14 bin ağaç, 6 bin bağ çubuğu, büyük ve küçük baş 500 hayvan, bir o kadar kümes hayvanı ve arılardan başka tarım alanından 40 tona yakın ürün elde etmişlerdir.

Kurulmuş 21 köy enstitüsünü bitiren, 1946 yılında 12 bin öğretmen, eğitimci ve Sağlık kolunu bitiren arkadaşlarıyla işbirliği yaparak bir milyon köy çocuğunu okutmuşlardır.

(Bu bilgi 1947 yılı İvriz Köy Enstitüsü müdürünün 17 Nisan kutlama şölenindeki konuşmasından alınmıştır).

Beş-altı yıl içinde elektrikle donatılmış, 34 öğretmen, 600'ü geçen öğrencisiyle modern bir kent oluşturulmuştur. Bu arada kültür dersleri de aksatılmadan yürütülmüş, demokratik işleyişle eğitsel kollar seçilip, eleştirilmemek için kılavuz öğretmenlerin yardımlarıyla kendilerine verilen işleri çok dikkatli başarmışlardır. Yayın kolları dergiler çıkarmışlardır: İvriz Köy Enstitüsü'nde Yayın Kolu Başkanı (Ali İhsan Beyhan) ile beş yıl aralıksız İVRİZ EĞİTİM DERGİSİ'ni çıkarılmıştır.

Köy enstitüleri tüm verileri ve eylemleriyle yeni bir yaşamın muştucusu olmuşlardır.

Cumhurbaşkanı İsmet İNÖNÜ GÖLKÖY Köy Enstitüsü'nü ziyaretinde anı defterine şunları yazmıştır: "Bu okulları Cumhuriyetin eserleri içinde en kıymetlisi, en sevgilisi sayıyorum. Bu okullarda yetişen evlatlarımızın başarılarını ömrüm oldukça yakından ve candan takip edeceğim..." Yazmış ama, buna karşın tüm köy enstitülerini politik görüşler olumsuz biçimde etkilemiş. Oy kaygısı ile ödünler verilmiştir.

BMM'de köy enstitüleriyle üzerinde olumsuz konuşmalar başlayanca Anadolu'da yakılan mum söndürülmeye çalışılmış, iftiralar halka yayılmıştır. Sonunda köylünün uyandırılmasını, aydınlanmasını istemeyenler muratlarına ermişlerdir. Her şey bir yana, sanki eksikmiş gibi, milliyetçi ruh aşısı tutturulmaya uğraşılmış. Yönetmelik değiştirilmiş. 1954 yılında köy enstitüleri 6234 sayılı yasa ile resmen silinmiştir. İşte, 21 dalı olan o görkemli ağacın dallarındaki filizler koparılmış, meyvesi gök iken kurutulmuştur.

Kent merkezlerinden uzaktaki bu ilköğretmen okullarına dönüştürülen okullar, gözden ırak bakımsız kalmışlardır. (Ben 1960 yılında Malatya Akçadağ Öğretmen Okulu'na yönetici atandığımda o acılı yılları yaşadım. Bunu ayrıca yazmalıyım diye düşünüyorum).

Evet, sonuç kurucuların düşündükleri gibi

olmamıştır. 20 lira maaşla (ki bu diğer öğretmenlerin aldıkları maaşın yarısından daha azdı) köylerde öğretmenlik yapan köy enstitü çıkışlı öğretmenler ATATÜRK ilke ve devrimleri ışığında köylerimizi canlandırma, kalkındırma girişiminde bulunmuşlardır. Bunları gerçekleştiren vali, kaymakam, milli eğitim müdürü, jandarma komutanı köyün muhtarı, imamı onları desteklemişlerdir. Böylece onların görev yaptığı köylerde:

Türkiye'nin doğusu, batısı Türkçe konuşup yazmaya başlamış, bir çok köyün çocukları ilköğretim düzeyinde bilgiye kavuşmuştur.

Köylülerin ağanın, eşrafın kölesi olmayacağını, kooperatifler kurarak aracı, tefecilerin ortadan kaldırılacağını anlatmışlardır.

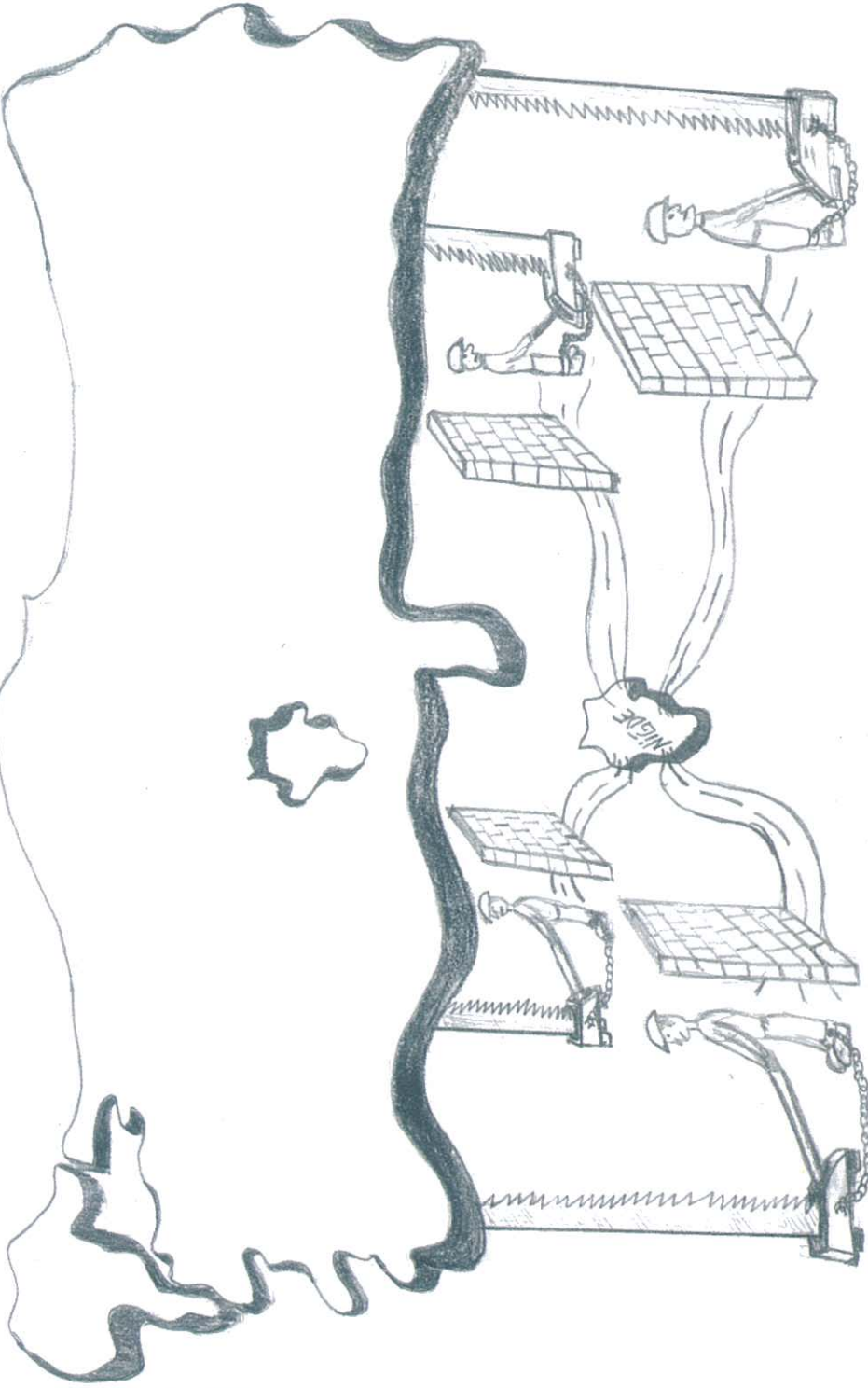
Bu öğretmenler okulda öğrencilere ders vermekten öte köylüye teknik ve tarım işlerinde yardım etmişler; temizlik, sağlık konusunda önder olmuşlardır.

"Uyduk baş çiftçi ATATÜRK'ün sesine / Millet'in öz kazancı milletin kesesine..." demişlerdir.

Türkiye'yi uygarlığın düzeyine çıkarmak isteyen bizler laikliği, Cumhuriyet'i, demokrasiyi benimsemiş, mücadeleden yılmayan o köy kökenli, o kafası ve kolu çalışan, o becerikli, o yetenekli, o kanaatkâr, o özverili, korkusuz, cesur öğretmenleri ve onları yetiştiren kurumları EZOP'un gündüz fenerle insan aradığı gibi 60 yıldır arıyoruz, arıyoruz ama, bulamıyoruz...

Ah, ne yazsam başka?..

65 yıl önce dikilen o ağacın filizlerini koparıp kurutanlar utansınlar!

NIĞDE HARİÇ TÜRKİYE'Yİ YÜKSELTEN
DEĞERLER NIĞDE'DEN ÇIKIYOR

Uğur Cem Türker

YEREL BASINDAN KISA HABERLER

Anadolu Haber-NİĞDE HABER - Hamle - YEREL SES

GÜNDEM- Bor Haber - 51 HABER- BORun SESİ
Niğde Gelişim-Kapadokya Atılım-Paralel

Gürer Ailesi 100 Yıllık Giysiyi Müzeye

Hibe Etti: Araştırmacı gazeteci Yazar Ömer Fethi Gürer "Niğde Erkek Giysileri"nin en nadide örneklerinden biri olan, en az 100 yıllık orijinal bir kıyafeti Niğde Müze Müdürlüğü'ne hibe etti. Hibe edilen giysisinin Niğde Balhasan Mahallesinde doğan Alaybeyzadelerden Ahmet Bey ile Aliye Hanım oğlu dava vekili Alaattin Gürer'e ait olduğu bildirildi. Hicri 1300 yılında doğan ve Miladi 1965 yılında vefat eden Alaattin Gürer'in orijinal giysisi keten dokuma ve altın işlemeli ve dönemin en önemli giysi örneğidir. Ömer Fethi Gürer ve ailesini kutluyor, diğer Niğdelilere örnek olmasını diliyoruz.

Doğan Şafak CHP İl Başkanı: Cumhuriyet

Halk Partisi Niğde İl Başkanlığının 8. Olağan Genel Kurulu 7 Mart 2010 Pazar günü gerçekleştirildi. Genel Kurulda mevcut başkan Durali Özçelik ve Doğan Şafak'a ait iki liste yarıştı. Seçim sonucunda Doğan Şafak CHP'nin yeni il başkanı oldu.

Niğde Üniversitesi 29. Sırada: Dünyanın

en popüler üniversitelerinin belirlenmesi amacıyla yapılan çalışmada, dünya genelinde 9200 üniversite arasında internet ortamında tıklanma oranları araştırıldı. Niğde üniversitesi dünya üniversiteleri arasında 634., Türkiye üniversiteleri arasında ise 29. Sırada yer aldı.

Kayıt Dışı Avlanmada Artış: Niğde Merkez

Avcılar Derneği Başkanı Murat Eroğlu'nun verdiği

bilgiye göre; Niğde'de sertifika sahibi avcı sahibi 210, ancak kayıt dışı avlanmada artış var. Av hayvanları üreme zamanlarında bilinçsiz avcılarca avlanıyorlar ve av hayvanlarımız yok oluyor.

Aile Hekimliği 10 Mayıs'ta Başlıyor: Sağlık

Bakanı Recep Akdağ Aile Hekimliğine geçişte illere tarih verdi. Bakanın yayınladığı genelgeye göre Niğde'de aile hekimliğine geçiş günü olarak 10 Mayıs 2010 tarihi hedef gösterildi. 2005 yılında pilot bölge olarak Düzce'de başlatılan Aile Hekimliği uygulaması 2010 yılı sonuna kadar tüm illerde başlatılmış olacak.

Niğde EMİTT-2010 Fuarında Tanıtıldı: 14.

Doğu Akdeniz Uluslararası Turizm Seyahat Fuarı-EMİTT 2010, İstanbul Beylikdüzü'ndeki TÜYAP Fuar ve Kongre Merkezinde açıldı. 60'a yakın ilin tanıtıldığı fuarda Niğde "Kapadokya'ya açılan kapı: Niğde" adlı tanıtım simgesiyle katıldı. Niğde Grand Otel Müdürü Fatih Bulut ve Şahiner Otel Müdürü Bahar Şahiner yaptıkları açıklamada "Bu fuar ile Niğde'nin ufku açıldı, geleceğe ümitle bakıyoruz" dediler.

Ana Caddelere Park Yasağı: Niğde İl Trafik

Komisyonu kararıyla araçlar için ana caddelerde park yasağı getirildi. Park yasağı uygulaması kapsamına alınan caddelerin Bankalar, Bor, İstasyon, Paşakapı, El Hacı Mahmut ve Eski Terminal Caddesi olduğu belirlendi.

Halkoyunları Ekipleri Yarıştı: Niğde Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen 2009-2010 öğretim yılı Niğde Halk Oyunları İl Birinciliği Yarışması büyük çekişmelere sahne oldu. Yarışma sonucunda; Küçükler Geleneksel Dalda Gümüşler İlköğretim okulu, Yıldızlar Geleneksel Dalda Himmetli İlköğretim Okulu, Gençler Geleneksel Dalda Niğde Ticaret Lisesi birinci oldular.

Hıdırlık'a TBMM Ormanı: Niğde Çevre ve Orman İl Müdürlüğü tarafından cumhuriyet tarihinde milletvekili olarak görev yapan 6.714 milletvekili adına aynı sayıda Hıdırlık mevkiine fidan dikilecek.

Akmedrese'ye Belediye Talip: Niğde Belediye Başkanı Faruk Akdoğan Kayseri Vakıflar Bölge Müdürü ile bir araya gelerek müze yapılması planlanan Akmedrese'nin Niğde Belediyesine tahsis edilmesini talep edecek.

Yaban Keçisi Sayısı Arttı: Niğde Çevre ve Orman İl Müdürü Metin Süzgeç'in verdiği bilgiye göre; Demirkazık Milli Park sınırı içerisinde yaşayan yaban keçisi sayısı 2008 yılına göre % 10 arttı ve 2.033'e ulaştı.

Bor CHP Başkanı Mahmut Temeltaş: CHP Bor İlçe Başkanlığı 8. Olağan Genel Kurulu yapıldı ve ilçe başkanlığına emekli öğretmen Mahmut Temeltaş tekrar başkan seçildi.

İlk "Türk Milli Patatesi" Niğde'den: TÜBİTAK'ın desteğiyle Niğde'deki Patates Araştırma Enstitüsünde yürütülen projede, İlk Türk Milli Patatesi üretildi. Niğde artık patatesi ile adını dünyaya duyurabilecek.

Türk Sanat Müziği Gecesi: Niğde Kültür Sanat Derneği Başkanı Diş Hekimi Sevgi Özbek'in

önderliğinde Niğde'de kurulan, 35 kişiden oluşan, koro şefliğini Akile Töre Gençoğlu'nun yürüttüğü Niğde Türk Sanat Müziği korusu ücretsiz ilk büyük konserini verdi.

Keten Çimen'e 500 milyon Avroluk Yatırım: Niğde Milletvekili İsmail Göksel'in verdiği bilgiye göre; Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Faruk Özak, ilimizi ziyareti sırasında "Keten Çimeni'ne 500 milyon Avroluk bir yatırımla kayak merkezi yapılması için düğmeye basıldı." dedi

Bayan Boksörlerden Altın Madalya: Boks Federasyonunun 2010 yılı faaliyeti gereği 18-21 Şubat 2010'da İzmir Foça'da yapılan şampiyonada Niğdeli boksörlerimizden Tuğba Merve Doğan 44 kg'de Türkiye şampiyonu olarak altın madalya, Elif Ezgi Alp de 75 kg'de 3. olarak bronz madalya kazandı.

136 Aileye 544 Süt İneği: Tarım ve Köyişleri Bakanlığı Sosyal Destek Projesi kapsamında Çiftlik İlçesi, Ulukışla ilçesine bağlı Aktoprak kasabası ve merkez Karatlı kasabasında yaşayan 136 aileye 544 süt ineği verildi.

Şehit Adına 5 bin Fidan: Geçen yıl Niğde Yarıaçık Cezaevinde iki hükümlünün silahlı saldırısı sonucu şehit düşen İnfaz ve Koruma Baş Memuru Abit Tüber'in ölüm yıldönümünde mesai arkadaşları onun anısına 5 bin adet fidan diktiler.

Kent – Üniversite İşbirliği Çalıştayı: Daha önce "Akkaya Barajı Çalıştayı" yaparak dikkatlerini üzerine çeken Niğde Üniversitesi gösterilen ilgiye karşılık verdi ve 17 Mart Çarşamba günü, üniversite ile kent arasındaki ilişkileri güçlendirmek amacıyla "Kent – Üniversite İşbirliği Çalıştayı" gerçekleştirildi.

Barajlarda Doluluk Umut Verici:

Niğde'deki baraj ve göletlerin 2010 yılı doluluk oranları umut verdi. Buna göre Şubat 2010 itibarıyla Gebere'de %49, Gümüşler 'de %72, Uluğaç'ta %39 ve Akkaya'da %97 doluluk oranı saptandı.

En Fazla Ödenek Otoyola:

Niğde Valisi Alim Barut başkanlığında yapılan 2010 yılı İl Koordinasyon Kurulu Toplantısında 2010 yılı proje ve ödenek durumları değerlendirildi. Ve en fazla ödeneğin 195 milyon 800 bin TL ile Kemerhisar-Pozantı Otoyol projesine ayrıldığı belirtildi.

Eski Terminal Yeniden Satışta:

Niğde İl Encümeni Özel İdare Genel Sekreteri Muhittin Şahin'in başkanlığında toplandı ve mülkiyeti İl Özel İdaresi ve Niğde Belediyesine ait eski şehirlerarası otobüs terminali arsası 10 milyon TL muhammen bedelle ve ayrıca hemen yanında bulunan akaryakıt istasyonu arsasıyla birlikte 4 milyon TL ile satışa çıkarıldı.

Şampiyon Niğde Belediyespor:

3. Lige terfi müsabakalarına katılma hakkı kazanmak amacıyla Niğde 5 Şubat stadında yapılan mücadelede 51 Niğde Sporu 1-0 mağlup eden Niğde Belediyespor şampiyon oldu.

Niğde'de işsizlik %73,2 Arttı:

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine dayanılarak yapılan hesaplamalara göre bir yıl içerisinde Niğde'de işsizlik oranı %73,2 oranında artış gösterdi.

Yeşilburç Barajına 2 Bin TL ödenek:

Niğde Milletvekili Muharrem Selamoğlu, 1995 yılında yapımına başlanan Yeşilburç Barajının yarım kalan yapımının tamamlanması amacıyla 2 milyon TL ödenek sağlandığını müjdeledi.

Kilise Kültür Merkezi Oluyor:

Bor Belediye Başkanı Sıtkı Erat, Bor Belediyesi'nin kullanımına verilen eski Rum kilisesinin uzman ekiplerce restore edilerek eski görkemli haline kavuşturulması ile kültür merkezi yapılacağını söyledi.

Gülgün Altan Yeniden Başkan:

Türkiye Yardımsevenler Derneği Niğde Şube Başkanlığı Olağan Genel Kurulu Yapıldı. Dernek başkanlığına Gülgün Altan yeniden seçildi. Derneğin yönetim kurulu üyeliklerine; Ayten Soylu, Münevver İleri, Selma Esirgen, Asuman Koçtor, Işık Atalay, Ayzin Yüceer, Seher M. Şahin, Serap Erelli; Denetim Kurulu Üyeliklerine ise Suzan Bayhan, Güler Küçüktuna, Nevin Köroğlu seçildiler.

Gündem Gazetesi 5 Yaşında:

İmtiyaz sahibi ve Genel Yayın yönetmenliğine Mustafa Giray'ın , Sorumlu Yazı İşleri Müdürlüğü'nün Alp aslan Başaran'ın yaptığı GÜNDEM gazetesi 5. Yılı kutladı. Başta Mustafa Giray olmak üzere gazetenin tüm emekçilerini kutluyor başarılarının devamını bekliyoruz. *

ÖZÜR

Vakfımızın yayın organı olan Niğdemiz dergimizin son sayısında Yerel Basından Kısa Haberler başlığı altında yayımladığımız basın özetlerinde Fertek Belediye Başkanına 1 Yıl 3 Ay başlıklı Niğde basınından yapılan alıntıda Sayın Başkana mahalli mahkeme tarafından verilen cezanın kesinleşmeden ve suçluluğu sabit oluncaya kadar herkesin masum olduğuna inanan bir yönetim olarak yayınlanması nedeni ile haberi düzeltir hemşerimiz başkanımız Sayın Mahmut Şafak'tan özür dileriz.

B Balaban

TAMBUR KAPLAMA İML. KAU. MÜH. İNŞ. ELK. NAK. MAK. İTH. İHR. SAN VE TİC. LTD. ŞTİ.

Yüzüncü Yıl Bulvarı 56. Sokak No:13 Ostim / ANKARA

Tel: (0312) 385 43 46 (pbx) Fax: (0312) 385 43 45

www.balabankaucuk.com E-mail:info@balabankaucuk.com

ÖZ MALINIZ, GÜVENİLİR İÇECEĞİNİZ

ANKARA BÖLGE BAŞ BAYİİ

EFES MOB. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
Sanatoryum Cad. No:50 Keçiören/ANKARA
Tel: 0312. 360 18 28 Gsm: 0537 312 19 74

